

வெள்ளி விழா மலர்

பாழ்ப்பாணம்
ஆரிய நரணி - பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்
1950

செவ்வயல் நல்லாறு
பதி. சிவாஜி

வெள்ளி விழா மலர்

யாழ்ப்பாணம்
ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்
1950

உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண் டாகும்;
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போற் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெலாம்
வீழ்பெற்றுப் பதவி கொள்வார்;
தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்.

— சுப்பிரமணிய பரதியர்

தூண்மை : சி. இ. கந்தசாயி அவர்களால்
சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தகத்தில்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

சங்கத் தலைவர்

Dr. H. W. HOWES
Director of Education

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை :

யாழ்ப்பாண ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச்

சங்கமும் தமிழ்ப் பணியும் ...

திரு. அ. சரவணமுத்து அவர்கள், காரியதரிசி.

2. இரண்டும் வேண்டும் ... 1
யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்தபாரதியார் அவர்கள்.
3. ஏற்றத்தாழ் வில்லை ... 2
திரு. சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள்.
4. ஈழநாடும் தமிழரும் ... 3
திரு. பண்டித அ. சிற்றம்பலம் அவர்கள், B. A.
5. சுவையியல் ... 15
திரு. வித்துவான் வே. வேங்கடராஜுலு
ரெட்டியார் அவர்கள்.
6. பழந் தமிழ்ப் புலவர் சிறப்பியல்புகள் ... 30
திரு. Dr. அ. சிதம்பரநாதச்செட்டியார் அவர்கள்,
M. A., Ph. D. தமிழ்ப்பேராசிரியர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
7. கம்பன் தன் கருத்தைப்
பர்த்திரங்களில் ஏற்றிக் கூறல் ... 35
திரு. வித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்கள்.
8. கம்பராமாயணம் ... 42
திரு. S. வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L.
9. யவ்விற்கு இய்யுமா ? ... 48
திரு. பண்டிதமணி க. ச. நவீத கிருஷ்ண
பாரதியார் அவர்கள்.
10. தமிழ்ச் செய்யுளின் தனி மாண்பு ... 52
திரு. சித்தாந்தகலாநிதி, வித்துவான்
ஒளவை ச. துரைசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,
தமிழ் விரிவுரையாளர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

11. இலக்கிய இன்பம் 63
 திரு. வித்துவான், பண்டித, கா. பொ.
 இரத்தினம் அவர்கள். B. A., B. O. L.
 தமிழ் விரிவுரையாளர், அரசினர் ஆசிரிய
 கலாசாலை, மஹாதகம்.
12. வள்ளுவர் குறளைக் கம்பர் கையாண்ட வகை 76
 திரு. வித்துவான் சி. உருத்திரபதி அவர்கள்,
 M. A., தமிழ் விரிவுரையாளர்,
 மத்தியக் கல்லூரி, பெங்களூர்.
13. மெய்கண்டதேவர் காலமும்
 அவர் அமைத்த திருக்கோயிலும் 82
 திரு. T. V. சதாசிவபண்டாரத்தார் அவர்கள்,
 தமிழ் விரிவுரையாளர்,
 அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
14. பாசறை 86
 திரு. வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணஸ் அவர்கள்,
 தமிழ் விரிவுரையாளர்,
 அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
15. திருவள்ளுவரது கடவுட் கொள்கை 94
 திரு. Dr. V. பொன்னையா அவர்கள், B. A., Ph. D.
 தமிழ் விரிவுரையாளர்,
 அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரி, மஹாதகம்.
16. கம்பரும் உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமையும் 97
 திரு. பூ. ஆலாலசுந்தரஞ்செட்டியார் அவர்கள்,
 M. A., தமிழ் விரிவுரையாளர்,
 சுவீஸ்தவக் கல்லூரி, தாம்பரம்.
17. சேக்கிழார் மாபு 104
 திரு. வித்துவான் மா. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை அவர்கள்
 M. O. L., L. T., தமிழ் விரிவுரையாளர்,
 விவேகானந்தர் கல்லூரி, சென்னை.
18. அலக்சாண்டரின் ஆரம்ப பரிணாமவாதம் 109
 “ தத்துவப் பிரியன் ”

19. ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல் ... 118
திரு. A. S. சந்திரராஜையங்கார் அவர்கள், B. A.,
இராமநாதன் கல்லூரி, சன்னாகம்.
20. பிரகேளிகை ... 125
திரு. வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை அவர்கள்
நாவலர் வித்தியாசாலை, வண்ணார்பண்ணை.
21. “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுவ?” ... 132
திரு. ஈ. த. இராஜேசுவரி அம்மையார் அவர்கள்,
M. A., L. T., பௌதிகப் பேராசிரியர்,
விஸிங்டன் பெருமாட்டி ஆசிரியக் கல்லூரி, சென்னை.
22. தமிழில் பெருதுச் சொற்கள் ... 139
திரு. Dr. மு. வரதராசன் அவர்கள்,
M. O. L., Ph. D., தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை.
23. இலக்கியச் சுவை ... 143
திரு. க. ச. அருணந்தி அவர்கள், M. Sc.,
கல்வி விரிவுரையாளர்,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.
24. ‘அறிஞர்’ ஆரத்தக்குமாரசுவாமி ... 147
திரு. க. நவரத்தினம் அவர்கள்,
• ‘கலாநிலையம்’, யாழ்ப்பாணம்.
25. ஆரியமும் தமிழும் ... 152
திரு. பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்
தமிழ் விரிவுரையாளர்,
• சைவாசிரிய கலாசாலை, திருநெல்வேலி.
26. முத்தமிழ் விரகஞர் ... 155
திரு. மா. பிதாம்பரம் அவர்கள், சாவகச்சேரி.
27. தமிழ்வழியாக வடமொழி கற்றல் ... 158
முகாந்திரம் பிரம்மபுரீ தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள்.
28. சொற்கலைப் புலவர் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ... 160
திரு. G. J. பெனடிக்ற் அவர்கள்.

முகவுரை

நமது சங்கவெள்ளி விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தபோது, தமிழாக்கங்கருதிய வெள்ளி விழா மலரொன்று வெளியிடுவதும் தமிழ்த் தாய்க்குச் செய்யும் தலையாய சிறப்பெனத் தீர்மானித்தோம். பின்னர் தாய்நாடான பாரதத்தும் செய்நாடான நம் ஈழத்தும் உள்ள பல பெரியோர்களுக்கும் எமது தீர்மானத்தை அறிவித்து அவர்கள் உதவியை வேண்டினோம். எமது விருப்பத்தை அறிந்த அளவிலேயே எம் சங்கத்திடத்தும் தமிழன்னை யிடத்தும் இயல்பாகவே வாய்த்த பேரன்பினாலே உந்தப் பெற்ற பெரியோர்கள் பலரும் கட்டுரை எழுதி உதவினார்கள். அவர்கள் அனைவர்க்கும் சங்கத்தின் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

இம் மலரில், சங்கத்துக்குத் தங்கள் உடல் பொருள் ஆவியெல்லாம் கொடுத்துப் பணிபுரிந்த அன்பர்கள் அனைவரது படங்களையும் வெளியிடவேண்டுமென்னும் விருப்பால் மிகவும் முயன்றோம். எனினும் இம் முயற்சியில் நாம் கருதிய அளவு பயன் கிடைக்காதமை மிகவும் வருந்துதற்குரியது.

இம் மலரைக் காண்பவர் கண்ணும், மனமும் கவரும் வனப்பு வாய்க்க அச்சிட்டுக் கொடுத்த சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தக் உரிமையாளரும், தமிழ்ப் பணியே தம்பணியெனக்கொண்ட வள்ளன்மையருமாகிய திருவாளர் நா. பொன்னையபிள்ளை அவர்களுக்கு எம் நன்றி உரித்தாகுக.

அறிஞரின் கட்டுரைகளை யெல்லாம் “**யாழ்ப்பாண ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க வெள்ளி விழா மலர்**” எனும் பெயரால் தமிழ்த்தாயின் திருவடிகளில், எம் சங்க வெள்ளி விழா நன்னாளாகிய இந்நாளில் காணிக்கையாக அர்ப்பணிக்கிறோம். தமிழ்த் தாய் ஏற்றருள்புரிவாளாக!

தன்னுடைய, }
11-4-50. }

இ. சி. கந்தசாமி
சங்க நிர்வாக சபைக்காக.

யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபி விருத்திச்சங்கமும் தமிழ்ப் பணியும்

திரு அ. சாவணமுத்து அவர்கள், காரியதரிசி.

“வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம்” எனவும் “வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத் தென்றிசையுள்ளிட்டு எஞ்சிய முன்றும் வரைமருள் புணரி.....நாடு” எனவும் பனம் பாரனூராலும் சிறுகாக்கை பாடினியாராலும் வரையறுக்கப்பட்ட தமிழகத்தின் தென்பால் மிகப் பழைய காலந் தொட்டே செந்தமிழ் வழங்கும் நிலமாக விளங்குவது நம் ஈழநாடு; அதனுள்ளும் சிறப்பாக அதன் வட, கீழ்ப்பகுதிகளாகும். ஈழத்தின் வடபால்தான் இவ் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நம் சங்கம் இறைவனருளால் வெள்ளி விழாக் கொண்டாடப்படத்தக்க ஆண்டெல்லையைக் கடந்து திகழ்வது நம்மவர்க்கெல்லாம் பெருமகிழ் வளிக்கின்றது. இந் நிலையில் எம் சங்கவாயிலாகவும் பிறவாறாகவும் தமிழ்மொழி யடைந்த வளர்ச்சியை உற்று நோக்குதல் சால்வதாகும்.

இச்சங்கம் நிறுவிய காலத்துக்கும் இந் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்துக்கும், இடைப்பட்டகாலத்தும், அதற்கு முன்னரும், நம் நாட்டில் தமிழ் வளம் பெற்ற அளவுக்குச் சங்கம் நிறுவியதன் பின்னரும் வளம்பெற்ற தென்பது தமிழ் வாணர்க்குப் பெருமகிழ் வளிப்பதாகும். சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நாவலர் பெருமானும், ராவ் பக்தூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களும் பிறரும் தமிழை வளர்க்கப் பெரிதும் முயன்றார்கள். நாவலர் பெருமான் எழுதிய பாலபாடங்களும், பெரியபுராண வசனம், கந்தப்புராண வசனம் ஆதியனவும், பெரியபுராணச் சூசனமும், தமிழ் வசன நடைக்குச் சிறந்த இலக்கியங்களாகும். அவர் பதிப்பித்த கந்தப்புராணம், பெரியபுராணம், சேதுப்புராணம், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, திருக்கோவையாரூரை, தருக்கசங்கிரகவுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, இலக்கணக் கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியாதியனவும், நவமாக எழுதிய இலக்கணச் சுருக்கம், இலக்கண வினாவிடை, நன்னூற் காண்டிகையுரையாதியனவும் தமிழ்மொழி வளம்பெறுவதில் பெரிதும் துணை புரிந்தமையைத் தமிழ்-நாடு நன்கறியும்.

ராவ் பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திய தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்துக்கு நச்சினூர்க்கினியரெழுதிய உரையும், சொல்லதிகாரத்துக்குச் சேவையரையரெழுதிய உரையும், பொருளதிகாரத்து ஐந்தியல்களுக்கு நச்சினூர்க்கினியர் பேராசிரியருரைகளும், இறையனாகப் பொருளுரையும், வீர சோழியவுரையும், இலக்கணவிளக்கவுரையும், தமிழிலக்கணப் பரப்பில் எத்துணை மாண்புடையனவெனவறியாதாரும், அவர் தாமே எழுதிய நூல்களாலும், பதிப்பித்த பிற நூல்களாலும், தமிழ்மொழி மேம்பட்டமையை யறியாதாரும் 'நாமமது தமிழரெனக்கொண்டு வாழ்தல்' பெருமக்கட்கு நகை விளைப்பதாகும். இப்பெரியார்களன்றி வித்துவ சிரோன்மணி ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை, மாயாவாத்தும்ச கோளரி சதாவதானம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர், வி. கனகசபைப்பிள்ளை, தி. த. நனகசந்தரம்பிள்ளை, சிவசம்புப் புலவர் என்போரை யுள்ளிட்ட அறிஞர்கள் தமிழ்மொழிவளர்ச்சிக்குச் செய்த தொண்டுகள் எம்மால் மறக்கப்படுந்தரத்தவல்ல.

சங்கம் நிறுவிய காலத்துமிருந்து தமிழ்க்குப் பணியாற்றிய பெரியார்களில் சன்னுகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களை விசேடமாகக் குறிப்பிடலாம். புலவர் அவர்களுடைய முயற்சியினால் யாப்பருங்கலக்காரிகை, தண்டியலங்காரம், நம்பியகப் பொருள் என்பவற்றின் புத்துரைகளும், இலக்கியச் சொல்லகராதி, தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம், இலக்கண சந்திரிகை, வினைப்பகுபத விளக்கம், சூடாமணி நிகண்டு உரை என்பனவும், மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாக மேகதூதக்காரிகை, சிசுபாலசரிதம், சாணக்கிய நீதிவேண்பா ஆதியனவும் வெளிவந்தன.

தனிப்பட்டவர்களின் முயற்சிகள் இவ்வாறாகச் சங்கங்கள் மூலம் நடந்த வேலைகளை நோக்குவது ஈண்டைக்கமைவதாகும். நாவலர் பெருமான் காலத்தில் ஒரு முறையும், அதற்குப் பின்னர் ஒரு முறையும் யாழ்ப்பாணத்தில் வண்ணார்பண்ணையில் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவப்பட்டதாக அறிகின்றோமேயன்றிச் சங்கஞ் செய்த வேலைகள் இவையெனத் திட்டமாக ஒன்றும் கூற முடியவில்லை. இச்சங்க உறுப்பினராக இருந்த பல பெரியார்களை முன்னரே தனிப்பட்ட முறையில் விதந்து கூறியுள்ளோமாதலின் மீண்டும் கூறல் மிகையாகும். யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையும், கொழும்பு விவேகானந்த சபையும் சமயப்பற்றினால் அதன் வளர்ச்சிக்காக நிறுவப்பட்டனவாயினும்,

அவை சமய வளர்ச்சிக்குச் செய்த முயற்சிகள் தமிழ்வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் பயன்பட்டன வென்பதை யாவருமறிவர்.

சங்கங்களையன்றிப் பத்திரிகைகளும் நம் நாட்டின் தமிழ் வளர்ச்சியில் பெரிதும் துணைபுரிந்துள்ளன. அவற்றுள் பலவற்றை நம்மவர் பெயரளவில் தானும் அறியமுடியாத நிலைமைக்கு அவை மாண்டு மடிந்து போனமைக்கு நம்மவரின் புறக்கணிப்பே காரணமாகும். தங்கோள் நிறுவவும் பிறவாற்றானும் தோன்றிய இப்பத்திரிகைகளில் மொழிவளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டனவாகக் கருதக் கூடியன, வித்தகம், உதயபானு, இலங்கை நேசன், விஞ்ஞான வர்த்தனி, இலங்காபிமானி, ஞானசித்தி, ஞானப்பிரகாசம் என்பனவாகும். இவையன்றிச் சமயச்சார்பாகத் தோன்றி இன்றும் நின்று உழைத்துவரும் இந்துசாதனம், சத்தியவேதபாதுகாவலன், உதயதாரகை என்பன சமயப்பணி செய்வதன் மூலம் தமிழ் விருத்திக்குப் பயன்படுவன வாயுமுள்ளன.

அறிஞர்களும், வெளியீடுகளும் செய்த தொண்டு இவ்வாறாக, அரசாங்கத்தின்மூலம் மொழிவளர்ச்சிக்காக நடைபெற்ற பணிகள் இவையெனக் கூறப்புகின் ஒன்றுதானும் காண்பதரிதாயுள்ளது. இந்நிலை பல்லாண்டுகள் தொடர்ந்து வந்தமை ஈழநாட்டில் தமிழின் இருட்காலம் எனக் குறிப்பிடக்கூடிய நிலைமையை அதன் சரித்திரத்தில் ஏற்படுத்திவிட்டமை பெரிதும் கவலை தருவதாகும்.

மிகச் சிறு பரப்பினதான ஈழநாட்டில் இக்காலத்து நடைபெற்றன இவ்வாறாக, என்றுமுள தென்தமிழ்க்குறைவிடமாய இந்தியாவில் நடைபெற்ற முயற்சிகளோ மிகமிகப் பலவாகும். அங்கு நடைபெற்ற முயற்சினால் எம் நாடுபெற்ற பலன்களும் மிகப் பல. அங்கு நடைபெற்ற முயற்சிகளையும், அவற்றால் நம் நாட்டைந்த பயன்களையும் வகுத்தும் விரித்தும் கூறுவதாயின் இக்கட்டுரை வரம்பின்றிச் செல்லுமாகலின் அதனைத் தவிர்த்தல் வேண்டியதாகின்றது.

முன்கூறியாங்குத் தமிழ் வளர்ந்த நம் ஈழ நாட்டில் தமிழின் தொன்மை, செம்மை, தனித்தியங்கல் முதலிய உயரிய பண்புகளை நன்குணரவும், அதனால் மக்களனைவரும் பயனடையவும், வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினாலும், இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தமிழ் மக்கள் கலை நலங்கள் மிகவும் வாய்க்கப்பெற்று உலக மக்களுள் ஒருவராகக் கருதப்பட வேண்டுமென்னுங் கருத்தினாலும் யாதேனுமொரு மதத்தினர்க்கோ! குழுவினர்க்கோ! சிறப்புரிமையுடையதாகாதும், நாடு, மொழி, நிறம், பிறப்பு முதலிய பாகுபாடுகளுக்கு

இடந்தராதும், இருக்கவேண்டுமென்னும் உயர்ந்த கொள்கையோடு 1921-வது ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் பதினேழாம் நாள் வண்ணூர் பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை மண்டபத்தில் கூடிய மாபெருங் கூட்டத்தில் அக்கால இலங்கை வித்தியாகர்த்தராயிருந்த எவா னஸ் பெருமகனார் அவர்களால் “யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிடபாஷாபி விருத்திச் சங்கம்” எனப்பெயரிய இச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது. என்னும் அடுத்த ஆண்டு தைமாதத்திருந்தே அமைப்பு வேலைகள் பூரணமாய் முற்றுப் பெற்றுச் சங்கம் பணியாற்றத் தொடங்கியது.

பம்பல அறிஞர்கள் முன்னரே தமிழ் வளர்ச்சி கருதி உழைத்தனராயினும் சங்கமாகக் கூடி முயற்சி செய்வதில் ஈடுபட நிறுவப்பட்டது இச்சங்கமேயாகும். இச் சங்கம் செய்துவரும் பல்வேறு பணிகளையும் நன்கு கவனித்த இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தார் அதன் பேரவைக்கு (Senate) நம் சங்கம் இரு உறுப்பினரைத் தெரிந்து அனுப்பக் கொடுத்துள்ள உரிமையே சங்கத்தின் பெருமைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

இனிச் சங்கம் தன் நோக்கங்கட்கு அமைவாகச் சென்ற இருபத்தெட்டாண்டுகள் தொண்டாற்றியமையைக் கவனிப்போம்: சங்கத்தின் பணிகள் எல்லாவற்றையும்

- (அ) தமிழிலும், சம்ஸ்கிருதத்திலும், பிரவேச, பாலபண்டித, பண்டித பரீக்சைகள் நடத்துதல்.
- (ஆ) மகா நாடுகள் கூட்டி அறிவுரைகள் நிகழ்த்துதல்.
- (இ) நூல்கள் வெளியிடுதல்.
- (ஈ) பத்திரிகை வெளியிடுதல்.
- (உ) சங்கப் பரீக்சைக்குரிய வகுப்புகள் நடத்துதல்.
- (ஊ) ஆராய்ச்சிக் கழகம் நிறுவுதல்.

என வகையீடு செய்யலாம்.

(அ) சென்ற இருபத்தேழுாண்டுகளாகச் சங்கம் ஒழுங்காகப் பரீக்சைகள் நடத்தி வந்துள்ளது. இது நம் ஈழநாட்டில் பலர் தமிழிலும் சம்ஸ்கிருதத்திலும் உயர்ந்த அறிவைப் பெறுவதற்கு ஏதுவாயிற்று. இதுவரையில் தமிழில் பிரவேச பரீக்சையில் 564 பேரும் பாலபண்டித பரீக்சையில் 406 பேரும், பண்டித பரீக்சையில் 71 பேரும், சம்ஸ்கிருதத்தில் பிரவேச பரீக்சையில் 12 பேரும், பாலபண்டித பரீக்சையில் 5 பேரும், பண்டித பரீக்சையில் 3 பேரும் சித்தியெய்தியுள்ள மையைப் பெருமிதத்துடன் அறிவிக்கின்றோம்.

இலங்கை வித்தியாபகுதியார் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பால பண்டித, பண்டித பரீக்ஷை சித்தியெய்தியவர்களுக்குக் கொடுத்த சலுகைகளை இடையே நிறுத்தியதன் பிரதிபலனைச் சங்கப் பரீக்ஷைகளுக்கு ஆதரவு குறைந்ததை அழ்துயரோடு வெளியிடுகின்றோம். அன்றியும் பண்டிதர்களுடைய சலுகைகள் மிகவும் நெருக்கடியான நிபந்தனைகளுடன் மீண்டும் கொடுக்கப்பட்டமையால் விளைந்த பயன் மிகச் சிறிதென்பதையும் அறிவுறுத்துகின்றோம். ஆங்கில மொழியைத் தாலாட்டி வளர்க்கும் அரசாங்கம் அதே பண்பைத் தமிழ் மொழியிடத்தும் சிங்கள மொழியிடத்தும் கொள்ளுமாயின் சங்கப் பரீக்ஷைகள் பன்மடங்கு விருத்தியாகுமென்றும், சுதந்திர இலங்கையில் இந்நிலை விரைவில் கைகூடுமென்றும் நம்பியுள்ளோம்.

(ஆ) இரண்டாவது வகையான சங்க முயற்சியிலும் நாம் மிக முன்னேறியுள்ளோம். பன்முறை நடைபெற்ற எங்கள் மகாநாடுகளில் பாரதத்தும் ஈழத்துமுள்ள பேரறிஞர்கள் சொற்பொழிவாற்றி அறிவுச் சுடர் பரப்பினார்கள். அவருள் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கோர் பேராசிரியர் பண்டிதமணி திரு. மு. கதிரேசச் செட்டியார், பேராசிரியர் திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் திரு. ச. க. கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை, விபுலாந்த அடிகளார், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், வித்துவான் ஸ்ரீ சி. கணேசையர், திரு. ச. நடேசபிள்ளை, பண்டித திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி ஸ்ரீ ச. ரவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், வியாகரண மஹோபாத்தியாய வை. இராமசாமி சர்மா, ரவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர் முதலியோராவர்.

(இ) நூல்கள் வெளியிடுவதில் சங்கஞ் செய்த முயற்சிகள் தமிழ் நூற்பரப்பை நோக்கச் சில வாயினும் சங்கநிலை நோக்கப் பலவாகும். சங்க மூலமாக வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் ஐங்குறுநூறு, கரவை வேலன் கோவை என்னுமிரண்டுமாகும். இவ்விரண்டு நூல்களும் முகாந்திரம் ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயரவர்களின் பெரு முயற்சியால் வெளியிடப்பட்டன. இவையன்றி தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு என்னும் பிரபந்தம் வழக்கறிஞர் திரு. வ. குமாரசுவாமி அவர்களால் சங்கச் சார்பில் வெளியிடப்பட்டது. சங்கப் பேரன்பரான முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்கள் தமது அரிய முயற்சியால் வெளியிட்ட 'யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்' என்னும் நூலின் இரண்டாம் பாகத்தைச் சங்கத்துக்கு உரிமையாக்கினார்கள். தமிழ் கற்கும் சிறுவர் பாடியும், ஆடியும் மகிழ்ந்து பயன் பெறுவதற்கான இலக்கியப் பாடல்களை ஆக்குவதில் 1942-ம் ஆண்டில் சங்கம் செய்த முயற்சியும், அதன்

பொருட்டு வழங்கப்பட்ட பரிசில்களும் இப்பகுதியில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டியனவாகும். இவை ஒருபாலாக மறுபால் தமிழ்ப் பணியில் முன்னின்ற அன்பர்களின் வெளியீடுகளுக்குச் சங்கஞ் செய்த உதவிகளும் பலவாகும். அவற்றுள், சொற்கலைப் புலவர் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களின் 'தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி' என்னும் அரிய நூலை வெளியிடுவதற்கும், ஆசிரியர் திரு. க. நவரத் தினம் அவர்களின் பலவருட உழைப்பின் பலனாக வெளிவந்த 'தென் இந்திய சிற்பவடிவங்கள்' என்னும் அரிய நூலை வெளியிடுவதற்கும் ஆதரவளித்ததைக் குறிப்பிடுவதனால் சங்கம் பெருமையடைகின்றது.

(௩) சங்கப்போறுப்பில் ஒரு பத்திரிகை வெளியிடவேண்டுமென் னும் எண்ணம் ஆரம்பகாலத்திலேயே உதித்ததாயிருந்தும், 1942-ம் ஆண்டிற்குள் கைகூடிற்று. அப்பத்திரிகை "எவரொருவரையேனும் எந்த ஸ்தாபனத்தையேனும் பற்றி, இகழ்ச்சிக் குறிப்புத் தோன்ற எழுதப்படும் எந்த உரையும் இதில் இடம் பெறா; இலக்கிய இலக் கணம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள், சிற்பம் முதலிய கலைகள், சரித்திரம், கல்விமுறை, சிறுகதைகள், கவிதைகள், புத்தக விமர்சனம் ஆகியன சார்பான விஷயங்களே இதில் இடம் பெறற்பாலன" என்னும் உயர்ந்த குறிக்கோளோடு 'கலாநிதி' என்னும் பெயரினதாய் வெளி வந்தது. சங்கப்பேரன்பரான முகாந்திரம் ஸ்ரீ தி. சதாசிவஐயர் அவர்களின் தளரா உழைப்பினால் அவரையே ஆசிரியராகவும் கொண்டு வெளிவந்த இப்பத்திரிகை இப்போது கீழ்மாகாணப்பகுதி வித்தியாதரிசி திரு. அ. வி. மயில்வாகனம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டுள்ளது. அன்றியும் பேரறிஞர்களின் பொருள் பொதிந்த கட்டுரைகளையும், தமிழன்பர்களின் பேராசிரியர்களையும் பெரிதும் அவா வுறும் நிலையில் இன்றுள்ளது. எதிர்காலத்தில் தமிழறிவுச் சுடர் பரப்புவதற்கு ஒரு கருவூலமாக இப்பத்திரிகை திகழவேண்டுமென் பது எமது பெருவிருப்பாகும்.

(௨) சங்கப்பரிசைகளுக்குத் தோற்றுபவர்களுக்குப் படிப்பிப்ப தற்காகப் 'பிராசின பாடசாலை' யென்னும் பெயருடன் சன்கைத்தில் ஒரு பாடசாலை நடாத்தப்பட்டது. இப்பாடசாலைக்கு அரசினர் நன் கொடையளித்தமையை மனமுவந்து தெரிவிக்கின்றோம். மாணவர்களின் தொகை காலத்துக்குக் காலம் குறைந்தமையால் இப்பாடசாலை நடைபெறமுடியாத நிலைமைக்கு வந்தது தமிழர் செய்த தவக்குறைவே. இப்பாடசாலையில் ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்களுள் புன்னாலைக் கட்டு வன் வித்துவான் ஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்களையும், வேதவிசாரதர்

ஸ்ரீ சிதம்பரசாஸ்திரிகளையும் பாராட்ட இச்சங்கம் என்றும் கடமைப் பட்டுள்ளது. பின்னாலில் திரு. ச. நடேசபிள்ளை அவர்களின் முயற்சியால் நிறுவப்பட்ட 'பரமேஸ்வர பண்டித ஆசிரிய கலாசாலை' இச்சங்கப் பரீட்சைக்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்துவித்ததாயினும் அதுவும் நீண்டநாள் நின்று பணியாற்ற வித்தியாபகுதியார் வசதியளிக்காதது தமிழன்பர் மனத்தைப் புண்படுத்தியது. சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கக் காரியதரிசி (அப்போது பொது முகாமைக்காரர்) நியாயவாதி ச. இராசரத்தினம் அவர்களின் தூண்டுதலால் திரு. பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் நடத்தப்பட்ட 'காவியபாடசாலை'யும் சங்கப் பரீட்சைகளை ஆதரிப்பதற்காகவே நடைபெற்றது. இம் முயற்சிகள் ஒருவாறு தளர்வடைந்த பின்னர் சென்ற ஆண்டில் இருவகுப்புகள் நடைபெறத் தொடங்கின. அவற்றுள் ஒன்று சங்கப்பொறுப்பில் திரு. வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை அவர்களின் தலைமையில், திரு. வித்துவான் கனகசபை, திரு. பண்டித சி. நடராசா அவர்களின் உதவியுடன் வண்ண வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் நடைபெறுகின்றது. மற்றொன்று திரு. ச. நடேசபிள்ளை அவர்களின் பெருமுயற்சியால் திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்களின் தலைமையில் திரு. பண்டித நாகலிங்கம் அவர்களின் உதவியுடன் பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் நடைபெறுகின்றது. தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழ்மிடமெல்லாம் இச்சங்கப் பரீட்சைக்குரிய வகுப்புக்கள் வைத்து நடத்தப்படவேண்டுமென்பது எமது பேரவா; எமது பேரவா கைகூடும் நன்நாளேத் தமிழ் மக்கள் ஆவலுடன் எதிர் நோக்குவார்களாக.

(ஊ) சங்கப் பொறுப்பில் ஆராய்ச்சிக் கழகம் நிறுவ வேண்டுமென்னும் நெடுநாளைய விருப்பம் உருப்பெற்று இவ்வாண்டில் கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட விருப்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அறிவிக்கின்றோம். ஆராய்ச்சிக் கழகம் நிறுவுதற்குரிய இடத்தை நீண்டகாலக் குத்தகைக்குக் கொடுக்க முன்வந்த பரமேஸ்வரக் கல்லூரியின் அதிகார சபையினார்க்கும், கழகக் கட்டிடமமைத்தல் ஆதிரியவற்றுக்குப் பெரும் பொருளுதவி செய்ய வாக்களித்த வள்ளன்மையர்களுக்கும் சங்கத்தின் மனமார்ந்த வாழ்த்தையும் வணக்கத்தையும் தெரிவிக்கின்றோம்.

ஈழத்தில் இவ்வாறு பணிசெய்த நம் சங்கம் தாய்நாட்டிலுள்ள தமிழாக்கம் கருதிய பணிகளிலும் பலமுறை பங்குபற்றியுள்ளது. அவற்றுள் விசேடமாக 1933-ம் ஆண்டில் சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழன்பர் மகாநாட்டுக்குப் பிரதிநிதிகளை யனுப்பியமையையும், பெரும்

பேராசிரியர் தென் கலைச் செல்வர் எழுத்தறிபுலவர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களின் எண்பதாம் ஆண்டு விழாவில் பங்குபற்றி அவர்களுக்குத் திருநாண் மங்கலவாழ்த்துப்பா அனுப்பியமையையும், தமிழ்ப் பேரன்பரும் அறிஞருமான திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களின் அறுபதாம் ஆண்டு விழாவின்போது அதிற் பங்குபற்றி வாழ்த்துப்பா அனுப்பியமையையும் குறிப்பிடலாம்.

சங்கத்தின் முயற்சிகளால் தமிழ் வளம் பெற்ற அளவுக்குச் சங்க அன்பர்களின் தனிப்பட்ட முயற்சிகளாலும் வளம் பெற்றமையை நாம் மறக்கவில்லை. அன்பர்களின் முயற்சிகளில் பிரதானமாக முன்னிற்பன வித்துவான் ஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்களின் தொல்காப்பிய உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களாகும். வரன்முறையான கல்வியும், மதி அட்புற ஊலோடுடைய பேராற்றலும் வாய்ந்த ஐயர் அவர்கள் தமிழ் கற்க விழைந்து தொல்காப்பியக் கடலுள் புருந்து திணறுவார்க்கெல்லாம் புணையாக இப்பணியைச் செய்தது தமிழர் தவப்பயனையெனலாம். இஃதன்றி முத்தமிழ் வித்தகரும், ஆராய்ச்சி வல்லுனரும், பன்மொழி விற்பன்னருமான விபுலாநந்த அடிகளார் எழுதிய ஆங்கில வாணி முதலிய கட்டுரைகளும், யாழ் நூலும் மதங்க் குளாமணியும் முறையானே இயல், இசை, நாடகத் தமிழ் வளர்ச்சியில் புதுத்துறைபோகியனவாகும். இன்னும் சொற்கலைப்புலவர் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களின் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியும், தமிழ்மைப்புற்ற வரலாறும் ஆரம்ப தருக்க சாத்திரச் சுருக்கமும், பிற அரிய நூல்களும் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை புரிந்தனவாகும். இவையன்றி ஆசிரியர் திரு. க. நவரத்தினம் அவர்களின் தென்னிந்திய சிற்பவடிவங்கள் என்னும் நூலும், பண்டிதமணி நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் அவர்களின் உலகியல் விளக்கம் என்னும் நூலும், திரு. வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை அவர்களின் தஞ்சை வாணன்கோவைப் பதிப்பும் தமிழ்வளர்ச்சியில் பெருந்துணை புரிந்தன.

இக்காலத்தில் நூல்களையன்றிப் பத்திரிகைகளும் தமிழ் வளர்க்கும் பணியில் முன்னின்றன. இவற்றுள் முதன்மையாகக் குறிப்பிடத்தக்கது கலா நிலையத்திலிருந்து வெளிவந்த 'ஞாயிறு' என்பதாகும். அது "ஞாயிறன்ன வாய்மை"க்கிலக்கிய மாகாதது கருதிக் கவல்கின்றோம். ஈழகேசரி யென்னும் வாரவெளியீடொன்றே தமிழ் மணங்கமழ நின்று பணியாற்றுகின்றது. வீரகேசரியோ தமிழ்ப்பத்திரிகையாக வெளிவரினும் 'கதம்பநடை'யுடையதாக விருக்கின்றது. இவையன்றி அரசியற்கட்சி பேதங்களால் தோன்றி உருப்பெற்றுள்ள

சுதந்திரன், தினகரன் என்பனவும் தமிழ் வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ளன வாயினும் தினகரன் ஞாயிறுவாரப் பதிப்பே நல்ல முறையில் வெளியாகிவருகின்றது.

இக்காலத்தில் அரசாங்கமும் நாட்டு மொழிகளை விருத்தியாக்குவதில் கவனஞ் செலுத்தியது. அரசாங்கத்தின் முயற்சிகளில் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களின் அகராதியை வெளியிடுவதற்கு நன்கொடையளித்தமையையும், பகிரங்கப் பரிசேஷங்களில் தாய் மொழிகளைக் கட்டாய பாடங்களாகச் சேர்த்தமையையும் குறிப்பிடலாம்.

சங்க வளர்ச்சியில் கருத்துன்றியிருந்த அன்பர்களை என்னும் போது முகாந்திரம் ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்களுக்கு இணையானவர் பிறரைக் காண்பது அரிது. அவர் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து பணிபுரிய இறைவனின்னருள் கிட்டுவதாக. அடுத்தபடியாக நாம் நன்றிகூற இடம்பெறுபவர்கள் தம் புகழுடம்பு நிறிய அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், வ. குமாரசாமிப் புலவர், விபுலாந்த அடிகளார், நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், முதலியார் செ. இராசநாயகம் நியாயவாதிகள்: வ. குமாரசுவாமி, கா. அருளம்பலம், க. தம்பையா, பண்டித வே. மகாலிங்கசுவம், K. S. முருகேசுப் போதகர், செவ்வந்திராத தேசிகர், திருவாளர்கள்: வே. கதிரவேலு, தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை, அ. பொன்னையா, ஆ. சண்முகரத்தினம்முதலிய அறிஞர்களாவர். இன்னும்பல்லாண்டு வாழ்ந்து சங்கப்பணி புரிய முன்னிற்கும் வித்துவான் ஸ்ரீ சி. கணேசையர், முதலியார் சி. கந்தையா, நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர், பண்டிதமணி க. நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார், மகோபாத்தியாய வை. இராமசாமிசர்மா, சங். பிறதர் பிஷிப்ஸ், வழக்கறிஞர்கள்: வே. நாகலிங்கம், க. ஐயா த்துரை, திருவாளர்கள்: ச. நடேசபிள்ளை மு. தம்பிப்பிள்ளை, கா. கந்தையா, க. நவரத்தினம், வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை, பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டித கா. பொ. இரத்தினம், முதலிய போன்பர்களுக்கும், காலத்துக்குக் காலம் பரிசேஷகள் நடத்துவதில் உதவியளிக்கும் இந்தியா விலும் இலங்கையிலு முள்ள அன்பர்கள் அனைவர்க்கும் சங்கக்கூட்டங்களில் விரிவுரைகள் நிகழ்த்திய அறிஞர்கள் அனைவர்க்கும், சங்கக் கட்டிடமமைக்க நிலமளித்த பரமேஸ்வரக் கல்லூரி அதிகார சபையினர்க்கும், இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சங்கக் கட்டிட நிதிக்குப் பெரும் பொருளளிக்க முன்வந்த வள்ளன்மையர் எல்லோர்க்கும் நன்றி கூறுகின்றோம்.

இதுவரை கூறிய பல்வேறு முயற்சிகளாலும் ஈழநாட்டில் விளைந்த பயன்கள் பலவாயினும் இம் முயற்சிகளால் உண்மைத் தமிழ்ப் பண்பு

வாய்ந்தவர்களை விரல் மடித்து எண்ணிவிடுமளவில் நம் நாடு உள்ளமை நகை விளைப்பதாகும். இருபதிலட்சத்துக்கு மேலான தமிழ் மக்கள் வாழும் நம் நாட்டில் வெளியாகும் 'கலாநிதி' பத்திரிகைக்கு உறுப்பினர்கள் எத்தனை பேரென அறிவீர்களா? இது ஒரு புறமாக, பேரறிஞரான வித்துவான் ஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்களின் தொல்காப்பிய உரைவிளக்கக் குறிப்பு நூல்களில் எத்தனை பிரதிகள் விலைப்பட்டன? ஆங்கில நூல்களும் பத்திரிகைகளும் செலவாகின்ற அளவுக்குத் தமிழ் நூல்களும் பத்திரிகைகளும் செலவாகவில்லையே! தமிழ் மக்கள் வீண் விழாக்களிலும், களியாட்டங்களிலும் செலவிடும் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாயில் ஆயிரத்தில் ஒருபங்கு தானும் தமிழ் வளர்ச்சிக்குச் செலவிடப்படுகின்றதா? அறிவுபடைத்தோர், நாகரிகம்படைத்தோர் என்று கருதப்படும் தமிழ் மக்களில் எத்தனைபேர் தமிழில் பேசுகிறார்கள்! எழுதுகிறார்கள்! மேனாட்டாரின் சரித்திர வரலாறுகளைச் சென்றறிந்தோர்போற் கூறும் மாணவர்களில் எத்தனைபேர் நம் நாட்டுச் சரித்திர வரலாறுகளை அறிவார்கள்! இத்தகைய பலவற்றையும் நாம் உற்று நோக்கினால், நம் சங்கமும், பிற சங்கங்களும், தமிழன்பர்களும், அரசாங்கமும் செய்யவேண்டிய பணிகள் மலையிலும்மாணப் பெரியனவாகத் தோன்றுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் சீரறச் செய்ய நம் சங்கம் உத்தேசித்துள்ளது. அவற்றுள் பலவற்றை முன்னரே கூறியுள்ளோம். அவையன்றித் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் அமைத்தலும், இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் எழுதுவார்க்கு 'நோபல்' பரிசு போன்ற பரிசில்கள் அளிக்க மூலதனம் ஏற்படுத்தலும், பல்கலைப் பொருளும் ஒருங்கே கூறும் நூற்றொகுதிகளை வெளியிடுதலும் எமது நோக்கங்களில் பிரதானமானவையாயுள்ளன. இவை யெல்லாம் இனிது கூடி, "இருந்தமிழே யுன்னாவிருந்தேன்" என்னும் பண்புடைமையைத் தமிழ் மக்கள் யாவரு மெய்த யாவரும் முயலுவேமாமாக.

நாம் பொதுவாகப் பார்த்த அளவில் நம்மொழி இந்தூற்றாண்டில் உலகப் பொது மொழிகளோடு ஒப்ப வளரவில்லை யென்பதும், அதற்கான பணிகளை யெல்லாம் நாம் செய்யவேண்டு மென்பதும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன. நம்மவரே நம் மொழியை இகழ்ந்தும் மறந்தும் இருந்த காலம் நழுவிச் செல்லும் நிலை ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்நிலையைப் பயன்படுத்தி உலகப் பொதுமொழிகளின் நிலைக்கு நம் மொழியை உயர்த்துவதில் நாம் முயன்று தேழுற்ற செந்தமிழோசை தெருவெல்லாம், தேசமெல்லாம் முழங்க வைக்கவேண்டும்.

இரண்டும் வேண்டும்

யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாதியார் அவர்கள்

என்றுமுள செந்தமிழும் இன்பமிகும்
ஆரியமும் இரண்டும் வேண்டும்;
நன்றிரண்டும் பயின்றுயர்ந்த நாகரிகப்
பண்புகளை நயப்போம் வாரீர்;
ஒன்றுபடும் காலத்தில் வேற்றுமையை
உள்ளத்தில் ஊன்ற லாமோ!
வென்றுபழம் புதுநலத்தை மனிதரெனத்
தலைநிமிர்வோம் வீறு கொண்டே.

உலகமெல்லாம் அன்பினிலே ஒன்றாக
வுரைத்திடுமே தமிழர் வேதம்;
கலகமிலா உபசாந்தங் காட்டிடும்
ஆரியவேதக் கலைக ளெல்லாம்;
இலகுதிருக் குறள்யோச சித்தியுடன்
கீதையினை யினிது கற்போம்—
சலசலக்கு மதவாதச் சண்டையின்றிச்
சமரஸஸன் மார்க்க மாமே!

ஏற்றத்தாழ்வில்லை

நம்முடைய முன்னோர்கள் அறிவுக்கென்று ஒரு தனித் தெய்வத்தைக் கற்பித்து அதனை வழிபடும் முறையையும் அமைத்தார்கள். சரஸ்வதிதேவி நம்முடைய வாழ்க்கையில் இன்றியமையாத ஒரு பகுதியாக நிலைத்து நிற்கிறாள். பூத உணர்வுக்குக் கோசரமாகாத பரம்பொருளை நம் முன்னோர்கள் பலவழிகளில் நாம் உணர்ந்து அருள் பெறுமாறு எடுத்துக்காட்டி வழிபாட்டு முறைகளையும் வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவற்றின் உட்பொருள்களையும் பெரும் பயன்களையும் அறிந்து கொள்ளாமல் சில நாள் நாம் ஏமாந்துவந்தோம். இப்போது அவ்வாறில்லை. ரிஷிகளுடைய உபதேசங்களையும் அவர்கள் வகுத்துத் தந்திருக்கும் வழிபாட்டு முறைகளையும் பக்தியுடன் மதித்து வருகிறோம்.

உலகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவருடைய வாக்கும் கலைகளின் விடுதித்தலம். எல்லாப் பாஷைகளும் அவள் கோயில். ஆரியருக்கு மட்டும் உரிமையல்ல சரஸ்வதி தேவி. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ரூஸ், சமுஸ்கிருதம், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய எல்லாமொழிவகைகளுமே சரஸ்வதியின் அன்புக்குரிய கன்றுகள். வாழையடியில் தோன்றி வளரும் வாழைக்கன்றுகள் போல் உலகத்தில் பாஷைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. இதை நன்றாக உணர்ந்து நாம் எல்லாப் பாஷைகளையும் மதித்தும் கற்றும் வரவேண்டும். தமிழின் பண்பை நன்றாக உணர வேண்டுமானால், பிறபாஷைகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். பிறமொழிகளின் பண்பும் முறையும் கண்டால் நம்முடைய தமிழ்ப்பாஷையின் அழகை நன்றாய் அனுபவிப்போம்.

ஆரியமும் திராவிடமும் ஒன்றோடொன்று கலந்து வளர்ந்திருப்பதில் ஒரு ஒப்பற்ற தனியழகைக் காணலாம். ஆங்கிலத்தில் லத்தீனும் கிரேக்கு பாஷை மொழிகளும் கலந்து மகோன்னத செழிப்பும் அழகும் வேகமும் உண்டாயிருப்பதைப்போல் தமிழில் கலந்து நிற்கும் வட மொழிகளும் உதவி வந்திருக்கின்றன. இரண்டு உயிர்கள் கூடி வாழ்வதைக் கெடுப்பது பாவம். தமிழும் வடமொழியும் அன்புடன் கூடி வாழ்ந்துவந்த ஆண்டுகளின் எண்ணிக்கை பல்லாயிரக்கணக்கு, கலைகளுக்கு ஆரியமும் தமிழும் அன்பில் ஏற்றத்தாழ்வில்லை.

சக்காவர்த்தி ஸ்ரீ. C. இராகோபாலாச்சாரியார்

ஈழநாடும் தமிழரும்

ஈழமென்பது இலங்கைக்குரிய பரியாய நாமங்களுள் ஒன்று. ஈழநாட்டுக்குத் தமிழருக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பிற்குக் கால வெள்ளை வரையறுத்துக் கூறுதல் இயலாததாகும். மிகப் புராதன காலத்திலேயே இங்குத் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் வசித்ததாக ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுவர். வான்மீகமுனிவர் இயற்றிய இராமாயணத்தில் சரித்திர காலத்துக்கும் முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் சில கூறப்படுகின்றன. அந்நாளில் வசித்த இராவணன் முதலிய இராக்கதர்கள் தமிழ் பேசிய மக்களாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது சில அறிஞர் கருத்தாகும்.

இராவணன் காலத்தின்பின் பல நூற்றாண்டுகளாக நிகழ்ந்த இலங்கைச் சரித்திர விவரங்களை அறியமுடியவில்லை. இராக்கதருக்குப் பின் நாகர் என்னும் ஒரு வகுப்பினர் இந்நாட்டை ஆண்டுவந்தனர்; நாகரிகம் மிகுந்த சாதியினராகிய இவர்கள் கிறிஸ்துவுக்கு முன் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுவரை இலங்கையில் ஆட்சிபுரிந்தனர். இவர்கள் பேசிய மொழியும் தமிழாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனச் சிலர் ஊகிக்கின்றனர். சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகக் கூறப்படும் முரிஞ்சிபூர் முடிநாகராயர் என்பவரும் நாகர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவராயிருக்கலாம்.

கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் விசயன் என்னும் அரசகுமாரனைத் தலைவனாகக் கொண்ட எழுதாறு ஆரிய வீரர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்துசேர்ந்தனர். விசயன் தன்னுடன்வந்த வீரர்களின் உதவியால் ஈழநாட்டில் வாழ்ந்த இயக்கர்களையும் நாகர்களையும் வென்று தானே அந்நாட்டை ஆளத்தொடங்கினான். விசயன் கூட்டத்தாருக்கும் பாண்டிநாட்டுத் தமிழர்களுக்கும்ிடையே விவாகத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. இக் கூட்டத்தாரின் சந்ததியில் வந்தவர்களே இக் காலச் சிங்கள மக்களாவர். அக் காலத்திலேயே பாண்டிநாட்டிலிருந்து அனேக மக்கள் வந்து இலங்கையிற் குடியேறினர். அதன் பின்னும் கடந்த 2500 ஆண்டுகளாகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குத் தமிழர் காலந்தொறும் வந்துகொண்டே யிருக்கின்றனர். இவர்களுட்

பண்டித திரு. அ. சிற்றம்பலம் B. A. அவர்கள்

பலர் சிங்கள மக்களோடு கலந்து ஐக்கியமாய்விட்டனர். ஏனையோர் இலங்கைத் தமிழரென இன்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இலங்கையில் நிரந்தரமாகக் குடியேறிய தமிழரைவிட வியாபாரத்துக் காகவும் வேறு தொழில்கட்காகவும் அநேக தமிழர் தென்னிந்தியாவி லிருந்து ஈழநாட்டுக்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தனர். பண்டைக் காலத்தில் இலங்கை மக்கள் வெளிநாட்டு வியாபாரத்தில் ஈடுபடவில்லை. ஆகவே தமிழ் வர்த்தகர்கள் இங்குள்ள விளைபொருட்களை முசிரி, கொற்கை, காயல், புகார் முதலிய தென்னிந்திய துறைமுகங்கட்கு எடுத்துச் சென்று மத்தியதரைக் கடற்பிரதேசத்தி லிருந்துவரும் யவன வணிகர்களுக்கு விற்றுவந்தனர். இவ்விதம் நடந்த வியாபாரத் தால் தமிழ்நாட்டு வர்த்தகர் மிகுந்த லாபம்பெற்றுத் தனவந்தராயினர்.

அந்நாளில் அரேபியா முதலிய தேசங்களிலிருந்து சிறந்த குதிரைகள் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்கட்கு வந்து சேர்வதுண்டு. இக் குதிரை வியாபாரத்தைத் தமிழ் வணிகர்கள் விசேடமாக நடத்தி அதனாலும் பெரும்பொருள் ஈட்டினர். மேலும் அந்நாளில் வாழ்ந்த அரசர்களின் சேனைகளுக்குக் குதிரைகள் அவசியம் வேண்டியிருந் தமையால் குதிரை வியாபாரிகள் அரசர்களிடையே மிகுந்த செல் வாக்குப் பெற்றிருந்தனர்; அதனால் அரசியல் விஷயங்களிலும் அவர்கள் தலையிடுவதுண்டு. கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டிலிருந்துவந்த சேனன், குட்டிகள் என்னும் குதிரை வியாபாரிகள் இருவர் சேர்ந்து இலங்கை அரசைக் கைப்பற்றினர்; அரசனாயிருந்த அசேலன் என்பவன் தலைநகராகிய அநுராதபுரத்தைவிட்டுத் தெற்கு நோக்கி ஓடினன். சேனனும், குட்டிகளும் பதினைந்து வருடங்களாக இலங்கையை ஆண்டனர். பின்னர் அசேலன் அவர்களைப் போரில் வென்று மீண்டும் அரசனானான்.

ஆனால் பின்னும் சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே ஏலேலசிங்களன் என்னும் மற்றொரு வணிகத்தலைவன் சோழநாட்டிலிருந்து மிக்க பலம் பொருந்திய ஒரு சேனைபுடன் இலங்கைக்கு வந்து அநுராதபுரத்தைத் தாக்கி அரசரிமையைக் கைப்பற்றினான். ஏலேலன் நாட்டைச் சிறந்த முறையில் நீதியோடு பரிபாலித்தான். அவன் பகைவராகிய சிங்களர் கூட அவனைப் புகழ்ந்து நீதி நிரம்பியவன் எனச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். சன்றை இழந்து தன் கடைவாயிலே அடைந்த பசு வுக்கும் இவன் நீதி வழங்கித் தன் புத்திரனையே மாய்த்த கதையும் சிங்கள சரித்திர நூலாகிய மகாவம்சத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நாற்பத்துமூன்று ஆண்டுகளாக ஏலேலன் பகைவர்கள் அவனைவெல்லப் பல முயற்சிகள் செய்தும் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. ஈற்றில் அவன் முதுமைப் பருவம் அடைந்தபின் கைமுறு என்னும் சிங்கள இளவரசன் ஏலேலனோடு தனிப்போர்புரிந்து அவனைக் கொன்று வெற்றிபெற்றான். அதுரா தபுரத்தில் மீண்டும் சிங்களராட்சி நிலவியது.

கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இலங்கை பின்பும் தமிழர் ஆளுகைக்குட்பட்டது. மறவ வீரர்கள் எழுவர் சேர்ந்து இலங்கைமீது படையெடுத்தனர். அப்பொழுது இந் நாட்டை ஆண்ட அரசனாகிய வலகம்பாகு என்பவன் அவர்களுக்கு அஞ்சித் தன் தலைநகரை விட்டோடித் தெற்கேயுள்ள மலைகளுக்கிடையே ஒளிந்துகொண்டான். படையெடுத்து வந்த மறவர்களில் இருவர் பெருந் திரவியத்தைச் சேகரித்துக்கொண்டு தம் நாடு திரும்பிவிட்டனர். மற்ற ஐவரும் ஒருவரின் ஒருவராய்ப் பதினைந்து வருடங்களாக இலங்கையை ஆண்டனர். கடைசி மறவன் ஆண்ட காலத்தில் வலகம்பாகு பெரும் படையுடன் அதுரா தபுரத்துக்குத் திரும்பிவந்து மறவன் சேனையோடு போர்புரிந்து வென்று மீண்டும் அரசனானான்.

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து இரண்டாயிரம் வருடங்கட்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே இலங்கையில் தமிழர் ஓரளவு செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் பெற்றிருந்தமை புலனாகும். அக் காலத்தில் தமிழ்ப் புலமை நிரம்பிய அறிஞரும் பலர் இலங்கையில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். ஈழ நாட்டினராகிய பூதந்தேவனார் (ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்) என்னும் அறிஞர் ஒருவர் கடைச்சங்கப் புலவரன் ஒருவராக இடம் பெற்றிருக்கிறார்.

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தீசன் என்னும் அரசன் இலங்கையில் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் சோழ மன்னனாகிய கரிகாலன் ஈழநாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்து வெற்றிகொண்டு பன்னிராயிரம் சிங்கள மக்களைச் சிறைப்படுத்திச் சென்றான். சில ஆண்டுகளின் பின் தீசன் மகனாகிய கயவாகு பழிவாங்கும் பொருட்டுச் சோழநாட்டுக்குப் பெரும் படையோடு சென்று சோழர் சேனைகளை அழித்துத் தன்னாட்டு மக்களை மீட்டது மல்லாமல் அவர்களிலும் இரட்டிப் பங்காய் சோழநாட்டுக் குடிகளைச் சிறையாக்கி இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தானென இராஜாவளி என்னும் சிங்கள சரித்திர நூல் கூறும். செங்குட்டுவன் என்னும் சேரவரசன் தன்னாட்டிலே கண்ணகிக்குக் கோயிலைமத்து விழாச்செய்த காலத்திலே இலங்கை மன்னனாகிய

கயவாகுவும் அங்குச் சமூகமாயிருந்ததாகத் தமழ் இலக்கியநூலாகிய சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கண்ணகித் தெய்வத்தின் அற்புதங்களை அறிந்த கயவாகு மன்னன் தன்னோடு திரும்பியபின்புத்தினி வழிபாடு இலங்கையிலும் நடைபெறும்படி செய்தான்.

ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் குளக்கோட்டன் என்னும் ஓர் இந்திய வரசன் திரிகோணமலைக்குச் சென்று கோணைசர் கோயிலைப் பெருப்பித்துப் புதுக்குவித்தான். அத்துடன் அக்கோயிலில் நித்திய நைமித்திய பூசைகள் செவ்வனே நடைபெறும்பொருட்டு அநேக மாணியங்களை அக் கோயிலுக்குச் சாதனஞ் செய்து வைத்தான். தம்பலகாம வயல்களுக்கு நீர்ப் பாய்ச்சும்பொருட்டு இவனே கந்தளாய் என்னும் பெருங் குளத்தைக் கட்டுவித்தா னெனவும் கூறப்படுகிறது.

எழாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையிலிருந்து தூரத்தப்பட்ட மானவம் மன் என்னும் சிங்கள அரசகுமாரன் காஞ்சியில் ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ மன்னனாகிய நரசிம்மவர்மனிடம் சரண்புகுந்திருந்தான். அங்கு இருக்கும்பொழுது பல்லவர் நடத்திய யுத்தங்களில் பங்குபற்றிப் போர்த்தொழிலில் மிகுந்த திறமை யடைந்தான்; பின் நரசிம்மனிடத்திற் பெருஞ் சேனையொன்றைப் பெற்றுவந்து இலங்கை அரசரிமையை எளிதிற் கைப்பற்றினான். மானவம்மன் சமுநாட்டரசனாக வந்தகாலத்திலிருந்து பல்லவருடைய கலைப்பண்புகளும் செல்வாக்கும் இந்நாட்டிற் புகுவனவாயின. அவன் காலத்தில் சமுநாட்டுத் தொழிலாளிகள் பல்லவர்களிடமிருந்து மிக நுட்பமான சிற்பவேலைப்பாடுகளை யெல்லாம் கற்றுக்கொண்டன ரென்பதை அநுராதபுரத்தில் சிதைவுற்றுக் கிடக்கும் கட்டிடங்கள் எமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் உக்கிரசிங்களன் என்னுமோர் அரசகுமாரன் இப்பொழுது கந்தரோடை என வழங்கும் கதிரமலை என்னுமிடத்திலிருந்து இலங்கையின் வடபாகத்தை ஆண்டான். அவன் மாருதப்பிரவல்லி, யென்னும் சோழ அரசகுமாரியை மணஞ் செய்து அவள் வேண்டுகோட்படி மானிட்டபுரம் கந்தசுவாயி கோவிலைக் கட்டுவித்தான். சிறிது காலத்தின்பின் அவன் கதிரமலையை விட்டு வடகீழ் பாகத்திலிருந்த சிங்கை நகரைத் தன் இராசதானியாகக் கொண்டான். அவனுக்குப் பின்னர் அவன் சந்ததியினர் சிலகாலங்களில் சதந்திரம்பெற்ற தனி அரசராயும் வேறு சிலகாலங்களில் சிங்கள அரசர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவராயும் அரசுபுரிந்தனர்.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய அரசனாகிய இராசசிம்மனுக்கும் சோழஅரசனாகிய பரந்தகனுக்கு மிடையே பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. இப் போரில் இலங்கையரசனாகிய காசியப்பன் பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தான்; ஆயினும் பாண்டியன் சோழனை எதிர்த்துநிற்கமுடியாது மேலும் படைதிரட்டும் நோக்கத்துடன் இலங்கைக்கு வந்தான். பரந்தகச் சோழனும் தன் சேனையோடு அவனைப் பிந்தொடர்ந்து வந்து அநுராதபுரத்தைத் தாக்க, அவனை எதிர்க்கும் ஆற்றலில்லாத இலங்கை அரசனாகிய முன்றும் உதயன் தெற்கேயுள்ள மலைகளில் ஓடி ஒளிந்துகொண்டான். இதற்கிடையில் சோழநாட்டின் வடக் தெல்லையிற் குழம்பமேற்பட்டமையால் பரந்தகன் இலங்கையில் தன் வெற்றியைப் பூரணமாக்காது திரும்பித் தன்ஓடு செல்லவேண்டியதாயிற்று.

அந்நாளில் இலங்கையின் வடபகுதியில் சேறிது சிறிதாகத் தமிழர்கள் சென்று நிறைந்துவிட்டனர். ஈழத்தின் வடகோடியைத் தமிழ் மன்னர் ஏற்கனவே ஆளத்தொடங்கிவிட்டனர். பரந்தகன் படையெடுப்புக்குப் பின்னர் அநுராதபுரத்துக்கு வடக்கேயுள்ள பகுதி சிங்கள அரசர் கையினின்றும் நீங்கிவிட்டது. அக்காலத்திற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முன்புநொட்டே இலங்கைச் சைனியத்தில் கூலிப் போர்வீரர்கள் பெருகிவிட்டனர். இக் கூலிப் போர்வீரரும் பெரும்பாலும் தமிழராகவே இருந்தனர். பத்தாம் நூற்றாண்டி னிறுதியில் இலங்கையை ஆண்ட ஐந்தாம் மகிந்தனும் அவனுக்கு முன்னுண்ட அவன் தமையனாகிய ஐந்தாம் சேனனும் தம் தமிழ்ப் போர்வீரர்கள் செய்த கலகத்தினால் உயிர் பிழைத்தற்காகத் தெற்கு நோக்கி ஓடினர். ஐந்தாம் சேனன் தமிழர்களுடைய செல்வாக்கு மிகுந்திருந்த அநுராத புரத்திலிருந்து ஆளமுடியாமையால் அத்தலை நகரையும் அதன் வடபகுதியையும் தமிழர்கள் கையில் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போய்ப் பொலனறுவை என்னுமிடத்தைத் தலைநகராக்கிக்கொண்டான்.

பதினொராம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சோழ அரசனாகிய இராசராசன் இலங்கையின்மீது படையெடுத்தபொழுது அவனுக்கு எதிர்ப்பே இல்லையென்று கூறலாம். அவன் பொலனறுவை யென்னும் புதிய தலைநகரையும் கைப்பற்றி இலங்கையில் தன் ஆட்சியை நிலைபெறச்செய்துவிட்டு அங்கிருந்து மேற்கு நோக்கிக் கப்பலிற் சென்று மாலைதீவுகளையும் இலக்கநீவுகளையும் வென்று கைக்கொண்டான். இதன்பின்னும் சில ஆண்டுகளாகத் தென்னிலங்கையில் சில கலகங்கள்

நடந்தன; அவற்றை ஒழிப்பதற்கு இராசராசன் மகன் இராசேந்திரன் ஓர் சேனையோடுவந்து கலக்காரர்களை அடக்கி ஐந்தாம் மகிந்தனையும் சிறைப்படுத்தினான். பிறகு இராசேந்திரன் பொலனறுவை என்ற பெயரைச் ஜனநாதபுரம் என்று மாற்றி இலங்கைத் தீவினைச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் ஒரு மண்டலமாகச் செய்து அதற்கு மும்முடிச் சோழமண்டலமெனப் பெயரும்ட்டான். பொலனறுவையில் இப்பொழுது கிலமடைந்த நிலையிற் காணப்படும் கட்டிடங்களும் சிற்ப உருவங்களும் சோழராட்சியின் ரூபகசின்னங்களாகவிருந்து தமிழ்ச் சிற்பிகளின் திறமைக்குச் சான்றுபகர்கின்றன.

பதினேராம் தூற்றூண்டின் இறுதியில் சோழநாட்டு அரசரிமைக்காகச் சோழ ராஜகுமாரர்கள் இருவரிடையே சண்டை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது பொலனறுவை அதுராதபுரம் முதலிய இடங்களிலுள்ள சோழர் சேனைகளிற் பெரும்பாகம் சோழநாட்டிற்குத் திரும்பிப் போய்விட்டது. எஞ்சிநின்ற படைகளை விஜயபாகு என்னும் இலங்கை யரசன் தன் சேனையோடு அதுராதபுரத்திற்கு அப்பால் வரை துரத்திக்கொண்டுவந்து அந்நகரை எளிதிற்கைப்பற்றி ஆட்சி புரியத் தொடங்கினான்.

பன்னிரண்டாம் தூற்றூண்டில் மிகுந்த வலிமையும் திறமையும் படைத்த மகாபராக்கிரமபாகு இலங்கை அரசனாய் முடிதரித்தான். அவன் தன் திறமையால் இலங்கையின் வடபகுதியையும் தன்வயப்படுத்தி ஈழநாடு முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டான். அவன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் அரசரிமை காரணமாக அரசகுமாரர்கள் இருவர்க்கிடையே பிணக்கேற்பட்டது. அவருள் ஒருவனுக்குச் சோழ அரசனாகிய இராசாதிராசன் ஆதரவுகிடைத்தது. மற்றவனைப் பராக்கிரமபாகு ஆதரித்து அவனுக்கு உதவி புரிதற்காக ஒருபெருஞ் சேனையும் பாண்டி நாட்டிற்கு அனுப்பினான். அங்கு நிகழ்ந்த போரில் இலங்கைப் படைக்கு முதலில் சில வெற்றிகள் கிடைத்தனவே யாயினும் ஈற்றில் சோழ சைன்னியம் அதனை நிர்மூலமாக்கிவிட்டது.

பராக்கிரமவாகுவுக்குப் பின்வந்த இலங்கையரசர்களால் நாடு முழுவதையும் ஒன்று சேர்த்து ஆளமுடியவில்லை. ஆகவே மீண்டும் இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் வேறாகப் பிரிந்து ஒரு தனி யரசை அமைத்துக்கொண்டனர். இதுவரை அரசர்களுக்கும் போர்வீரர்களுக்கும்மிடையே அடிக்கடி சண்டை நிகழ்ந்தபோதிலும் இரு சமூகத்தையும் சேர்ந்த பொதுமக்கள் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்துவந்தனர்.

நாட்டில் இடையிடையே சண்டைகளும் கலகங்களும் உண்டாய போதிலும் பொதுமக்களை அவை அதிகம் பாதிக்கவில்லை. நாட்டின் செல்வத்தை அபரிமிதமாகக் கவர்ந்து செல்லும் அந்நியர் இன்னும் இங்கு கால்வைக்கவில்லை. அரசர்களும் சேனைத் தலைவர்களும் தமிழர் சிங்களர் எனப் பேதம் பாராட்டிச் சமர்ப்புரிந்தபோதிலும் பொதுமக்கள் அவ்வித குரோதமற்றவராய் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்தனர். நாட்டில் அநேக குளங்களும் டீர்ப்பாசன வசதிகளும் அமைந்திருந்தமையால் பயிர்த்தொழில் நன்குநடைபெற்றுத் தானியம் ஏராளமாக விளைந்தது. இலங்கையில் இருந்து ஏனைய நாடுகளுக்குத் தானியம் ஏற்றுமதி செய்யப் பட்டமையால் இலங்கை கீழ்நாட்டுத் தானியக் களஞ்சியம் என அழைக்கப்பட்டது.

நிற்க, தமிழர்கள் அமைத்த தனி அரசுக்கு முக்கிய நிலைக்களமாக விளங்கியது ஈழநாட்டின் வட முனையிலுள்ள யாழ்ப்பாணமாகும். இது முற்காலத்தில் 'நாகதிபம்' எனவும் 'மணற்றி' எனவும் பெயர் பெற்றிருந்ததாக அறிஞர் கூறுகின்றனர். யாழ்ப்பாணம் தனியரசான பின் அதனை ஆண்ட மன்னர் 'ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள்' என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் முன்னோர்கள் எங்கிருந்து வந்தவர்களென நிச்சயமாகக் கூறமுடியவில்லை. ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவர்கள் சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களெனவும் கலிங்க ராசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களெனவும் அபிப்பிராய பேதமுடையவராயிருக்கின்றனர். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் வம்சம் விஜய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்னும் அரசனுடன் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பமானது. இவர்கள் தம் தலைநகராகக்கொண்ட இடம் சிங்கை நகராகும். இவர்கள் ஆட்சியின் கீழ் வட இலங்கையில் கல்வியும் செல்வமும் ஒருங்கே விருத்தியுறலாயின. அந்நாளில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் தமிழ்ச் சங்க மிருந்ததாகவும் பிறநாடுகளிலிருந்து புலவர்கள் வந்து அச்சங்கத்தில் வீற்றிருந்து தமிழை வளர்த்ததாகவும், அப்புலவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் யாவும் 'சரசுவதி மகாலயம்' எனப் பெயரமைந்த ஓர் புத்தகாலயத்தில் வைக்கப்பட்டதாகவும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர நூல்கள் கூறும். யாழ்ப்பாண அரசர்களில் ஒருவரைய குணபூஷண சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்திக்கு மந்திரியாக அடியார்க்கு நல்லார் என ஒருவர் இருந்தார். இவரே சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை செய்தவரெனவும் சிலர் கருதுகின்றனர். குணபூஷணன் பேரான ஜயவீர சிங்கையாரியன் தன் அவைக்களத்திருந்த அறிஞரைக்கொண்டு பல நூல்களை இயற்றுவித்தான். செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய

நூலும், சேகராச்சேகரமலை என்னும் சோதிட நூலும் கணக்கதி காரம் என்னும் கணிதநூலும் இவன் காலத்தே இயற்றப்பட்டன. பண்டிதராசர் என்னும் புலவரும் இவன் காலத்திலேயே வாழ்ந்து தசுதிணைகைலாச புராணம் என்னும் நூலையியற்றினார்.

யாழ்ப்பாண அரசர்களின் பலம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து ராஜரட்டை என்னும் பிரிவு முழுவதையும் ஆளும் அளவுக்கு முன்னேறியது. சிங்கள மன்னர் போதிய பாதுகாவலைப் பெறுதற்காக இலங்கையின் நடுப்பாகத்திலும் மேலைப்பகுதியிலுமுள்ள கோட்டை அரசண்களுக்குத் தங்கள் தலைநகரை மாற்றிக்கொண்டனர். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் நிலைமை இங்ஙனமிருக்கும்போது பாண்டிய மன்னன் இலங்கை மீது படையெடுத்தான். சிங்கள அரசனாகிய முதலாம் புவனேகபாகு யாப்பாகு என்னும் அரசனிலிருந்து ஆண்டுவந்தமையால் தமிழ்ச் சேனை தன் அருகில் வரமாட்டாதென எண்ணினான். குலசேகர பாண்டியன் படைத்தலைவனான 'ஆரியச்சக்கரவர்த்தி' சிங்களர் சேனையைப் புறங்காட்டி யோடச்செய்து அவர்கள் தலைநகரையுங் கைப்பற்றி அங்கிருந்த புத்த தந்தத்தையும் எடுத்துச் சென்றனெனக் கூறப்படுகிறது. அதன்பின் பாண்டியர்கள் தொடர்ச்சியாக இருபது ஆண்டுகளாய் இலங்கையைத் தம் நேர் ஆட்சியில் வைத்திருந்தனர். குலோத்துங்க சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி என்னும் யாழ்ப்பாண மன்னன் காலத்தில் இலங்கை எங்கும் சிங்கை நகர் அரசன் விடைக்கொடியே விளங்கியதென யாழ்ப்பாண வைபவமலை கூறும். ஆகையால் இவனே பாண்டியர் படைத் தலைவனென மகாவம்சத்திற் குறிப்பிட்ட 'ஆரியச் சக்கரவர்த்தி' யாகலிருக்கலாம்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை என்னும் இரு பழைய நகரங்களும் வடபகுதியில் தனியாட்சி நடத்திய தமிழர் கையிலிருந்தன; தமிழர் ஆட்சி தெற்கே புத்தளம் வரையிலும் அதற்கப்பாலும் பரவிவிட்டது. சிங்கள அரசர் குறுநில மன்னர் நிலைக்கு ஒடுக்கப்பட்டனர். மூன்றாம் விக்கிரமபாகு என்னும் சிங்கள மன்னன் யாழ்ப்பாண நாட்டிற்குத் திறை செலுத்தி வந்தானெனவுங் கூறப்படுகிறது. ஆயினும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சிங்களர் யாழ்ப்பாண நாட்டின் தலைமையினின்றும் தம்மை விடுவிக்க முயற்சி செய்தனர். கொழும்புக்குத் தெற்கேயுள்ள சதுப்பு நிலத்தில் அளகக்கோளூர் என்னும் சிங்களர் படைத்தலைவன் வலிய அரசன் ஒன்றை வகுத்துக்கொண்டு தமிழரசின் ஆணையை எதிர்க்கலுற்றான்.

இதன் விளைவாக நிகழ்ந்தபோரில் தமிழ்ப் படைகள் நிலத்தின் வழி யாகவும் கடலின் வழியாகவும் சென்று சிங்களப் படையினரும் அரசு களையும் தாக்கின. தமிழரின் நிலப்படைகள் வெற்றிபெற்றும் கடற் படைகள் தோல்வியுற்றுப் பெருஞ் சேதமடைந்தமையால் யாழ்ப்பாண அரசின் ஆதிக்கம் குறையலாயிற்று.

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சிங்கள நாட்டு மன்ன குகவந்த ஆறாம் பராக்கிரமபாகு என்பவன் இலங்கை முழுவதையும் தானே ஆள விரும்பினான். அதற்கு வாய்ப்பாக அவனிடம் மிகுந்த வலிமையும் திறமையும் உடைய படைத்தலைவன் ஒருவனிருந்தான். பராக்கிரமபாகு செண்பகப்பெருமாள் எனப் பெயர்கொண்ட இப்படைத் தலைவனை ஓர் பெருஞ் சேனையுடன் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றுமாறு அனுப்பினான். செண்பகப்பெருமாள் இடையில் தன்னை எதிர்த்த தமிழ் இனத்தவர்களாகிய வன்னித் தலைவர்களை வென்று அடக்கி யாழ்ப்பாணத்தினுள் நுழைந்து தலைநகரைக் கைப்பற்றினான். பின்னர் அவனை யாழ்ப்பாண நாட்டு மன்னனுய்ப் பதினேழு ஆண்டுகளாக அரசுபுரிந்தான். பராக்கிரமபாகு இறந்ததும் செண்பகப்பெருமாள் சிங்கள நாட்டுத் தலைநகரான கோட்டைக்கு விரைந்து சென்று சிங்கள அரசரிமையைக் கைப்பற்றிப் புலனேகபாகு என்னும் பெயரோடு அரசு னானான்.

இதுவரை சமயம் பார்த்து இந்தியாவில் ஒளித்திருந்த கனகசூரிய சிங்கையாரியன் என்னும் யாழ்ப்பாண மன்னன் மீண்டும் வந்து தன் அரசரிமையைக் கைப்பற்றினான். இவன் மகனாகிய பரராசசேகரன் செண்பகப்பெருமாள் காலத்திற் சிதைந்துபோன தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பின்னரும் புதுக்கி அமைத்தான்; மேலும் புலவர்க்கு வேண்டிய உதவிகள் புரிந்து தமிழ்மொழியைப் பேற்றி வளர்த்தான். பரராசசேகரன் அவையில் அவுன் மைத்துனனாகிய அரசசேகரி என்னும் பெரும் புலவன் வடமொழியிற் காளிதாச மகாகவி இயற்றிய இரகுவம்சம் என்னும் தூலைத் தமிழ்மொழியிற் பெருங்காப்பியமாகப் பாடி அரங்கேற்றினான். பரராசசேகரன் உலா என்னும் தூலும் இக் காலத்திலேதான் ஆக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் சங்கிலி எனப்படும் செகராசசேகரன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டுவந்தபோழுது வியாபார நோக்கமாகக் கிழைத் தேயங்களுக்கு வந்த போர்த்துக்கேயர் ஈழநாட்டிலும் சிறிது சிறிதாக ஆதிக்கம் பெறலாயினர். சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே அவர்கள்

யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி எதிர்மன்னப்பரராசசேகரன் என்னும் ஓர் அரசகுமாரனைத் தமக்குக் கீழடங்கிய சிற்றரசுகைச் சிங்காசனத் தமர்த்தினர். அவன் இறந்ததும் அவன் உறவினனாகிய சங்கிலி என்பவன் அரசரிமையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு போர்த்துக்கேயரை நாட்டை விட்டுத் துரத்த முயன்றான். போர்த்துக்கேயர் தம் துப்பாக்கிப்படையின் பலத்தினால் சங்கிலியின் சேனையை அழித்து அவனைச் சிறைப்படுத்திக் கோவை என்னுமிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கொன்றுவிட்டனர். இத்துடன் இலங்கையில் தமிழர்க்குருந்த தனியாட்சியரிமையும் ஒழிந்துவிட்டது.

தமிழர் ஆட்சி இங்ஙனம் முடிவடைந்ததாயினும் பல நூற்றாண்டுகளாக அவர்களுக்கும் ஈழநாட்டுக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பு அழியாததாய்விட்டது. சிங்களர் மதமாகிய பௌத்தம் தமிழர் மதமாகிய இந்து மதத்தோடு பெரிதுங் கலந்துவிட்டது. பௌத்த கோவில்களிலெல்லாம் இந்துமதத் தேவர்களாகிய கணேசர், சுப்பிரமணியர், விஷ்ணு முதலியோரின் உருவச் சிலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன; அக் கோவில்களில் இத்தெய்வங்கட்கு வழிபாடுகளும் நிகழ்ந்தன. தமிழ்ச் சொற்களும், சொற்றொடர்களும், மரபுகளும் அதிகமாகச் சிங்களமொழிக்குட் புகுந்துவிட்டன. சிங்கள நாட்டில் தமிழர் வாழ்ந்த ஊர்களும், பிரதேசங்களும், தமிழ்ப் பெயர்களாலேயே அழைக்கப்படலாயின. தமிழரின் ஒவிய முறை, சிற்ப முறைகளும் தமிழ் நாகரீகமும் சிங்கள சமூகத்திற் செறிந்து வேருன்றிவிட்டன.

தமிழர் ஆட்சி முடிவடைந்தபின் ஏறக்குறைய நூற்பது ஆண்டுகள் வரை போர்த்துக்கேயரும் நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் வரை ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் கரையோரப்பகுதிகளை ஆண்டுவந்தனர். இவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் வன்னி நாட்டிலுள்ள குளங்கள் ஆண்டுகள் தோறும் கட்டுகள் உடைந்துவர அவைகளைத் திருத்திக் கட்டுவோரின்மையால் வேளாண்மையுங் குறைந்துவந்தது. காட்டுக்காய்ச்சலும் அக்காலத்தில் தான் வன்னி நாட்டில் காலூன்றத் தொடங்கியது. ஒரு காலத்தில் செழிப்பும் செல்வமும் பெற்று உன்னத நிலையிலிருந்த வன்னிநாடு காட்டுக் காய்ச்சலின் உக்கிரத்தைத் தடைபண்ண வேண்டிய முயற்சிகளில் அரசினர் முயலாதபடியால் பின்னர் மனித சஞ்சாரமற்ற காடாகி விட்டது. வடஇலங்கைத் தமிழ்க் குடிகள் தொகையிற் குறைந்தமைக்கு இதுவே முக்கிய காரணம். இவர்கள் ஆளுகைக் காலத்தில் சிங்களரும் தமிழரும் ஒன்றுசேர்ந்து இழந்த தம் சுதந்தரத்தை மீண்டும் பெறப் பலமுறைகளில் முயன்றனர். ஆயினும் அவர்கள் முயற்சி

பலிக்கவில்லை. ஒல்லாந்தர் ஆளுகைக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் வழக்கங்கள் 'தேசவழமை' என ஓர் சட்ட நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டன. அக்காலத்தில் அநேக அறிஞர்கள் வாழ்ந்து பலநூல்களை இயற்றித் தமிழை வளர்த்து வந்தனர். சிவஞான சித்தியாருக்கு உரையியற்றிய ஞானப்பிரகாச தம்பிரானும், சிவராத்திரிபுராணம், பிள்ளையார் கதை முதலிய நூல்களியற்றிய வரதபண்டிதரும், மறைசையந்தாதி, பருளை விநாயகர் பள்ளு முதலிய நூல்களியற்றிய சின்னத்தம்பிப் புலவரும், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை புலியூர் யமகவந்தாதி முதலிய நூல்களியற்றிய மயில்வாகனப் புலவரும், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்களாவர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்மொழி தென்னிலங்கையிலும் மிகுந்த செல்வாக்குப்பெற்றிருந்தது. அக்காலத்தில் தஞ்சை நாயக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்த அரசர் பலர் கண்டிச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர்; கண்டி அரசாங்க பாஷை தமிழாகவே இருந்தது; அரண்மனையிலும் பிரபுக்கள் வீடுகளிலும் தமிழே பேசப்பட்டது; முக்கிய பத்திரங்களெல்லாம் தமிழிலேயே எழுதப்பட்டன. 1815-ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயரும் சிங்களத் தலைவர்களும் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிடும்போது சிங்களத் தலைவர்கள் தமிழிலேயே கையொப்பமிட்டார்கள் ளென்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் மேற்குப்பாகத்தில் நீர்கொழும்பு, சலாபம் முதலிய இடங்களை அடுத்த பிரதேசங்களில் வசித்த மக்களுட் பெரும்பாலோர் தமிழ் பேசும் மக்களாகவே இருந்தனர். இவர்கள் பின்னூரில் சிறிது சிறிதாகச் சிங்களம் பேசும் மக்களாக மாறிவந்தனர். அம்மாற்றம் இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை. இன்றும் அப் பிரதேசங்களில் தமிழ் பேசும் மக்கள் இருப்பதையும் அவர்கள் சிறிது சிறிதாகச் சிங்கள மக்களாக மாறுகின்றமையையும் நாம் காணலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நடந்தது. இவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையின் இயற்கை வளத்தை விருத்தி செய்வதற்குத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தமிழ் மக்கள் லட்சக் கணக்கில் வருவிக்கப்பட்டனர். இம் மக்கள் உழைப்பினாலேயே தேயிலைத் தொழிலும் றப்பர்த் தொழிலும் விருத்தியாகி இலங்கை இன்று செல்வம் கொழிக்கும் நாடாக இலங்குகின்றது. மேலும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசாங்க நிர்வாகம், கல்வித்துறை, சட்டத்துறை, வைத்தியத்துறை, வியாபாரத்துறை முதலாகப் பொதுஜனவாழ்விற் கு இன்றியமையாத துறைகளி

லெல்லாம் தமிழர் முன்னணியில் நின்று உழைத்திருக்கின்றனர். தேசிய இயக்கம், சுதந்திர முயற்சி, சமூகசேவை ஆகிய இவற்றிலும் தமிழ் மக்கள் ஏனைய சமூகத்தினர்க்குப் பின்னிற்கவில்லை.

அமெரிக்க மிஷனரிமாரால் தாபிக்கப்பட்ட வட்டுக்கோட்டைச் சேமினி என்னும் கலாசாலையில் தமிழ் வளர்ச்சிக்காக ஆரிய தொண்டுகள் நிகழ்ந்தன. இக் கலாசாலையில் கற்றுத் தேறிய அறிஞர்கள் இலக்கணம், தருக்கம், கணிதம், வானசாஸ்திரம், விஞ்ஞானம், வைத்தியம் முதலிய துறைகளை விளக்கித் தமிழிற் புதிய முறையிற் பல தூல்களை இயற்றினர். மேல்காட்டு அறிஞர் சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுதுவதற்கு முதன் முதலாக வழிகாட்டியோர் இவர்களே. தமிழ் வளர்ச்சியிலும் கலைவளர்ச்சியிலும் ஊக்கத்துடன் முயன்று புகழ் பெற்ற சமூகாட்டுத் தமிழருள் சேனாதிராய முதலியார், ஆறுமுகநாவலர், சபாபதி நாவலர், தாமோதரம்பிள்ளை, விசுவநாதபிள்ளை, கதிரைவேற்பிள்ளை, பொன்னம்பலம்பிள்ளை, குமாரசுவாமிப்புலவர், கனகசுந்தரம்பிள்ளை, நூனப்பிரகாச சுவாமிகள், விபுலாந்த அடிகள், ஆனந்தக் குமாரசுவாமி ஆகியோரை விசேடமாகக் குறிப்பிடலாம்.

நம் தாயகமாகிய சமூகாடானது மீண்டும் சுதந்தரம் பெற்றிருக்கின்றது. சுதந்தரம் பெற்ற இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் மேலும் ஊக்கத்துடன் முயன்று உழைத்துத் தமக்கும் நாட்டுக்கும் பெரு நன்மைபுரிவார்களாக.

‘கலாபிதி’ கலைச் செல்வரது ஆதரவை நாடி நிற்கின்றது. அவர் தாம் ஆராய்ந்துகண்ட அருமணிகளைச் சேமித்து வைத்தற்குக் ‘கலாபிதி’யினை ஒரு கருவூலமாகக் கொள்வாராக. சமூகாட்டு அறிஞர், அந்நாட்டில் உதித்த நூல்கள், நூலாசிரியர்கள், அவர்களை யாதரித்த செல்வப் பிரபுக்கள் எனும்வரது வரலாற்றினை ஆராய்ந்து வெளியிடுவாராயின் சோழநாட்டினும், தொண்டைநாட்டினும், பாண்டிநாட்டினும், கொங்குநாட்டினும் உள்ள தமிழ்ப் புலவர்கள் அவ்வரலாறுகளை யுணர்ந்து பயன் துய்த்தல்கூடும். சாயவேறு பாடின்றிக் கலைவளர்க்கும் சங்கமானது அனைவரையும் தழுவி நடந்துவருகின்றது. ஆதலின், எப்பாலானும் சங்கத்திற்குரிய கடமைகளை நிறைவேற்ற ஆர்வத்தோடு முன்வருவார்களாக.

“தமிழ்வளம் பொலிக; தமிழ்நாடு வாழ்க”.

—சுவாமி விபுலாந்தர்

சுவயியல்

[ரஸஸ்வரூபம்]

Dr. S. SUBBENDIRAJAH
 Senior Professor in Linguistics
 UNIVERSITY OF JAFFNA

உலகத்தில் மக்களனைவரும் இன்பத்தையே விரும்புகின்றனர். இன்பமாவது யாது? இறுதியில் துன்பம் பயவாத இன்பமே இன்பம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். இறுதியில் துன்பம் பயப்பதாகலின், பொறிகளால் நுகரும் இன்பம் சிறந்த இன்பம் ஆதலில்லை. உலகியலின்பத்திற்கு அப்பாற்பட்டதும் மனத்தால் தயக்கப்படுவதும் ஆகிய இன்பமே சிறந்த இன்பமாகும். அவ்வின்பத்தைச் சிறந்த நாடகங்களைக் காணுதலாலும், நல்ல காவியங்களைப் படித்தலாலும் கேட்டலாலுமே நல்லறிஞர் அடைய முடியும்.

நடிகர் நாடகங்களில் வரும் பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ப உடை, அணி, பேச்சு, அபிநயம் இவற்றை மேற்கொள்ளுதலால், அந்நாடகத்தைக் காணும்போது நல்லறிவாளர் தம் உள்ளத்தில் அச்சுவையை நன்கு துய்த்தல் கூடும். அத்தகைய சுவையைக் காவியங்களைப் படித்தலாலும் துய்த்தல் கூடும் என்று, ஆந்தவர்த்தனர் என்னும் சிறந்த அறிஞர் விளக்கி நிலைநிறுத்தியுள்ளார். அக்கொள்கை பிற்பட்ட ஆசிரியர் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு நிலைபெற்றுள்ளது.

ரஸத்தின் இயல்பினையும் உண்டாகும் முறையினையும் வகைகளையும் இங்கு நோக்குவோம். மக்கள் உள்ளத்தில் ஓவ்வொருகால் எழும் உளவேறுபாடு பாவம் எனப்படும். பாவங்களுள் சில நிலைபெற்றிருக்கும். பல சிறிதுநேரம் நின்று மறையும். தனக்கு *ஒற்றுமையுடையனவும் வேற்றுமையுடையனவுமாகிய பிற பாவங்களால் கேடுறாமல், ரஸமாகிச் சமையுமளவும் நிலைநிற்கும் பாவம் வந்தாயி பாவம் (நிலைபெறுடைய பாவம்) எனப்படும்.

* [ஒற்றுமையுடைய பாவத்தால் கேடுறாமல் நிலைபெறுதலாவது—ஒரு மாநிலைக் கண்டு அவளிடம் காதல்கொண்டானொருவன், பின்னர் வேறொரு மாநிலைக் காணும்போது பின்னவன்பால் காதல் செலுத்தாது, முன்னைய மாநிலை நிலைவு உண்டாகி, அவன்பால் காதல் கொள்வது. வேற்றுமையுடைய பாவத்தால் கேடுறாமல் நிலைபெறுதலாவது ஒருமகன்பால் காதலித்தான் ஒருவன் பின்னர் இளமகள் ஒருத்தியின் சாவு, பிரிவு முதலியவற்றைக் கண்ட விடத்தும், அவற்றால் சோகமும் வெறுப்பும் உண்டாகி, முன் காதலிக்கப்பட்டாவிடத்து முன்னைய காதல் உடையிருப்பது].

வித்துவான் திரு. வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் அவர்கள்

அது காதல், சோகம், முதலாக ஒன்பது வகைப்படும். உலகியலில் உண்டாகுங் காதல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமாயும் காரியமாயும் துணைக்காரணமாயும் இருப்பவை, கவியின் வாக்கியத்திலும் நடனின் அபிநயத்திலும் அறிவிக்கப்படும்போது, முறையே விபாவம் என்றும், அனுபாவம் என்றும், சஞ்சாரிபாவம் (நிலைபேறில்லாத பாவம்) என்றும் வழங்கப்படும். அஃதாவது:

காரணம் — விபாவம்

காரியம் — அனுபாவம்

துணைக்காரணம் — சஞ்சாரிபாவம்

என்று வழங்கும் என்பதாம். இவ் விபாவ அனுபாவங்களால் வெளிப்படுகின்ற ஸ்தாயிபாவமே ரஸம் என்னும் பெயர்பெறும்.

மேற்கூறிய விபாவம் இரண்டுவகைப்படும். காதல் முதலாயின தோன்றுவதற்குச் சார்பாயிருக்கும் பொருள் ஆலம்பன விபாவம் எனப்படும். தோன்றிய காதல் முதலியனவற்றை வளர்த்து விளங்கச் செய்வது உத்திபன விபாவம் எனப்படும். காதலுக்குத் தலைவன் தலைவியர் ஆலம்பன விபாவம். அவர்களுடைய உருவின் சிறப்பு அணிகலன் முதலியனவும், தென்றல், நிலா, கடலொலி முதலியனவும் உத்திபன விபாவம். இனி காரியமாகிய அனுபாவமும் இரண்டுவகைப்படும். 1. அகத்தது; 2. புறத்தது. அந்தக்கரணத்தைச் சார்ந்தனவாகிய ஸ்தம்பம், பிரளயம் முதலியவை முதற்பிரிவிற்குரியவை. அவை சாத்விக பாவம் எனப்படும். கடைக்கண்ணோக்குதல் முதலிய செய்கைகள் இரண்டாம்பிரிவைச் சேர்ந்தவை. காதல் முதலிய ஸ்தாயி பாவங்களைத் துணைக்காரணமாய் நின்று வளர்க்கின்ற நலிவு, நினைவு, விரைவு முதலியன சஞ்சாரி பாவம் எனப்படும். உதாரணம்:

துஷ்யந்தனுக்குச் சகுந்தலையும், சகுந்தலைக்குத் துஷ்யந்தனும் காதலுக்கு ஆலம்பனம். அக்காதல் தென்றல், நிலா, சோலை முதலிய உத்திபன விபாவத்தால் எழுப்பப்பட்டு, கண்ணீர்வார்த்தல், கடைக்கண்ணோக்குதல் முதலிய காரியங்களால் அனுபவப்பட்டு, விரைவு, நினைவு முதலிய சஞ்சாரி பாவங்களால் வளர்க்கப்பட்டு மனத்தில் நிலைபெறுகின்றது.

இவ்வாறு தோன்றி, தெளிவாகி, வளர்ந்துவருகின்ற காதல் முதலாகிய பாவங்கட்கு நல்லறிஞர் உள்ளத்தில் உண்டாகும் பிரதிபிம்பமே ரஸம் எனப்படும் என்று கொள்க. தூய வெண்ணிறத்தாலாகிய ஞாயிற்றின் கதிர்கள் செந்நிறக் கண்ணாடியில் படும்போது அவற்றிற்குச் செந்நிறம் உண்டாதல்போன்று, காரணம் முதலியவற்றிற்கும் காதல் முதலியவற்றிற்கும் பிரதிபலிக்கச் செய்யும் பொருளின் தன்மையை

அனுசரித்துச் சில விசேஷ வேறுபாடுகள் உண்டாகின்றன. அதனால் காரணம் முதலியவை விபாவம் முதலாய நிலையில், இன்ன மனிதர், இன்ன நேரம், இன்ன இடம் இவைபோன்ற சிறப்பியல்புகளை விட்டுப் பொதுவாய் வடிவில் அமைகின்றன. அவ்வாறே ஸ்தாயி பாவங்களுள் சோகம், இளிவரல் முதலிய மாறுபட்ட உள வேறுபாடுகளும் அனுகூல பாவங்களாய் அமைகின்றன. அதனானே, கருணம் (சோகத்தால் உண்டாவது), பீபத்ஸம் (இழிவரலால் உண்டாவது) முதலிய ரஸங்களிலும் நமக்குச் சுவையும் ஈடுபாடும் உண்டாகின்றன. மகாகவி நீலகண்ட தீக்ஷிதர், “நிர்வேதம், பயம், சோகம், ஜுகுப்தை முதலியவைகளும் இலக்கியங்களில் ரஸத்தன்மையன ஆகின்றன” என்று கூறியிருப்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

நல்லறிவாளன் தன் தூய உள்ளத்தில் இந்த விபாவம் முதலியவைகளை மீட்டும் மீட்டும் நினைக்குஞ் செயலுக்குச் சுவைத்தல் (சர்வணம்) என்று பெயர். அவ்வாறு சுவைக்கும் நிலையில் கரும்பின் துண்டிலிருந்து இலிப்புச் சுவை உண்டாதல்போன்று விபாவம் முதலியவற்றிலிருந்து சிருங்காரம் முதலாய ரஸம் தோன்றுகின்றது.

காதல் முதலிய உள வேறுபாடுகள் நல்லறிவாளன்ளத்தில் ஆதீகாலமுதலே வாசன நுபமாய்ப் படிந்துள்ளன. அவற்றை விபாவம் முதலியன எழுப்பிவிடுகின்றன. என்போலவோவெனின், பொருள்களில் அமைந்து கிடக்கின்ற மின்சாரத்தைத் (Static electricity) தேய்த்தல் வெளிப்படுத்துவது போல என்க. இவ் விபாவம் முதலியவை ஒருங்குசேர்ந்து ஆகிய சிறப்பியற் செயலால் பூர்வ வாசனைக்கு எழுச்சி வருவதனோடு உள்ளம் ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் அகலப்பெற்று, சுத்தசத்துவமாய்ச் சமைகின்றது. ஆன்மா அஞ்ஞானத் திரையினின்று நீங்கி சித்ப்ரகாச ஆனந்த ரூபமாய் விளங்குகின்றது. இத்தகைய சத்துவநிலை அடைந்த உள்ளத்திற்கு இத்தகைய ஆத்துமசாட்சியாய் விஷயமாகின்ற அநாதி வாஸனா ரூபமாகிய காதல் முதலிய பாவமே ரஸம் என்று அறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

இவ்விஷயத்தில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. நாடகங்களில் வரும் துஷ்யந்தன் முதலிய பாத்திரங்களில் உண்மை உணர்வினால் அவருக்குச் சகுந்தலை முதலானவர்களிலுள்ள காதல் முதலியவற்றின் நேர்காட்சியே (சாக்ஷாத்காரம்) ரஸம் என்பர் ஒருசாரார். சகுந்தலை முதலியவர்களின் விஷயமான காதல் முதலியவற்றோடு கூடிய துஷ்யந்தன் முதலானவரோடு (நாடகம் காணும்) நல்லறிஞனுக்குக் கனவினோடொத்த ஒற்றுமையுணர்வே (ஸாயுஜ்ய ஜ்ஞானம்) ரஸம் என்பர் ஒருசாரார். இவ்விபாவம் முதலியவற்றைச் சுவைத்தலில் நல்லறிஞன் தனக்குத் துஷ்யந்தன் முதலானவரோடு அபேதம் கற்பிப்பதனால் சகுந்தலை முதலானவர்

விஷயமான காதலே ரஸம் என்பர். முன்னைய இரண்டு கொள்கையிலும் இதுவே அமைவுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஆதலின், 'இருவகை நிலத்தின் இயல்வது சுவையே' என்பதற்கு, உய்ப்போன் செய்தது காண்போர்க்கு எய்துதல் சுவையெனப்படும்' என்னும் இளம்பூரணர் உரையே அமைவுடையதாகும். ஈண்டு உய்ப்போன் என்றது நடிகளை. நடிகன் செய்யும் அபிநயம் முதலியவற்றால் அச் சுவை காண்போர்க்கு உண்டாதல்கூடும், மேலே கூறியபடி, நாடகங் காணும் நல்லறிஞர் தம்மைத் தலைவன் முதலியவரோடு அபேதம் கற்பித்துக்கொள்வாராகலின். இதனை மறுத்து, பேராசிரியர் கூறும் உரை அமைவுடையதாகத் தோன்றவில்லை. அவர் "அச்சத்துக் கேது வாகிய ஒருபொருள் கண்டு அஞ்சி ஓடிவருகின்றான் ஒருவனை மற்றொருவன் கண்டவழி 'இவன் வள்ளெயிற்று அரிமா முதலாயின கண்டு அஞ்சினான்' என்று அறிவதல்லாது, வள்ளெயிற்றரிமாவினைத் தான் காண்டல் வேண்டுவதன்று; தான் கண்டானாயின் அதுவும் சுவையெனவேபடும். ஆகவே, அஞ்சினானைக் கண்டு நகுதலும் கருணைசெய்தலும் கண்டோர்க்குப் பிறப்பதன்றி அச்சம் பிறவாது ஆதலான், உய்ப்போன் செய்தது காண்போன் உய்த்த அறிவின் பெற்றியாதல் செல்லாது" என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு உலகியல் நிகழ்ச்சியை நேரே உதாரணமாகக் கூறுதல் நூல் மரபன்று. நாடகத்தில் இச் செய்தியைக் காணும் நல்லறிஞர் புலிகண்டு அஞ்சினானோடு தம்மை அபேதமாகக் கற்பித்துக்கொள்வாராகலின் அவர்க்கு அவ் வச்சச்சுவை தோன்றுதல் கூடும். இவற்றால் மேலைச் சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் கூறிய உரையே ஏற்புடையதாகத் திகழ்கிறது.

இனி ரஸத்தின் வகைகளை நோக்குவோம்:- ரஸம் ஒன்பது வகையாகும். அவையாவன:

1. சிருங்காரம்	...	உவகை.
2. கருணம்	...	அழகை.
3. வீரம்	...	பெருமிதம்.
4. ரௌத்திரம்	...	வெகுளி.
5. ஹாஸ்யம்	...	நகை.
6. பயானகம்	...	அச்சம்.
7. பீபதஸம்	...	இளிவரல்.
8. அற்புதம்	...	மருட்கை.
9. சாந்தம்	...	(நடுவுநிலை).

என்பன. இவற்றுள் சாந்தரஸம் உலகியலின் நீங்கினார் பெற்றியாகலின் அதனையொழித்து, என்னைய எட்டினையுமே பரதமுனிவர் தமது நூலில்

கூறியுள்ளார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அவ்வாறே எட்டு ரஸங் களைக் கூறியிருக்கின்றார். ஆயின், தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ள பெயர்களுள் உவகை என்பது பொருந்தமாறில்லை. உவகை என்பது சந்தோஷம் என்னும் பொருளது. அது “வெகுளி, உவகை” என்று, வெகுளியையடுத்து நிறுத்தியுள்ளதனால் அறியப்படும். ஆசிரியர் மாறுபட்ட இரண்டிரண்டு சுவைகளை முறையே நிறுத்தியிருப்பது காண்க. இனி உரையாசிரியர்கள் உவகையெனினும் சிருங்காரம் எனினும் ஒக்கும் என்பாராயினும், ஆசிரியர் உவகைச் சுவைக்குக் கூறியுள்ள பொருள்களை நோக்கின் அது பொருந்தாமை புலனாகும்.

“செல்வம் புலனே புணர்வு வினையாட்டென்
றல்ல னீத்த வுவகை நான்கே” (மெய்ப்பாட்டியல்)

என்றதனால், உவகைச் சுவைக்கு செல்வம், வினையாட்டு, புலன் முதலியன போன்று புணர்ச்சியும் ஒரு பொருளாகின்றது. செல்வம் முதலியவற்றால் உவகை உண்டாதல் கூடும். உவகை ஒரு பாவமாகுமேயன்றி ரஸமாதலில்லை. ஆசிரியர் “உடைமை இன்புறல்” என்னுஞ் சூத்திரத்தால் உடைமையைப் பாவங்களோடு சேர்த்திருப்பதனால் இது அறியப்படும். இவற்றால், சிருங்கார ரஸம் என்னுஞ் சொல் குறிக்கும் பொருளை ‘உவகை’ என்னுஞ்சொல் குறிக்காது என்பது வலியுறும். இனி இனிவரல் என்பதுவும் பீபத்ஸ ரஸத்திற்கு உரிய சொல் ஆகாது. இனிவரல் என்பது எளிமையாதல் என்னும் பொருளைத்தரும். பீபத்ஸ ரஸம் அஸஹ்யமான பொருளால் தோன்றுவது. ஆகலின், இழிவரல் என்றிருப்பின் ஒருகால் பொருந்துவதாகும். சுவைகளின் பெயர்களைக் குறிக்கும்படித்தில், பேராசிரியருரையில் இழிவரல் என்றே காண்கின்றது. நிற்க,

இனி, பேராசிரியர் சுவை எட்டன் பெயரையும் கூறுவார், “அவை (மெய்ப்பாடு) வீரம் அச்சம் வியப்பு இழிவு காமம் அவலம் நகை நடுவுநிலை என்பன” என்றார். பின்னர் அவர், “உருத்திரர் தன்னோடொன்பதாகும்” என்றொரு சூத்திரத்தைக் காட்டி அவை ஒன்பது ஆகும் என்றெழுதினார். உருத்திரமாவது - வெகுளி, அதனை விடுத்து, சாந்தத்தைச் சேர்த்துச் சுவை எட்டு என்னும் வழக்கு வேறு அறியப்படவில்லை. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் நடுவுநிலை (சாந்தம்) விடுத்து, உருத்திரத்தைச் சேர்த்து மெய்ப்பாடு எட்டு என்ப என்று முந்தையோர் வழக்காகக் கூறினார், இதனாலும் பேராசிரியருரை நூல்வழக்கிற்குப் பொருந்துவதன்று என்பது தெளிவாகும். அவர் காட்டிய சூத்திரத்தில் உள்ள ‘உருத்திரம்’ என்னுஞ் சொல் ‘ஒருதரம்’ என்று இருந்திருக்குமோ என்று ஐயம் எழுகின்றது. ஒருதரம்—உருதரம்—உருத்தரம்,

—உருத்திரம் என்று திரிந்துளது போலும்! எவ்வாறாயினும் அச் சூத்திரம்பிழைபாடுடையதே என்பதில் ஐயம் இன்று.

மேற்கூறிய ரஸம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஸ்தாயிபாவத்தால் சமைவது.

1. சிருங்காரத்திற்கு	ஸ்தாயிபாவம்	ரதி (காதல்).
2. கருணத்திற்கு	"	சோகம்.
3. வீரத்திற்கு	"	உற்சாகம்.
4. ரௌத்திரத்திற்கு	"	குரோதம்.
5. ஹாஸ்யத்திற்கு	"	ஹாஸம் (நகை).
6. பயானகத்திற்கு	"	பயம்.
7. பீபத்ஸத்திற்கு	"	ஐசுருப்பை (அருவருப்பு).
8. அற்புதத்திற்கு	"	விஸ்மயம் (ஆச்சரியம்).
9. சாந்தத்திற்கு	"	நிர்வேதம் (விரக்தி).

இந்நிலைபெற்ற பாவமே ரஸமாகும். உதாரணமாக நகை (ஹாசம்) என்னும் பாவத்தினின்று ஹாஸ்யம் என்னும் சுவை தோன்றும். ஆயின், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பாவத்திற்குரிய பெயரையே சுவைக்கும் கூறியுள்ளார். அஃது அமைதியாதல் அரிது.

இச்சுவைகளுள் கருணம் ஒன்றுதான் பல்வேறு ரஸங்களாகப் பரிணமிக்கின்றது என்பாரும், அற்புதரஸம் ஒன்றே வேறு பல சுவையாகின்றது என்பாரும், சிருங்கார ரஸம் ஒன்றே சிறந்தது என்பாரும் உளர். ஆயினும் இவ்வொன்பதனையும் கொள்ளுதல் நூல் வழக்கு.

மேலை ஒன்பது ரஸங்களுக்கு முரிய ஒன்பது பாவங்களும் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் பற்றியிருக்கும். ஆனால், சிலருடைய மனோவிருத்திகள் பல பிறப்புக்களிலுள்ள வாசனைமிகுதியினால் சில பாவங்களில் மிக்ஞ்சு செல்லும்; சிலவற்றில் குறைந்திருக்கும். அதனால், இவை அறவே இல்லாதிருக்கும் என்று சொல்லுதல் கூடாது. வீரத்திற்குக் காரணமாகிய உற்சாகம், பயானகத்திற்குக் காரணமாகிய அச்சம், ரௌத்திரத்திற்குக் காரணமாகிய குரோதம் இவை எல்லாவுயிர்களிடத்தும் மிக்ஞ்சுக் காணப்படாமையுக்குக் காரணம் பரம்பரையாய வாசனைகளின் குறைவே. சிருங்காரத்திற்குக் காரணமாகிய காதல் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் காணப்படுவதற்குக்காரணம் பரம்பரைவாசனையின் மிகுதியே. ஆதலின், இவ்வெல்லாச் சுவைகளையும் எல்லாவுயிர்களும் ஒரே பிறப்பில் அனுபவித்தல் அரிதாயுளது. இனி பக்தி, புத்திரவாத்ஸல்யம் முதலாயின சுவையாதல் இல்லை. அவையெல்லாம் பாவமேயாகும். ஆயின், பக்திரஸம் என்று வழங்குகின்றதே எனின், உபசாரமாக வழங்குவ தல்லது காப்பியச் சுவை பற்றிய சிறந்த நூல்களில் வழங்குத

லில்லை என்க. பக்தி முதலியனவே யன்றி மற்றைய பாவங்களும் ரஸமாகும் என்பாரும் உளர். ஆயின் அவையெல்லாம் ரஸமாதல் இல்லை என்பது செய்யுளில் பந்தியுக்கும் நல்லறிஞரது கொள்கை. ஆகலின், சுவை ஒன்பது என்பதே நூலாசிரியர் அனைவருக்கும் ஒப்ப முடிந்தது.

மக்கள் சில காரணங்களால் நகைக்குமிடத்து அச் செயலோடு இன்பத்தையும் அடைகின்றனர். இவ்வாறு அச்சம், அழகை முதலியவற்றில் இன்பம் அடைதல் இல்லை. அதனானே, தொல்காப்பியர் அச்சிறப்புக் கருதி நகைச் சுவையை முதற்கண் வைத்தார் என்று இக்காலத்தவர் சிலர் கூறுகின்றனர். நகையேயன்றி உவகைச் சுவையிலும் செயல் நிகழும்போதே இன்பம் உண்டாதல் கூடும்; அச்சிறப்புக்கருதி, அதை இறுதியில் வைத்தார் என்று இவர் கூறுவார்போலும்! இனி மருட்கை, பெருமிதம் இவற்றிலும் இன்பம் உண்டாதல் கூடுமே. இவற்றை நகையோடு சேர்த்து வைக்காததற்குக் காரணம் யாது கூறுவரோ! உலகியலில் இவ்வாறு நிகழுஞ் செயல்களால் உண்டாகும் இன்பத்தை ரஸம் என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. என்னையெனின், சுவைக்குக் கூறும் இலக்கணம் அவ்வெல்லாவற்றிற்கும் பொருந்துதல் வேண்டும். உலகியற்செயல்களுள் நகை முதலிய செயல்களில் இன்பம் உண்டாதல் போன்று அழகை, இழிவரல், அச்சம், வெகுளி, முதலியவற்றில் அப்பொழுது இன்பம் உண்டாதல் வேண்டும் அன்றோ? இச் செயல்களில் இன்பம் உளதாதலில்லை என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை.

இவற்றுனே உலகியலின்பத்தைச் சுவை யென்று கொள்ளாமல் விடுத்து, நாடகத்திலாவது காவியத்திலாவது அச்செயல்கள் நிகழும் போது அவற்றைக் காண்டலும் கேட்டலும் செய்யும் நல்லறிவாளருள்ளத்தில் விபாவம் முதலியவற்றால் உண்டாகுஞ் சுவையே ரஸம் என்று அலங்கார நூலார் அறுதியிடலாயினர். தாய் தன் இளமகன் இறந்ததைக் குறித்து அழுதலைக் கேட்டுங்கால் நமக்குத் துயர் நேர சந்திரமதி தன் மகனை நீனைந்து அழுததாகவுள்ள செய்யுட்களைப் படிக்கக் கேட்குமிடத்து ஆனந்தம் உண்டாகின்றது. அதனானே அச்செய்யுட்களைப் பன்முறை கேட்டும் படித்தும் இன்புறுகின்றோம். இது நிற்க.

இனி, சிருங்காரரஸத்தை நோக்குவோம். சிருங்காரரஸத்திற்கு விபாவம் (காரணம்) தலைவன் தலைவியர். தலைவனுக்குத் தலைவியும், தலைவிக்குத் தலைவனும் விபாவம் என்று கொள்க. அவருள் ஒருவருக்கு மற்றவருடைய உரு, உடை, அணி, மாலை முதலியனவும் மிலா, தென்றல், கடல் முதலியனவும் ஆனின் பின் ஆனேறு உடன் வருதலைக் காண்டல்,

யாழ், குழல் முதலியவற்றின் ஓசையைக் கேட்டல் முதலியனவும் அவ்வுள்ளத் தெழுந்த காதலை மிகுவிப்பவை (உத்திபன விபாவம்) ஆகும். இவ்வுத்திபன விபாவம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ள முதற்பொருள், கருப்பொருள்கள் ஆகும். கருப்பொருள்களை வருணிக்குமிடத்துக் காதல் முதலியவற்றை வளர்க்கும் முறையில் வருணித்தல் வேண்டும்.

“நகைவெண் டிங்களும் நார்மட லன்றிலும்
தகைவென் னேற்றணற் ருழ்மணி யோசையும்
பகைகொள் மாலையும் பையுன்செல் ஆம்பலும்
புகையில் பொங்கழல் போற்சுடு கின்றவே.” (சீவக. செய். 1321)

என்னுஞ் செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ள மாலைக்காலமும் திங்களும் அன்றிற்குரலும் ஆனேற்றின் மணியோசையும் ஆம்பற்குழலின் திங்குரலும் காதலை மிகுவிப்பனவாதல் அறிக.

சிருங்காரரஸத்தின் வகை இரண்டனுள் சம்போக சிருங்காரத்திற்கு, சீவகசிந்தாமணியில் ஒரு பகுதியை நோக்குவோம். தன் தோழரோடு தன்னகர்ப்புறத்து வந்து தங்கி இராப்பொழுது கழித்த சீவகன் காலையில் செய்வன செய்து அழகிய வடிவெடுத்து நகர் காணச் சென்றான். அவனைக்கண்ட கன்னியர் வேட்கை மிக்கனர். அவ்வாறு செல்கையில், வாணிக மாதொருத்தி தன் மாளிகைமேல் நின்று, கோதையும் மாலையும் பொங்க, முலைமேல் முத்துவடம் புடைப்ப, மணிக்குழை வில்வீச, பொன்னோலை மின்ன, கலாபமும் சிலம்பும் ஆர்ப்பப் பந்தாடினார். அவள் ஐந்து பந்தைக் கையகத்துக் கொண்டு ஆடும்போழ்து, மாலையுள் மறைந்த பந்து கையிடத்தவாகும்; குழற் புறத்துச் சென்ற பந்து முகத்தினிடத்தவாகும்; உச்சியிற் சென்றது மாலையில் மறையும். அவள் இப் பந்துகளை அடித்தற்கு இடையே, கோதை வேய்தல், குங்குமமணிதல், நாற்பக்கமும் செல்லுதல் முதலியன நிகழ்த்துவாள். இவ்வாறு பந்தடிக்கையில், ஒரு பந்து மேலே பொங்கி, வீதியிற் சென்ற சீவகன்முன் வீழ்ந்தது. உடனே,

“வீழ்ந்த பந்தின் மேல்விரைந்து மின்னினுண் ணுகப்பினான்
சூழ்ந்த காசு தோன்றவந் துகினெகிழ்ந்து பூங்குழல்
தாழ்ந்து கோதை பொங்கிவீழ்ந்து வெம்முலைக டைவரப்
போழ்ந்த கன்ற கண்ணிவந்து பூங்கொடியி னோக்கினான்.”

(சீவக. 1958)

நோக்கினவள் சீவகனைக் கண்டதும் இமைக்காது நோக்கி, நாணும் நிறையும் சாயலும் கவினும் வளையும் இழந்து, காம நோயின் இயல்பினை அறிந்தாளாய், வாடி, கடல்போன்ற காமம் கன்றி வருந்தி நின்றாள்.

அவனைக் கண்ட சிவன் அவள் நோக்கினை மீண்டும் நோக்கினான். காம நோய்க்களல் தலைக்கொண்டது. அத் தீச்சுட நடக்கலாற்றினும், அடுத்த கடையில் தங்கியிருந்து அவளது உருவினையும் நோக்கினையும் எண்ணிக் கவன்றான்.

இப்பகுதி சிருங்கார ரஸம் உடையது. ஈண்டு இதனை நோக்குவோம். விமலை என்னும் பெயருடைய அவ்வணிக மகளும் சிவகனும் ஆலம்பன விபாவம். விமலையின் உருவும், அல்குற் சூழ்ந்துகிடந்த காசும், துகில் நெகிழக் கூந்தலிலிருந்த மாலை தாழ்ந்து முலைமேல் தடவ, நின்று நோக்கிய நோக்கும் சிவகனுக்கு உத்திபன விபாவம். சிவகனது மன்மத ஆகாரமும் அவன் மறித்து நோக்கிய நோக்கமும் விமலைக்கு உத்திபன விபாவம். இருவருக்குந் தோன்றிய காதல் என்னும் ஸ்தாயி பாவத்தை ஆசிரியர் எவ்வாறு வளர்த்து இன்புறுத்தியுள்ளார் என்று நோக்குவோம்.

பந்தில் ஆர்வஞ்செய்து அதைப் பார்த்தவள் ஆங்குச் சிவகனைக் கண்டாள்,

‘காண்டலோடு, பிர்தங்கிப் பெய்யாமலிற் பிறிதாயினான்.’

இதனால், அவள் நிறம் வேறுபட்டாள் என்பது அறியலாகும். இது ‘வைவரண்யம்’ (நிறவேறுபாடு) என்னுஞ் சாத்தவிக பாவம். பின்னர்,

“என்றான் நினைந்தான் இதுபோலு மிவ்வேட்கை வண்ணம்
சென்றே படினுஞ் சிறந்தார்க்கும் உரைக்க லாவ
தன்றா யரிதா யகத்தேசுட் டிருக்கும் வெந்தி
ஐன்றே யுலகத் துறுதோய் மருந்தில்ல தென்றான்.”

“நிறையாதும் இல்லை நெருப்பிற் சுடுங்காம முண்டேல்
குறையா நிறையி னொருகுன்றி யுங்காம மில்லை
பறையா யறையும் பசப்பென்று பகர்ந்து வாடி
அறைவாய்க் கடல்போல் அகன்காமம் அலைப்ப நின்றான்.”

(சிவக. 1962, 63)

இவற்றில், காமத்தின் இயல்பினை எண்ணுதலின் ‘விதர்க்கம்’ (ஆராய்ச்சி) என்னுஞ் சஞ்சாரி பாவமும், ‘வாடி’ என்றதனால் ‘க்லானியும்’ (நலிவும்), ‘நினைந்தான்’ என்றதனால் ‘சிந்தை’யும் (நினைதலும்), ‘கடல்போல் அகன்காமம் அலைப்ப நின்றான்’ என்றதனால் அவனை அடைதலில் உள்ள ஆத்திரம் அறியப்படுமாகலின் ‘ஓளதஸ்ஸுக்க்யம்’ (விரைவு) என்னும் பாவமும் உண்மை விளங்கும். இவற்றால் ரதி (காதல்) என்னும் ஸ்தாயி பாவம் வளர்ச்சியடைந்தமை புலனாகும்.

இனி, விமலையின் மதிமுகத்தைச் சீவகன் கண்டதும் காமத்தி தலைக்கொண்டது.

“பூவுண்ட கண்ணாள் புருவச் சிலைகோலி எய்ய
ஏவுண்ட நெஞ்சிற் கிடுபுண் மருந்தென்கொல் என்று
மாவுண்ட நோக்கின் மடவானை மறித்து நோக்கிக்
கோவுண்ட வேலான் குழைந்தாற் பலனாயி னானே.” (சீவக. 1965)

“காமக் கடுநோய்க் கனல்கூழ்ந் துடம்பென்னு மற்றிவ்
வீமத்தி னேடு முடனேசுட ஏகலாற்ருன்.....” (சீவக. 1966)

அதனால், அவள் தந்தையின் கடையில் புலம்பியிருந்தான். ‘இடுபுண் மருந்து என்கொல்’ என்று மறித்து நோக்கியது, ‘ஒருநோக்கு நோய் நோக்கு—ஒன்று அந்நோய் மருந்து’ என்றவாறு, பொதுநோக்கன்றிச் சிறப்பு நோக்கினை அறிதற்பொருட்டு.

“மேவிநோய் நீர வினாத்தரு வாரில்லையே!” (சீவக. 1967)

“தெண்ணீர்ப் பனிக்கயத்து மட்டவிழ்ந்த தேங்குவளைக்
கண்ணீர்மை காட்டிக் கடல்போ லகன்றவென்
உண்ணீர்மை யெல்லாம் ஒருநோக்கி னிற்கவாந்த
பெண்ணீர்மை மேனாட் பிறந்தும் அறியுமோ!” (சீவக. 1968)

“கருங்குழலுஞ் செவ்வாயுங் கண்மலருங் காதும்
அரும்பொழுது பூண்முலையும் ஆருவிரக்கே கூற்றம்
விருத்தினராய் வந்தாரை வெற்றுடலா நோக்கும்
பெருத்திருவி யார்மகன்கொல் பேர்யாதாங் கொல்லோ.”
(சீவக. 1969)

“பைங்கண் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கள் முகத்திலங்கச் செவ்வா யெயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழறழக் கோட்டெருத்தஞ் செய்தநோக்
கெங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே.”
(சீவக. 1971)

ஈற்றுச் செய்யுளில் கண் முகம் வால் எயிறு முதலிய உறுப்புக்களும், மகரகுண்டலம் முதலிய அணிகளும் கோட்டெருத்தஞ்செய்த நோக்கும், உத்திபன விபாவமாதல் அறிக. இன்னும் இப்பகுதியில் ஸ்ம்ருதி, விஷாதம், வ்யாதி, ஓளத்ஸுக்யம், சிந்தா, உந்மாதம், விதர்க்கம் முதலிய ஸஞ்சாரி பாவங்களும் அமைந்துள்ளன காண்க. ‘பைங்கண் மணிமகர.....அங்கங்கே தோன்றுமே’ என்னும் நிலைமை, “நோக்குவ வெல்லாம் அவையேபோறல்” என்ற அவஸ்ஸைத, “உண்ணீர்மையெல்லாம்

ஒருநோக்கினிற் கவர்ந்த பெண்ணீர்மை” என்றது “ஆக்கஞ் செய்பல்” என்ற நிலைமையின்பாற்படும்.

இவ்வாறு உத்தீபன விபாவத்தாலும் ஸஞ்சாரி பாவத்தாலும் ரதி (காதல்) என்னும் ஸ்தாயி பாவம் வளர்ச்சியடைந்தது. பின்னர், வணிகன் தன் மகளை மணந்துகொள்ளுமாறு சீவகனை வேண்ட, அவனும் உடன்பாடு தெரிவித்தான். அவன், மனைக்குள் வரக்கண்டு விமலையும் தன்னுயிர் தாங்கினான். அவரிருவர்க்கும் மணம் நிகழ்ந்தது.

‘கட்டி லேறிய காமரு காளையும்
மட்டு வாயவிழ் மாமலர்க் கோதையும்
விட்டு நீங்குதல் இன்மையின் வீவிலார்
ஒட்டி யீருடம் போருமி ராயினார்.’

‘நிலவு வெண்கதிர் நீர்மையைப் பூந்துகில்
கலவந் கண்புதை யாது கனற்றலின்
உலகம் மூன்று முறுவிலைத் தென்பவே
புலவு வேற்கண்ணி னுண்முலைப் போகமே.’ (சீவக. 1981-82)

என்னுந் தொடக்கத்துச் செய்யுட்களால் சிருங்கார ரஸம் த்வனித்தல் அறிக.

இனி சிருங்கார ரஸத்தின் மற்றொரு வகையாகிய விப்ரலம்ப சிருங்காரத்தை நோக்குவோம். விப்ரலம்பமாவது: பிரிவு. புணர்ச்சியின்பத்திலுள்ள பற்றினால் உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலைமை விப்ரலம்ப சிருங்காரம் ஆகும். இராமாயணத்தில், சீதாபிராட்டி,

“பொறையிருந் தாற்றினன் னுயிரும் போற்றினேன்
அஹையிருந் கழலவந் காணு மாயசால்”.

என்று கூறியிருப்பது காண்க.

விப்ரலம்ப சிருங்காரமே சிறப்புடையது. பண்டைச் செய்யுட்களுள் பிரிவைப்பற்றிய செய்யுட்களே மிகப் பலவாதல் காண்க. அகநானூற்றில் 320 செய்யுட்கள் பிரிவைப்பற்றியனவே. ஐங்குறுநூற்றுள் குறிஞ்சித் திணைச்செய்யுள் தவிர மற்றைய நானூறும் பிரிவினைப் பற்றியனவே. வடமொழியிலும் விப்ரலம்ப சிருங்காரமே சிறப்புடையதாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

விப்ரலம்ப சிருங்காரத்தில் பிரிவினால் வருந்தும் தலைவன் தலைவியர் ஆலம்பன விபாவம். நந்தவனம், பொய்கை, நிலா, குளிர்நீர், மலர், தாம்பூலம், அணை (மெத்தை) முதலியன உத்தீபன விபாவம். வெதும்பல், மெலிதல், புலம்பல், கண்மங்குதல், தளர்நடை, அநுகாரம் (பொருதுதல்), செய்யுள் கடிதம் எழுதுதல், அவரெழுதியதனை வாசித்தல்

தமதியல்பினை மறைத்தல், செய்தியை வினவுதல், அன்பு தெரிவித்தல், தண்மையன துய்த்தல், இறக்க முயலுதல், தூதுவிடுத்தல் முதலியன அனுபாவம். கண்ணீர், பசலை, ஸ்தம்பம், நடுக்கம் முதலியன சாத்திக பாவம். ஐயம், ஔதஸூக்யம், மதம், க்லாணி, நித்ரை, கனவு, ப்ரபோ தம், சிந்தை, அஸூயை, சிரமம், நிர்வேதம், உந்மாதம், ஐடதை, வியாதி, அபஸ்மாரம், மரணத்தின்முன்நிலை முதலியன சஞ்சாரிபாவம்.

விப்ரலம்பத்தை மூன்றுவகையாகவும், நான்குவகையாகவும், ஐந்து வகையாகவும் பிரித்து வடநூலாசிரியர் கூறுவர்.

மூன்று வகையாவன : ராகம் (வேட்கை), மானம், ப்ரவாசம்.

நான்கு வகையாவன : பூர்வராகம் (கனவு), மானம், ப்ரவாசம், கருணம்

ஐந்து வகையாவன : ராகம், ¹விரஹம், சுர்ஷ்யை, ப்ரவாசம், சாபஹேதுகம்.

இவற்றுள் இராகமாவது பூர்வராகம். அஃதாவது: - முன்னர்க் கூடப் பெறாத தலைவன் தலைவியர்க்குக் கூடுதலில் முதற்கண் உண்டாகும் வேட்கை. நளன் தமயந்தி, அரிச்சந்திரன் சந்திரமதி, இவருக்கு உண்டாகிய காதல் போல்வது. ஆயின், இவர்கள் தம்முள் நெடுந்தொலை வினராயிருத்தலின் பிரிவு எனப்படாதோ எனின், படாது, முன்பு தம்மீற் கூடிற்றிலராகலின். இனி, ஓரிடத்திலிருப்பாராயினும் ஊழால் தடைநேரினும், நாணம், குரவர் இக்காரணத்தால் தடைப்பட்டினும் கூட்டம் நேராத காலத்து உளதாகும் வேட்கை விரஹம் எனப்படும். சுர்ஷ்யை (ஊடல்) கோபத்தால் ஆவது. தலைவனுக்குக் கிழத்தியர் பிறர் உளர் என்று தலைவி அறிந்தபோதும், அணிகலன் முதலிய வற்றைப் பெற விழைந்தபோதும், அவளுக்கு ஊடல் நிகழும். ப்ரவாசம் என்பது - காரியத்தின் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிவது. அது ஒதற்பிரிவு தூதிற்பிரிவு, காவற்பிரிவு, துணைவயிற்பிரிவு. பொருள்வயிற்பிரிவு என்று தமிழில் கூறப்படுவது. சாபமாவது - முனிவர் முதலியோர் 'இத்துணைக்காலம் பிரிந்திருத்தல் வேண்டும்' என்று கூறுவது போல்வது. பாண்டுவுக்கும் மாத்திரக்கும் கூட்டம் நிகழின், பாண்டுவுக்கு மரணம் நேரும் என்று சாபம் இடப்பட்டிருந்ததை அறிக. சாபத்தால் நெடுந்தொலைவினராதலும் உண்டு. சாப வரலாற்றுச் செய்தி தமிழ்க் காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இந்நூல்களில் காணப்படுகிறது.

தமிழ் நூல்களில் கூறப்படும் ஐந்திணைகளுள் குறிஞ்சி ஒன்று மட்டும் ஸம்போக சிருங்காரம்; மற்றைய நான்கும் விப்ரலம்பமே. தலைவன் பிரிவினாலாய துன்பத்தைப் பொறுத்து ஆற்றியிருக்கும் நிலை

1 விரஹம், பிரவாசத்தினால் (பிரிவினால்) பெறப்படுமாதலின் வேருகக் கொள்ள வேண்டுமெனில் என்பர்.

முல்லைத்திணையாகும். ஆற்றமுடியாது வாய்விட்டு அரற்றும் நிலை நெய்தல்திணையாகும். இத்தகைய பாகுபாடு வடநூல்களில் காணப்படவில்லை. கைக்கிளை, பெருந்திணைகள் சிருங்கார ஆபாஸம் (சிருங்காரப் போலி) ஆகும். ஆயின், கோவைநூல்களில் முதலில் கூறப்பட்டுள்ள கைக்கிளை பூர்வானுராகமே; சிருங்கார ஆபாஸம் அன்று.

ஓதற் பிரிவு முதலியவற்றுள் இன்ன இன்ன பிரிவிற்கு இன்ன இன்ன சாதியினரை உரியராகக் கூறுதல் வேண்டும் என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ளார். ஆயின், அச்சுத்திரங்களுக்கு உண்மைப்பொருள் நன்றாக விளங்கவில்லை. உரையாசிரியர்கள் வேறுவேறு பொருள் கூறுகின்றனர். இனி, மேற்கூறிய ப்ரவாஸவகை ஒவ்வொன்றற்கும் உதாரணம் காட்டி எழுதின் இக்கட்டுரை விரிவாகிவிடும். ஆகலின், உதாரணம் காட்டப்படவில்லை.

தமிழில் உள்ள அகப்பொருட்கோவைநூல்கள் எல்லாம் சிருங்கார ரஸத்தை உடையனவே. ஆகலின், அவற்றில் சிருங்காரம் ஒழிந்த ஏனைச் சுவைகள் உள்ளனவாகக் காட்டுதல் அமைவதன்று. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில்

“அகலிடக் தாவிய வானே னறிந்திறைந் சம்பலத்தி
னிகலிடக் தாவிடை யீசந் றெழாரினின் னற்கிடமா
யுகலிடக் தான்சென் றெனதுயிர் கையா வகையொதுங்கப்
புகலிடக் தாபொழில் வாயெழில் வாய்த்ரு பூங்கொடியே”

(செய். 42)

என்னுஞ் செய்யுளின் உரையில் “மெய்ப்பாடு அச்சம்” என்று எழுதியிருப்பது சிறிதும் அமைதலின்று. அச்சச்சுவைக்குப் பொருளாகத் தொல்காப்பியர் கூறிய அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், இறை, இந்நான்கனுள் ஒன்றாதல் ஈண்டு நிலைக்களனாக வரவில்லையே! இன்னும், “இளிவரலைச் சார்ந்த பெருமிதம்” என்றும், “அச்சத்தைச் சார்ந்த பெருமிதம்” என்றும் அவர் எழுதியிருப்பதும் அமைவதன்று. ஆகலின், அவர் உரையைப் பின்பற்றி நற்றிணை உரையாசிரியர் இவ்வாறு எழுதியிருப்பது பொருந்தாது என்பது சொல்லாமலே போதரும். நிற்க,

“ஓவியர்நின் சுவரெழுது மோவியத்தைக் கண்ணுறுவான்
தேவியையா மழைத்திடஆண் சித்திரமேல் நான்பாரேன்
பாவையர்தம் முருவெனினீர் பார்க்கமனம் பொறேனென்றான்
கானிவிழி மங்கையிவள் கற்புவெற்பின் வற்புநதால்”

(வேதநாயகம்பிள்ளை நீதிநூல் 27)

என்னுஞ் செய்யுளைத் தமிழ்ப்பேரறிஞர் என்று கருதுவார் ஒருவர்க்கைச் சுவைக்கு உதாரணமாகக் காட்டியிருப்பது நகைப்புத்தருவதாகும்.

வீகாரமான உருவம், வேடம், செயல்கள், முன்பின் மாறான பேச்சுக்கள், அன்னியர் நடை முதலியவற்றின் அனுதாரம் முதலியவை நகைச்சுவைக்குப் பொருளாகும். உதாரணமாக,

“மாறுகண்ணும் ¹பருத்தவைக் கூரவயிறும்—கீரை
மத்துப்போலத் தலையும்சுரை வித்துப்போலப்பல்லும்
நீறுபோல வெளுத்தழனை ஊறு நாசியும்
நெடியமாங் கொட்டைபோல நரைத்த தாடியும்
தாறுமாரும் மீசையில்ஞ் சாறு மயிரும்
சன்னக்கடாப் போலகடையும் மண்ணை முகமும்
வேறுகீறி ஓட்டவைக்கும் ஏறுகாறுமாய்—நெடு
வீரனாழ்க் கூடற்பண்ணைக் காரனாற் வந்தார்.”

இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ள உருவம் நகைச்சுவைப் பொருளாதற்கு உரியது.

இனி,

“யாதத லுருவேன வெர்பொன் லேலையுந்
சோதிசூழ் சுடர்மணிக் குழையுந் துன்னிய
காதொடு கண்பிறழ்த் துளது கைக்குறி
தூதிய வயிற்றதென் லுருவ மோதினன்.”

(குளா. சயம்வர. 44)

இச் செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ள உருவமும் நகைச்சுவைப்பொருளாகும்.

“மாத வன்வயிறு பற்றி நான்ருந்
கேத மென்னையென வேந்தல் வினாவு
ஆதி யூதிவயி லுள்ளன வெல்லாம்
மோத கங்கண்முழு கும்பல வென்றான்.”

“என்று தின்றனைபன் மோதக மென்ன
என்று தின்றனவு மல்ல இனிப்போய்ச்
சென்று தேவிகடி காவின் விழாவின்
இன்று தின்னலுறு சின்றன வென்றான்.”

(குளா. சயம்வர. 15, 16)

இச் செய்யுட்களில் கூறப்பட்டுள்ள அந்தணன் பேச்சும் நகைச்சுவைக்கு உதாரணமாகும். இவற்றால் இவைபோல்வன அன்றி, மேற்காட்டிய வேதநாயகம்பிள்ளைநீதி நூற்செய்யுள் நகைச்சுவையயப்பதாகாது என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

1. பருத்திப்பைக்

தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில் “ஆங்கவை ஒரு பாலாக” (கு. 12) என்னுஞ் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள 1 முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளும் சஞ்சாரி பாவங்களாகும். அதன்பின்னர்க் கூறிய ஆறுநிலைகளும் தலைவியின் காதலை அறிதற்குரிய குறிப்புக்கள் (அநுராக குசகங்கள்) ஆகும். இவற்றுள் பலவும் வாத்தல்யாயனத்தில் வேட்கைக் குறிப்புக்களாக (அநுராக குசகங்களாகக்) கூறப்பட்டுள்ளன. பின்னர் 22-ஞ் சூத்திரம் முதல் மூன்று சூத்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளுட் பல சஞ்சாரி பாவங்களாகும். சில வேட்கைக் குறிப்புக்களாகும். பசலைபாய்தல் என்பது சாத்தவிக பாவம் ஆகும்.

மேற்கூறிய ரஸம் பாவம் முதலியன எல்லாம் தொனிப் பொருள்களே. தொனி — ரசத்தொனி, பாவத்தொனி, வஸ்துத்தொனி. அவங்காரத்தொனி என்று நான்குவகைப்படும். இவற்றுள் முன்னைய இரண்டுமே சிறப்புடையன. இனி, தொனிப்பொருளில் நின்று மற்றொரு பொருள் தோன்றுதலும் உண்டு. தொனிப்பொருளையும் அதனினின்று தோன்றும் பொருளையும் தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ளார்.

“இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே”

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் தொனிப்பொருளையும்,

“இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே

திறத்தியல் மருங்கிற் றெளியு மோர்க்கே”

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் தொனியினின்று பிறக்கும் பொருளையும் கூறியுள்ளார். இச் சூத்திரங்கட்கு உரையாசிரியர்கள் நேர்பொருள் கூறிற்றிலர். இச் சூத்திரங்களில் இறைச்சி என்பது வடமொழியிற் கூறும் வ்யங்கியமே. இறைச்சியினின்று தோன்றும் பொருள் எல்லாராலும் அறியப்படுவதின்று என்று ஆசிரியர் கூறியிருப்பது உளங்கொள்ளத்தக்கது.

தொனிப்பொருள்களைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள் வடமொழியில் மிகப்பல உள்ளன. அவற்றுள் மிகச் சிறந்த நூல்கள் சில. அவற்றையொட்டி, கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் இம் மொழிகளில் சில நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. தமிழில் தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ள இருபத்தொன்பது (மெய்ப்பாட்டியல் 27; பொருளியல் 2) சூத்திரங்களோடு நின்றது. அவற்றின் உண்மைப் பொருள்களைக் கூறும் உரைகளும் இல்லை. செய்யுளின்பந் துய்த்தற்குத் தொனியைக் கூறும் நூல்கள் இன்றியமையாதனவாகும். ஆகலின், செய்யுளின்பந் துய்க்குந் தமிழறிஞர்கள் இத்தகைய நூலைத் தமிழிற் கொணர்தற்கு முயல்வாராக.

1. வடநூல்களில் 33 கூறப்பட்டுள்ளன.

பழந் தமிழ்ப் புலவர் சிறப்பியல்புகள்

பழந் தமிழ்ப் புலவர் மானமே பெரிதுடையவராய் வாழ்ந்தவர். அவர்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினை நல்கும் பெற்றி வாய்ந்த பொருட்களாயினும், அவற்றை அடையப் பழிச்செயல் செய்ய வேண்டுமெனின் அஞ்சி வீடுப்பர். உலகினை ஒருங்கே பெறுவதெனினும் பழியொடு வருவதாயின் அதனைக் கொள்ளமாட்டார். ஈன்ற தாய் பசித்திருக்கக் காணுமளவு வறுமையுற்ற ஞான்றும், பழிச் செயல் ஒன்றுதானுஞ் செய்து அத் தாயையும் பாதுகாக்க நினையார். பின் மனைவி மக்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுப் பழிச்செயல் செய்ய இணங்குவரோ? நரம்புந் தோலுமாய்த் திரங்கி நரைத்து மூத்த தாய் தந்தையரோ, இனைய அழகிய மனைவியோ, பச்சிளங் குழவியோ பசியால் உயிர் விடவேண்டிய அளவு வறுமை வந்துற்ற பொழுதிலும் இளிவந்த செயல் எதுவும் செய்து அவருயிரைப் பாதுகாக்க இசையார். ஆகவே இளிவந்தன பல செய்தாயினும் அன்றார் உயிரைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்னும் போஷியரை அவர்க்குப் பொருந்தாது. காட்டாக, ஒன்று கூறுவேன். புலவர் ஒருவர் மிக்க வறுமையுற்று மனைவி மக்களொடு நாடு பெயர்ந்து போகின்றார். வீட்டிலுள்ள தட்டு முட்டிப் பொருட்களைத் தலையிலும் தோளிலுமாகச் சுமந்துகொண்டு அவர்கள் போகின்றார்கள். மெல்லியல்வாய்ந்த மனைவி நடக்கமாட்டாது தள்ளாடி அடியெடுத்து வருகிறவள், இடையே கிடக்கும் மலைமீது அடிவருந்தும்படி நெடிது நேரம் ஏறி வருகின்றாள். அந் நிலையில், ஒரு பொய் கூறுவராயின், பெருஞ் செல்வம் கிடைக்கப் பெறுவர் என்பதை அவர் அறிகின்றார். ஆயினும் பொய் கூறு அவர் மனம் ஒருப்படவில்லை. அதனால், மேலே நடக்கின்றார். அப்பொழுது அப்புலவர்,

“ வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய் கூறேன் ; மெய் கூறுவல் ”

என்று கூறுகின்றார். அப்புலவர் பெயர் மருதனிளநாகனார்.

Dr. அ. சிதம்பாநாதச் செட்டியார் அவர்கள், M. A., Ph. D.

புலவரென்பார் பொருளுக்காக, இல்லாததைக் கூறுகிறவர் என்று பலர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசரையும் செல்வரையும் புகழ்ந்து அவரிடம் உள்ள பொருளைப் பறிப்பதே புலனேருழவர் தொழில் எனச் சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஒன்றுக் கொடாதனைப் பாரியென்றே ஓரியென்றே புகழ்வதும், வீரமில்லாதனை விறல் வீமனென்றே வில் விசயனென்றே புனைவதும் அவர் இயல்பு என்றுகூட நினைக்கிறார்கள். இது தவறு. காட்டாக, வன்பரணர் என்னும் புலவர் அவ்வாறு வாழ்ந்தவரல்லர் என்பது,

“பீடில் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்
செய்யா கூறிக் கிளத்தல்
எய்யா தாகின்று எஞ்சியுசெந் நாவே”

என அவர் கூறியவாற்றால் விளங்கும். பெருமையில்லாத மன்னரார் புகழ்ப்பட்டுப் பொருள் தரப்படும் நோக்கத்தால், அவர் செய்யாத செயல்களைச் செய்தனர் எனப் பேசு, அவர்பால் இல்லாத குணங்களை உடையவர் என வியந்து கூறுவதை அப்புலவர் நா அறிந்திலது எனக் கூறுகின்றார். அப்படிக்கூறுங்காற் பொய்கூறி வாழ்வுபெறாத காரணத்தால் தாம் வருந்தவில்லை என்பதை “எம் நா” என்ற வகையாற் புலப்படுத்துகின்றார். “என் நா” எனச் சொல்லவேண்டிய விடத்து அவர் “எம் நா” எனக் கூறியது இக்காரணத்தால் என்க.

வாய்மை பேசுவதில் மகிழ்ச்சி யுடையார் என்பதைப் புலப்படுத்தத் தமது நாவைச் செவ்விய நா என்றே கூறுகின்றார். மக்கள் எல்லாருக்கும் உள்ள அளவுதான் தம் நாவும் இருக்கிற தென்பதையும், யாவரும் வாய்மையே பேச முயன்றால் அம் முயற்சி கைகூடும் என்பதையும் காட்டுவார்போல, ‘எனது நா மிகப் பெரிய தொன்றன்று, சிறியதே’ எனக் கூறுவாராய் ‘எஞ்சியு நா’ எனச் சொல்லியதைக் காணுந்தோறும் மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. இவ்வாறு கூறிய வன்பரணர் போன்று வாய்மையறம் பேணி வாழ்ந்த பழந் தமிழ்ப் புலவர் பலர்.

அக்காலப் புலவர்கள் திருப்தி யுடையவராய் வாழ்ந்தவர் என அறிகின்றோம். எத்துணைப் பொருள் பெற்றாலும் மேலும் மேலும் திரட்ட வேண்டும் என்னும் அவாவுடையாரைப் போன்றன்றிப் பெற்றதன் கண்ணே மகிழ்ந்து பிறர்க்கு வழங்கியும் வாழ்ந்தார் என அறிகின்றோம்.

“பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருத்தி
ஓம்பாது உண்டு கூட்பாது வீசி”

வாழ்ந்தவர் என அவர்கள் காணப்படுகிறார்கள். பொருளை நிரம்பப் பெற்ற புலவர் ஒருவர் தம் மனையாட்டியை நோக்கி, 'நாம் நன்றாக வாழவேண்டும் என்று நினைத்துப் பூட்டி வைக்காமல், யாருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று என்னோடு கலந்து ஆலோசியாமல், நீயும் எல்லோர்க்கும் கொடுப்பாயாக, நானும் கொடுப்பேன்' என்று கூறுகின்றார்.

“இன்னோர்க்கு என்னுது என்னொடுந் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தம் என்னுது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே”

எனப் பெருந் சித்திரனார் தம் மனைவியிடம் கூறியதாக ஒரு பாட்டுக் கூறும்.

இன்னொரு புலவர், “பிறன் கடைமறப்ப நல்குவன் செவினே” எனக் கூறுகின்றார். இதிலிருந்து அறியப்படுவது என்னவென்றால், கொடுப்பவன் நிரம்பக் கொடுப்பான் என்பதன்றியும் அப் புலவர் மன அமைதி உடையவர் என்பது. மற்றொரு புலவர், “உன்னைப் பாடிய என் வாய் பிறர் புகழ் சொல்லாதிருததல் வேண்டும்” என்றவாறு கூறுகின்றார். அப் பகுதி,

“நின்பாடிய அலங்கு செந்நா

பிறரிசை நுவலாமை வேண்டும்”

என்பது.

அப் புலவர்கள்பாற் காணப்படும் இன்னொரு சிறப்பியல்பு செய்ய் நன்றியறிதல். தமக்கு உதவி செய்த ஒருவனது பரம்பரையில் வந்தவரைப் பெரிதும் விரும்பிப் பாராட்டும் இயல்புடையவராய்ப் பலர் வாழ்ந்தார்கள். காட்டாக, பெருந்தலைச் சாத்தனாரைக் கூறலாம். அவர் முன்னொரு நாள் கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளி வீட்டிற்குச் சென்றாராக, அவர் மனைவி அப் புலவர்க்கு யானைப் பிடியும் பொருளும் கொடுத்து உதவினாள். அதை நினைவுகூர்ந்து, பெருநள்ளி மரபில் வந்த இளங் கண்டிரக்கோ என்பான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தானே ஒடோடிபுந் தழுவி அணைத்துப் போற்றினார் அப் புலவர் எனின், அவர் நல்லியல்பு விளங்கும்.

ஆய் என்ற வள்ளல் முடமோசியார் என்ற புலவருக்குப் பற்பல கொடைகள் கொடுத்துளான். ஆதலால் அவன் குடியை வாழ்த்த நினைத்தார் அப் புலவர். அந்நேரத்தில், வடதிசையில் உள்ள இமய மலையைப்போலத் தென்றிசையில் ஆய்குடி மன்பதைகளைக் காக்கின்றது எனச் சொல்லினார். உடனே அவருக்குப் பெரியகொரு வருத்தம் நேரிட்டது. 'ஆய்' என முன்னால் வைத்து எண்ணவேண்டிய

தகுதியுடையான இமயத்தின் பின்னால் வைத்து எண்ணினேனே, எத்துணைப் பெருந் தவறு செய்தேன் எனக் கருதி மிகவும் உளைந்தார். முன்னால் எண்ணப்பட வேண்டியவனைப் பின்னால் எண்ணிய என் நன்றிகெட்ட நிலை காரணமாக, என் நெஞ்சு அமிழ்த்திப் போவதாக என்றார். அவனை முதலிற் புகழாது இமயத்தைப் புகழ நினைந்த என் நா பிளக்கப்பட்டொழிக் என்றார். அவனை முதலிற் புகழும் சொற்கள் காதில் விழாமல் இமயத்தைப் புகழ்ந்த சொல் காதில் கேட்கப் பெற்றமையால், அக் காதுகள் தூர்ந்து போகட்டும் என்றார்; பாழாய்ப்போன ஊரில் உள்ள பாழ்ந் கிணற்றைப் போலத் தூர்ந்து போகட்டும் என்றார். மக்கள் வாழும் ஊரில் உள்ள கிணறு ஆயின், அது மீண்டும் தோண்டப்படலாம்; பாழூரில் உள்ள கிணறு தோண்டப்படாது ஒழிவது போலவே என் செனிப்புலன் அறவே ஒழியட்டும் என்பார்போல இவ்வண்ணம் கூறினார். இவ்வாறு கூறியதற்குக் காரணம் அவருக்கு ஆயினிடத்துள்ள செய்நன்றி யறிதலே ஆகும். இந்நன்றியறிதல் புலவர் யாவர்மாட்டும் காணப்பட்டதொரு சிறப்பியல்பு என்க.

அக்காலப் புலவரிற் பலர் முயற்சியுடையராய் வாழவேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். நன் முயற்சி செய்யவேண்டும் என்ற உயரிய குறிக்கோள் இல்லாதாரை வெறுத்தார்கள். அதனால்தான், ஆலத்தூர்கிழார் என்னும் புலவர் “பூடகை யில்லோன் யாக்கை போல” என வெறுத்துரைத்தனர். “நல்ல மேற்கோள் இல்லாதவனுடைய உடம்பு பொலிவற்றுப் புல்லென்று இருத்தலைப் போல” என உவமையாக வழங்க வேண்டுமென்றால், உயரிய குறிக்கோள் உடையராக மக்கள் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் எத்துணைப் பெரிய அளவு புலவரிடம் குடிகொண்டிருத்தல் வேண்டும்!

முயற்சி எடுக்குங்கால், உயரிய பொருள்களின் பொருட்டு அஃது எடுக்கப்படவேண்டும் என்ற குறிக்கோள் உடையராய்ப் புலவர் பலர் காணப்பட்டனர். அதனால்தான், ஒரு புலவர் “யானையை வேட்டையாடிச் செல்கிறவன் சில வேளைகளில் யானையையும் பெறுதல் கூடும்; காடை கவுதாரி முதலிய சிறு பறவைகளை நாடிப் போகிறவன் சில வேளைகளில் அப் பறவைகளும் பெறாமல் வறிதே திரும்பவும் கூடும்; ஆதலால், உயர்ந்த பொருட்களினிடத்தே விருப்பம் வைக்கவேண்டும்” என்ற கருத்துப்படக் கூறினார்.

“யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே”
என்றார். இக் கருத்தினாலேயே திருவள்ளுவரும்,

“ உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல், மற்றது
தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து”.

என்றார். செய்யக் கருதுவதை உயர்ந்ததாக எண்ணி, அஃது ஏதாவது காரணத்தாற் கிடைக்கப்பெறுது பேய்விட்டாலும் மக்கள் பழிக்கப்படமாட்டார் என்பதே கருத்து. “ விண்ணிடத்துக் குறிவைத்துச் சுடுகிறவன் தவறினாலும், மரத்திடத்துக் குறிவைத்துச் சுடுகிறவனை விட உயரமாகவே சுடுவன் ஆதலால், உள்ளத்தில் தளர்ச்சி வேண்டா ” என ஜியார்ஜு ஹெர்பர்ட்டு (George Herbert) கூறியுள்ளதும் சான்று ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. எலி போன்ற சிறுமுயற்சி உடையாரை இகழ்ந்தும், புலி போன்ற பெருமுயற்சி உடையாரைப் புகழ்ந்தும் புலவர் ஒருவர் பாடினார் (புறநானூறு—செய்யுள். 190*) எனவே, தாளாண்மை உடையாரைப் புலவர் பாராட்டினர் என்பது பெறப்படும்.

புலவர் சிலர் வறியராய்ப் பேசப்படுதல் காரணமாகப் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர் அனைவரும் வறிஞர் என எண்ணுதல் ஆகாது. புலவர் பலர் வெவ்வேறு தொழில் இயற்றுவாராய்ப் பெரும் பொருள் படைத்திருந்தனர். கூலவாணிகன் சித்தலைச் சாத்தனார், அறுவை வாணிகன் நல்வேட்டனார், மருத்துவன் தாமோதரனார், கொல்லன் அழிசி, எழுத்தாளர் சேந்தன் பூதனார், கணக்காயர் தத்தனார் முதலிய புலவர் பெயரே அவரவர் தொழிற்றிறத்தைக் காட்டும்.

சோழன் நல்லுருத்திரன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை முதலான அரசர்கள் புலமை உடையராய் மிக்க மாணமுடையராய் வாழ்ந்த திறம் பலர் அறிந்தது.

இன்றோரன்ன பழந்தமிழ்ப் புலவருடைய சிறப்பியல்புகளை முழுதும் அறிய வேண்டுவோர், புறநானூற்றுப் பாடல்களை ஊன்றிப் படிப்பார்களாக!

- * விசைபதச் சிந்தி நோக்கி ஊசைகதிர்
வல்கி கொண்டன மல்க வைக்கும்
எலிமுயன் நனைய ராகி யுள்ளதம்
வனவலி யறுக்கு முளமி லாண்டொ
- 5 டியைந்த கேண்மை யில்லா சியரோ
கடுக்கட கேழ லிடம்பட வீழ்ந்தொ
அன்றவ னுண்ணு தாகி வழிகாட்
பெருமலை விடாகம் புலம்ப வேட்டெழுந்
நிருக்கறிந் நெருத்த னல்வலம் படுக்கும்
- 10 புல்பசித் தன்ன மெலிவி லுள்ளத்
தூண்டை யானார் கேண்மைபொ
டியைந்த வைக லுளவர் சியரோ.

கம்பன் தன் கருத்தைப் பாத்திரங்களி லேற்றிக் கூறல்

விசுவாமித்திர முனிவன் தன் வேள்வியை நிறைவேற்றவிடாது இடர்செய்யுந் தாட்கையென்னும் அரக்கியையும் அவன் புதல்வரையுந் கொல்லுவிக்குமாறு தசரதச் சக்கிரவர்த்தியிடம் வந்து இராமனைத் தரும்படி வேண்டிப் பெற்றுத் தன் வேள்விச்சாலைக்கு அவனை அழைத்துச் செல்கின்றான். அப்பொழுது அவனைப்பிரியாது திரியும் இலட்சுமணனும் அவனுடன் கூடச்செல்கின்றான். இரு வீரர்களும் விசுவாமித்திரனுடன் செல்லும்போது, வழியிலுள்ள பாலவனத்தை அடைந்தார்கள். அடைந்தபொழுது முனிவன் இவ்வீரர்கள் மிக்க வலிமையையுடைய ராயினும், அரசசெல்வத்தில் வளர்ந்த புதல்வராதலினாலே பூவினும் மென்மைத் தன்மை படைத்தவருமாவர். ஆதலினாலே இச்சுகடுகரத்தில் இவர்கள் அடிமிதித்துச் செல்லமாட்டார்கள் என்று கருதி, அவர்களுக்கு இரு மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வரும்படி உபதேசித்தான். அவர்களும் அம் மந்திரங்களை மனத்தில் உச்சரித்தார்கள். உச்சரித்தபோது அவர்களுக்கு அவ்வனம் நீரிடைச் செல்வதுபோன்று குளிர்ந்தது. அப்பொழுது இராமபிரான் விசுவாமித்திரமுனிவனை நோக்கி, இந்நிலம் இவ்வாறு அழிந்திருப்பதற்குக் காரணம் என்னை என்று வினாவினான். வினாவியபோது, (இச்சமயமே தாடகையைப் பெண்ணென்று நினைத்து கொல்லாதுவிடாமற் செய்தற்கேற்ற சூலம் என்று நினைத்து) முனிவன் இராமனை நோக்கி, 'உயிர்களைக் கொன்று தின்னுதலையே தனக்கு வாழ்வாகவுடையவன்; இயமனையொத்த பயங்கரமான தோற்றமுடையவன்; உலகிலுள்ள பாவமெல்லாந் திரண்டு வடிவெடுத்தாற் போன்றவன்; தாடகை என்னும் பெயருடையவன்.' அக்கொடிய அரக்கியே மருதநிலத்தை யழித்து இப்பாலைநிலமாக்கிவிட்டான். அன்றியும் அவன், இராவணனுடைய கட்டளையை மேற்கொண்டு என் வேள்விக்கு ஒரு தடையாய் நின்று, தன் புதல்வரோடும் வந்து தன் வலியைக்கொண்டு என் வேள்வியை அழிக்கின்றான். அதுவுமன்றி அவன் இந்நிலத்திலுள்ள உயிர்களுையெல்லாங் கொன்றுதின்று இவ்வனத்திலேயே திரிகின்றான்; தசரதகுமார! இனிச் சிலநாளில் நிலைபெற்ற உயிர்களுையெல்லாந் தான் கொன்று தின்றுவிடுவான் என்று கூறினான்! இப்படிச் சொன்ன

வித்துவான் பூ. சி. கணேசையர் அவர்கள்

போது இராமனுக்கு அவள்மேல் மிக்க கோபமுண்டாகின்றது. அதனால் ஒருதரம் தன் தலையைக் குலுக்கி அவள் எங்கே இருப்பது என்று கேட்டான். அப்பொழுது முனிவன், இராமனை நோக்கி, முன்னே உள்ள மலையொன்றைச் சுட்டிக்காட்டி இம்மலையிலேதான் அவளிருப்பது என்று சொன்னான். சொல்லுதற்கு முன்னமே, அவள், ஒருமலை தன்பால் நெருப்பெரிய வந்ததுபோலத் தன் கண்களில் கோபாக்கினி சவாலிக்க வந்தாள். வந்த அவள் அவர்களைப் பார்த்துத் தன் கையிற் சூலத்தையும் பார்த்து ஆரவாரித்து, அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாள். எனக்குச் சுவையான உணவு அரிதென்று கருதியோ? அன்றி ஊழ்செலுத்தலால் இறக்கக் கருதியோ? எனது இந்தக் காவலான வனத்தில் வந்தது என்று கூறித் தன் கையிலுள்ள சூலத்தால் உம்மைக் குத்திக் கொல்வேனென்று எதிரே நின்று கோபித்தாள். அவள் குத்திக் கொல்வேனென்று சொன்ன போதே, அவளைக் கொல்லுதல் வேண்டுமென்று முனிவன் கருதுகிறான். முனிவன் அங்ஙனம் கருதினும், இராமன் அவனுயிரை உண்ணென்று அம்பைச் செலுத்தாமல், இவள் ஒரு பெண்; இவளைக் கொல்லின் எனது வீரத்திற்கிழுக்காகும். அன்றியும், இராமன் ஆண்டன்மையில்லாத ஒரு பெண்ணைக் கொன்றான் என்று ஆடவர்கள் (வீரர்கள்) சிரிப்பார்கள் என்றெல்லாம் யோசித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான். நிற்கின்ற இராமன் கருத்தையுணர்ந்து முனிவன் கூறுகின்றான். “வீரனே! இவளை நீ ஒரு பெண்ணென்று நினைக்கின்றாய். அங்ஙனம் நினையாதே. இவள் உலகிலுள்ள உயிர்களுையெல்லாங் கொன்று தின்று, எம்மைத் தசையாகிய உள்ளீடில்லாத கோடுதென்று கருதித், கொன்று தின்னதொழிந்தனள். எம்மைக் கொல்லாதுவிட்ட இவ்வளவே அவள் விட்டகுறை (சேடமாகும்) இச்செயலையுடைய கொடியாளையும் பெண்ணென்று நினைக்கலாமோ? வான் வீரத்தைப் பெற்ற மிக்க வலியையுடைய ஆடவர்களெல்லாம் இவள் பெயரைச் சொன்ன வளவிலேயே தந் தோள்வளி தோற்று ஒட்டம் எடுப்பார்கள் என்றால், ஆண்மை (வீரம்) என்று சொல்லப்படும் அஃது யாரிடத்திலேதான் உரிமையாக இருக்கும். (ஆடவரிடத்திலேதான் உரிமையாக இருக்குமென்பது நிச்சயமன்று, பெண்களிடத்திலும் இருக்கும் என்றபடி) இவளுக்கு இந்திரனும் தோற்றோடினான், மற்றைத் தேவர்களும் அசுரர்களுந் தோற்றோடினார்கள். இவள் தோள்களோ மந்தரமலைபோலப் பருமையும் வயிரமுமுடையனவாகும் என்றால், ஆண்மையில் (வீரத்தில்) இவளுக்கும் ஆடவர்களுக்கும் வேற்றுமை யாது? ஆகையால், சக்கிரவர்த்தி குமாரனே! இவளை நீ உருவத்தாற் பெண்ணாய்

னும் பெண்ணென்று நினையாதே, ஆணென்றே கொள். இத்தகைய கோடிய பெண்களை முன்னே தேவர்களும் பெண்ணென்று நினையாது கொன்றிருக்கின்றார்கள். திருமால், முன்பு அசுரர்க்குச் சார்பாய் நின்றமை கருதி, பிருகுமுனிவன் மனைவியாகிய சுயாதி என்பவளைக் கொன்றார். விண்ணில்கிலும் மண்ணில்கிலுமுள்ள உயிர்க்களையெல்லாம் வாரியுண்ட குமதி என்னும் அசுரப் பெண்ணை இந்திரன் கொன்றான். அங்ஙனஞ் செய்த அவர்களுக்குக் கீர்த்தியன்றிப் பழியடைந்ததோ? சொல். நீதியுடனே சூமியைக் காத்த அரசு குலத்திற் பிறந்த பெரியோனே! உயிர்களைக் கொன்று தருமத்தை யழித்துத் திரிபவர்களைக் கொல்வதற்கு, அவர்கள்பால் ஆண்மையும் (வீரமும்) வேண்டுமோ? யான் இவன்பாற் கொண்ட கோபத்தாற் சொல்லுகின்றேன் என நினையாதே. நீ தாமதித்து நிற்பது தருமமன்று. 'இவளைக் கொல்லு வாயாக' என்று கூறினான். அவற்றைக் கேட்ட இராமன், "நீதியன்றேனும் நீ சொன்னால் அது வேதவாக்கன்றோ?" என்று கூறித் தன் வில்லில் ஒரு அம்பைத் தொடுத்துச் செலுத்தி அவளைக் கொன்றான். அங்ஙனம் முனிவன் சொற்படி இராமன் கொன்றாலும், அது நீதியன்றென்பது கம்பன் கருத்தாகும். கம்பன் இராமனைத் தெய்வமாக மதித்தாலும், அவன்பாலுள்ள சூற்றங்களையும் சில இடங்களில் எடுத்துக் காட்டியே செல்கின்றான். இங்கே பெண்ணைக் கொன்றது நீதியன்றென்னுந் தன் கருத்தைச் சந்தர்ப்ப நோக்கிக் கூனியென்பாள் மேலேற்றி, அவள் கூற்றாக,

ஆடவர் நகையுற வான்மை மாசுறத்
 * தாடகை யெனும்பெயர்த் தைய லான்படக்
 கோடிய வரிசிலே பிராமன் கோழுடி
 சூடுவ னுனைவாழ் விதெனச் சொல்லினான்.

எனக் கூறுதல் காண்க. இனி இதன் கருத்து வருமாறு :—

இராமனுக்கு நாளைக்கு முடிசூடல் நிகழும் என்றறிந்த கூனி, இராமன், முன்னாளிலே தன்னை உண்டையால் எய்து அவமானப் படுத்தியதை நினைந்தாள்; மனம் பதைத்தாள்; பெருங் கோபமுற்றாள்; நாளை இவனை முடிசூடாமற் செய்வேனென்று நினைத்தாள். நினைத்துக் கைகேயினிடம் விரைவாக ஓடிவருகின்றாள். வருகின்றவள், கைகேயியைப் பலவாறு வைதுகொண்டு வந்தாள். வந்து பஞ்சணையில் நன்றாகத் துயிலுகின்ற கைகேயியின் காலைத் தீண்டி எழுப்பினாள். எழுப்பி "உனக்கு வருந் துயரை யறியாது நன்றாக நித்திரை கொள்கின்றாய்; கோசலை தன் புத்தியினால் வாழ்வடைந்தாள்" என்

சென்றார்கள். சென்று சீட்கிந்தை மலையை அடைந்தபோது, இராமன் சக்கிரீவனை நோக்கி, “நீ அவ்வாலியை அழைத்துப் பொருகுதி, யான் மறைந்து நின்று அம்பைச் செலுத்துகின்றேன்” என்கிறான். இராமன் அவ்வாறு சொல்லும்போது, சக்கிரீவனும் அது நன்றென்று சென்று வாலியை அறை கூவி அவனோடு பொருகின்றான். பொருகின்றபோது, இருவரையும் வேற்றுமை தெரியாமையால் வாலிமேல் இராமன் அம்பை சீட்டுத்திலன். அதனாற் சக்கிரீவன் வாலிக்குத் தோற்றவருகின்றான், வருகின்றவனை இராமன் நோக்கி வருந்தாதே. உங்களை வேறுபாடு தெரியாமையால் அம்பை விட்டிலேன். இனி நீ கொடிப்பூவைச் சூடிக்கொண்டு சென்று நின்று பொருவாய் என்றான். சக்கிரீவனும் அவ்வாறே கொடிப்பூவைச் சூடிச்சென்று வாலியை அழைத்துப் பொருகின்றான். அப்போது வாலி சக்கிரீவனை அடித்து, உதைத்து, அவனைத் தூக்கி எறியும்படி அவன் அரையினும் கழுத்தினும் தன்னிரு கரங்களையும் மடுத்துத் தூக்கியபோது, இராமன் அவன் மார்பிலே கூரியதோரம்பைச் செலுத்தினான். செலுத்திய அவ்வம்பு அவன் மார்பை யுடுருவியது. ஊடுருவிய அவ்வம்பை அப்பாற் கழன்றுபோகாதபடி, வாலி தன் கைகளாலே இழுத்துப்பிடித்து வாலினாலும் கால்களினாலும் அகப்படுத்தி, அதிலுள்ள பெயரை நோக்கினான். நோக்கி, இராமன் என்னும் பெயர் எழுதப்பட்டிருத்தலைக் கண்டான். கண்டு இராமன் இப்படி நீதி தப்பிச் செய்து தன் குலத்திற்கு வடுவை யுண்டாக்கினானே என்று நினைத்துத் தானே வெட்கமுற்றுத் தலைகுனிசின்றான். வெட்கமுற்று அம்புதைத்த வேதனையால் வருந்துகின்ற வாலிக்கு முன்னே இராமனும் வெளிப்பட்டு வருகின்றான். வருகின்ற இராமனைக் கண்டு, கோபமுற்று, வாலி ஏசத் தொடங்கினான். ஏசத்தொடங்கிய வாலிமேலே, இராமன் இராவணனைக் கொல்லுதற்குச் சக்கிரீவனைப் படைத்துணை கோடற்பொருட்டு, வாலியைக் கொல்ல நினைந்தது நீதியன்று என்னுந் தன் கருத்தை வைத்து,

“அரக்கரோ ரழிவு செய்தா லங்கதற் காக வேரோர்
குரக்கினத் தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற் றுண்டோ
இரக்கமெங் குகுத்தா யென்பா லெப்பிழை கண்டா ய்ப்பா
பாக்கழி விதுநீ யுண்டாற் புகழையார் பரிக்கற் பாலார்”

என்றும்,

“தாலி யற்கையு துங்குலத் துந்தையர்
போலி யற்கையுஞ் சீலமும் போற்றலை
வாலி யைப்படுத்தாயலை மன்னற
வேலி யைப்படுத்தாய்விநல் வீரனே”

என்றுங் கூறுதல் காண்க. இங்கனம் நீதியுன்றென்று கருதிய கம்பன், பிரதானமாக மூன்று குற்றங்களை இராமன் மேற் காட்டுகின்றான். ஒன்று, மற் றொருவனோடு பொருதவனை மறைந்துநின்றெய்தமை. மற் றொன்று, தனக்கு ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதவனைக் கொல்ல நினைந்தமை. இன்னொன்று, நிராயுதனைக் கொன்றமை. இம் மூன்று குற்றங்களையும் வாசி கூறியதாக வைத்து முறையே,

“மற் றொ ருத்தன்வ லீந்தரை கூவவந்
துற்ற வென்னையொ வித்துயி ருண்டநீ
யிற்றை யிற்பிறர்க் கும்மிக லேறென
கெற்றி போலுங்கி டந்தநி லத்தரோ.”

என்றும், மேற்காட்டிய, “அரக்கரோரழிவு செய்தால்” என்னுமுதலை யுடைய செய்யுளில், “என்பால் எப்பிழை கண்டாய்ப்பா” என்றும்,

“தார மற் றொரு வன்கொளத் தன்கையிற்
பார வெஞ்சிலை வீரம்ப ரிப்பதே
நேரு மன்றம றைத்துந் ராயுதன்
மார்பி னெய்யவோ வில்வலி வல்லதோ.”

என்றும் கம்பன் தன் கருத்தைக் கூறுதல் காண்க.

மேலும், இராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பநகை காட்டுங்குஞ் சற் றித்திரிந்து ஒருநாள் இராமனிருக்கும் பஞ்சவடிக்கு வந்தான். வந்து ஆடவர் பெண்மையை யவாவுந்தோளையுடையவனும் உத்தம புருஷலக் கணமுள்ளவனுமாகிய இராமனைக் கண்டு, அவன் பேரழகிற் காதல் கொண்டு மிக மயங்கினான். மயங்கி அவனழகில் ஈடுபட்டித் தான் ஒரு அழகுபடைத்த வடிவை யெடுத்துக்கொண்டு, இராமனை யணுகிப் பெண் களுந்குரிய நாண நீங்கித் தன்னை மணந்துகொள்ளுமாறு வேண்டுகின் றான். அதற்கு உடன்படாது இராமன் மறுத்துக் கூறவும், அவள் நீங்காது நின்று மீட்டும் மீட்டும் இரக்கின்றாள். அப்பொழுது சீதை யும் பர்னசாலையினின்றும் புறப்பட்டுவருகின்றாள். வருகின்ற சீதை யைக் கண்டு, சூர்ப்பநகை அவள் பேரழகில் மயங்கி அவள் பேரழகை வியக்கின்றாள். வியக்கின்றவள், இந்த மின்போலும் இடையையுடைய இம்மெல்லியலானே இவன் மேவும் மெய்யுடையனல்லன். ஆதலால் இவளும் என்னைப் போல் இடையே வந்தவளாகும். இவளை யான் இகழ்விப்பேன் என்று சிந்தித்து, இராமனிடஞ் சென்று “இங்கே வரு கின்ற இவள் ஓர் அரக்கி; இவள் வடிவமும் உண்மையன்று; இவளை யான் அஞ்சுகின்றேன். இவளை யணுகவராமல் விலக்குதி” என்கிறாள். அப்பொழுது இராமன் விளையாட்டாக, “இவள் ஒரு அரக்கிதான்போ லும். இவளை நீ நன்றாக அறிந்திருக்கின்றாய்” என்று கூறிச் சிரிக்கின் றான். அவள் இராமன் கூறியதை மெய்யென்று கருதிச், சீதை வரு கின்றபொழுது, இடையே சென்று, “அடஇ, அரக்கி! யானும் இவ

ரும் அந்தரமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் நீ இடையில் வந்தது யாது காரணம்?" என்று கோபித்து வெருட்டினான். அப்பொழுது சீதை அஞ்சி ஓடிச் சென்று இராமன் றேனைத் தழுவிக்கொண்டாள். அப்பொழுது இராமன் அரக்கர்களோடு விளையாட்டு நிகழினும் தீமையே வருமென்று கருதிச், சூர்ப்பநகையை நோக்கி, என் தம்பி பொல்லாதவன். இதனை அவன் அறிவானேல் உன்னைக் கொல்வான். நீ இங்கு நில்லாமற் போகுதி என்கிறான். அப்பொழுதும் அவள் போகாமல் மீளவும் வார்த்தை யாடுவதை நோக்கி, இவள் போகாள், யானே போவேன் என்று எழுந்து சீதையோடும் பர்னசாலையிற் புகுந்தான். அப்பொழுது சூரியனும் அஸ்தமித்தான். அப்பொழுது சூர்ப்பநகை ஒரு சோலையிற் போயிருந்து, இராமனிடங் கொண்ட காதன் மிகுதியாலே இராக்காலம் முழுவதும் நித்திரையின்றி வருந்தி விட்டு, மறுநாளுதயத்தில், மீளவும் இராமனிருக்குமிடத்திற்கு வருகின்றான். வருகின்றவன், தனக்கு ஒப்பில்லாத பேரழகையுடையாள் பக்கத்தி லிருக்கும்வரையும் என்னை அவன் திரும்பியும் பார்க்கமாட்டான். ஆத லால் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் மறைத்துவிட்டு வந்து அவ னுடன் வாழ்வதே வாழ்வென்று நினைத்துக்கொண்டு வருகின்றான். வந்து பர்னசாலையில் இராமனிருக்கின்றானே என்று பார்க்கிறான். பார்க்கும்போது இராமன் ஒரு அழகிய நீர்த்துறையிலே சந்தியா வந்தநஞ் செய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டான். கண்டு, இதுவே சீதையைத் தூக்கிச் செல்வதற்கு ஏற்ற சமயம் என்று விரைந்து போகிறான். அங்கே பக்கத்தே இருளான பூஞ்சோலைக்குள் இலக்கு மணன் காத்து நின்றதை அவள் கண்டிலள். காணாமையினாலே இவள் தனியே யிருக்கிறாள்; என் எண்ணம் நிறைவேறியது என்று நினைத்துக்கொண்டு, சீதையைப் பிடிக்கும்படி அவள் சமீபமாகப் போகிறாள். போவதைக் கண்ட சீதை அஞ்சி ஓடுகின்றாள். ஓடு கின்ற சீதையைத் தொடர்ந்து அவளும் ஓடுவதைக் கண்டான் இலட்சுமணன். கண்டு அடிஇ, இங்கே நிற்பாய் என்று உறுக்கிச் சொல்லிப், டுபண்ணாகலிற் கொல்லல் கூடாதென்று கருதி, அவள் மயிரை முறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, உடைவானே யுருவி, அவள் மூக்கை யும் காதுகளையும், முலைக்கண்களையும் அறுத்துவிட்டு அவளைப் போகுதி என்றுவிட்டான். இங்ஙனம் இலக்குவன் செய்ததும் நாகரிகமற்ற செயல் என்பது கம்பன் கருத்து. அதனைச் சூர்ப்பநகைமேல் வைத்துப் பின்,

“ஆக்கரிய மூக்குங்கை யரியுண்டா னென்றாரை
நாக்கரியுந் தயமுகனார் நாகரிக ரல்லாமை
மூக்கரிந்து நுங்குலத்தை முதலிரந்தீ ரினியுமக்குப்
போக்கரிதிவ் வழகையெல்லாம் புல்லிடையே யுகுத்திரே”

என்று கூறுதல் காண்க. (வான்மீகத்தில் முலைக்கண்களை யரிந்ததா கக் காணப்படவில்லை).

கம்ப ராமாயணம்

கம்பன் உலக மகா கவிகளுள் ஒருவன் என்று கருதத் தக்கவன். அவன் இயற்றிய இராமாயணம் வால்மீகி முனிவரின் இராமாயணத் தோடு ஒத்த பெருமையுடையது. பல இடங்களில் வால்மீகியைவிடச் சிறந்த கவித்வம் கம்பனிடத்திற் காணப்படுகிறது. இவனது அரிய பேரிலக்கியத்திற்கு இன்றுவரை சிறந்த பதிப்பில்லாதது மிகமிக வருந்தத்தக்கதாகும்.

இப்பெருங்கவிஞன் இயற்றிய ஆறு காண்டங்களுள், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை யவர்களும், தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை யவர்களும் பதிப்பித்த பாலகாண்டம் ஒன்றே சுத்தமான பதிப்பாக வெளிவந்திருக்கிறது. ஆனால், பாடங்களை ஆராய்ந்து இன்னதுதான் உண்மைப்பாடம் என்று வரையறுத்து, ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பயன்படும்படியாகப் பாடபேதங்களைத் தருவதில் இப்பதிப்புச் சிறிதும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. நல்லமுறையைப் பின்பற்றிய ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு இனித்தான் வெளிவரவேண்டும். இதுவரை வெளிவந்துள்ள பிறபதிப்புக்களெல்லாம் பல அம்சங்களிற் குறைபாடுடையன. உதாரணமாக, சென்னைக் கலாக்கேத்திரத்தினின்று வெளியிடப் பெற்ற பாலகாண்டப் பகுதியைச் சொல்லலாம். இது காலஞ்சென்ற டாக்டர் உ. வே. சாயிநாதையர் அவர்கள் எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புக்களையும், அவர்கள் தொகுத்து வைத்துள்ள எட்டுப்பிரதிகளையும் உதவியாகக்கொண்டு பதிப்பிக்கப் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பதிப்பில் தொடக்கத்திலேயே 'தனியன்' என்ற பகுதியில் சேர்க்கப் படவேண்டிய செய்யுட்கள், கம்பன் இயற்றிய பாயிரத்துள்ளனவாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தருகை நீண்ட தயரதன் தான்தரும்
 இருகை வேழத் திராகவன் தன்கதை
 திரிகை வேலைத் தரையிசைச் செப்பிடக்
 குருகை நாதன் குரைகழல் காப்பதே.

என்ற செய்யுள் பாயிரத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நான் பரிசோதித்த இருபத்துமூன்று எட்டுப்பிரதிகளிலும் இச் செய்யுள் தனியனிற் கூடக் காணப்பெறவில்லை. மழவை மகாலிங்கையர் கி. பி. 1845 - ல் வெளியிட்ட பாலகாண்டப் பிரதியிலும், காஞ்சிபுரம் சபாபதி

திரு. S. வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ., பி. எல்.

முதலியார், கோமளபுரம் ராஜகோபாலப்பிள்ளை இவ்விருவரது உதவியையும்பெற்று கிருஷ்ணசுவாமி முதலியார் கி. பி. 1862 - ல் வெளியிட்ட பாலகாண்ட உரைப்பிரதியிலும் இச்செய்யுள் காணப்பெறவில்லை. எனவே, ஏட்டுப்பிரதிகள் பலவற்றிலும் — அனைத்திலும் என்றுகூடச் சொல்லலாம் — முதன்முதல் வெளியிடப்பட்ட அச்சுப்பிரதிகள் பலவற்றிலும் காணப்பெறாத இந்தச் செய்யுள், சமீபகாலத்தில் அச்சியற்றியவர்கள் எழுதிச் சேர்த்தது என்றே துணியத்தக்கது. இவ்வளவு பிற்காலத்ததாகிய செய்யுள்கூடப் பாயிரத்திற் கொடுக்கப் பெற்றிருப்பது மிகவும் வியப்பிற்கிடமாயுள்ளது. தமிழ்நாற் பதிப்பாசிரியர்களுள் தலைசிறந்தவராகிய டாக்டர் சாமிநாதையர் பெயர்த்தொடர்பு கொண்டு, இப் பதிப்பு வெளிவந்திருப்பது தமிழ்மக்கள் அனைவருக்கும் மிக்க வருத்தத்தை உண்டுபண்ணத்தக்கதாம். இவ்வகையான குறைபாடுகள் நீங்கிய நல்ல பதிப்பு வரவேண்டுவது அவசியம் அல்லவா?

துணியன்களுள் ஒரு செய்யுள் கம்பராமாயணத்தின் காலத்தைக் குறித்து வருதல் அனைவரும் அறிந்தது. அது வருமாறு :

எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற் நேழின்மேற்
சடையன் வாழ்வு
கண்ணிய வெண்ணொய் நல்லூர் தன்னிலே
கம்ப காடன்
பண்ணிய இராம காலை பங்குனி
உத்த சத்தில்
கண்ணிய அரங்கர் முன்னே கவியாங்கு
ஏற்றி னுனே.

இச்செய்யுள் குறிக்கும் காலம் உண்மையாதல் சாலாது என்பது தமிழிலக்கிய சரிதம் உணர்ந்தார் அனைவர்க்கும் உடன்பாடாம். இதனை ஏட்டுப் பிரதிகள்கொண்டு ஆராய்ந்து துணியவேண்டியது மிக அவசியமாம். இச் செய்யுளின் பழமையும் ஊன்றி ஆராயத்தக்கது. கொல்லம் 753-ம் ஆண்டில் — அதாவது கி. பி. 1578-ல் — எழுதப்பெற்ற ஓர் ஏட்டுப்பிரதியில் இச் செய்யுள் காணப்பெறவில்லை. இக்காலத்திற்கு முந்திய ஏட்டுப் பிரதிகளில் இச் செய்யுள் காணப்படுகின்றதா என்று நோக்கி உண்மையைத் தெளிவித்தல் பதிப்பாசிரியர் கடனாகும். இது தமிழ் நாட்டிலும் சமீப நாட்டிலும் கிடைக்கும் பிரதிகள் அனைத்தையும் ஒப்புநோக்கித் தெளிவிக்கப் படவேண்டிய ஒரு விஷயமாகும். இவ்வகைப்பட்ட ஆராய்ச்சியுடன்கூடிய பதிப்பு இன்றியமையாத தல்லவா?

படலங்களின் அளவும் எண்ணும் அச்சுப்பிரதிகளிலும் ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, சூள்

னாகம் குமாரசுவாயிப்பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பில், பாலகாண்டத்திலே பாயிரம் நீக்கி 22 படலங்கள் உள்ளன. ஆழ்வார் திருநகரிப்பதிப்பு ஒன்றில் பாயிரம் நீக்கி 30 படலங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் கம்பன் வகுத்த படலங்கள் இத்தனை என்று துணியப்பட வேண்டும். இவ்வகை ஆராய்ச்சியிலும் மிகப்பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளையும், மிகப்பழைய பதிப்புக்களையும் நாம் ஒப்புநோக்கி எவ்வாறு படல வேறுபாடு நேர்ந்தது என்பதனை விசாரித்து வரையறுக்க வேண்டுவது கம்பனைக் கற்கும் அறிஞர் குழாம் மேற்கொள்ள வேண்டுவதாகும். இராமாயணப் பதிப்பாளர்கள் இங்ஙனம் படலங்கள் பற்றியும் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். இவ்வாறு ஆராய்ந்த பதிப்பும் இதுகாறும் வெளிவந்ததில்லை. வெளிவர வேண்டுவது அத்தியாவசியம் அல்லவா?

மேற்குறித்த செய்யுட்கள் இரண்டும் தனியானுக் உள்ளவை. நூலகத்திலே வரும் செய்யுட்களில் சில கம்பன் இயற்றியவை தானு என்பது ஆராய்ச்சிக்கிடமாயுள்ளது.

ஆச லம்புரி ஜிம்பொறி வானியும்
காச லம்பு முலையவர் கண்ணெனும்
பூச லம்பும் நெறியின் புறம்செலாக்
கோச லம்புனை ஆற்றணி கூறுவாம்.

என்ற செய்யுளை எடுத்துக்கொள்வோம். இச் செய்யுளின் சுற்றடி பல பிரதிகளில் 'கோசலம் புனை நாட்டணி கூறுவாம்' என்று எழுதப்பெற்று, பின்னர் 'கோசலம் புனை ஆற்றணி கூறுவாம்' என்று திருத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, இது நாட்டணியைக் கூறுவதற்கென முதலில் சேர்க்கப்பெற்றதாதல் வேண்டும். இக்கருத்திற்கேற்க ஒரு பிரதியில் இச் செய்யுள் ஆற்றுப் படலத்தின் இறுதியில், நாட்டுப் படலத்தின் முன்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்து வரும் செய்யுள் வருமாறு:

வாங்கரும் பாத நான்கும்
வகுத்தவான் மிகி என்பான்
திங்களி செவிக ளாரத்
தேவரும் பருகப் பெய்தான்
ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை
அன்பெனும் நறவம் மாந்தி
மூங்கையான் பேச லுற்றான்
என்னயான் மொழிய லுற்றேன்.

இங்ஙனம் நாட்டணி கூறுவதாக வரும் செய்யுட்கள் இரண்டு அடுத்தடுத்து வருவதனை நோக்கி, முதற் செய்யுள் 'ஆற்றணி' எனத்

திருத்தி ஆற்றுப்படலத்தின் தொடக்கத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கருத இடமுண்டு. அன்றியும் இச்செய்யுள் பின்வரும் வாங்கரும் என்ற செய்யுளை நோக்காது, இடைச் செருகலாய்ப் புகுத்தப்பட்ட செய்யுள் என்றும் நாம் துணியலாம். இச் செய்யுளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வது பதிப்பாசிரியர் கடமையாகும். இங்ஙனமாகத் தனிப்பட்ட செய்யுட்களைப் பிரதிகளின் உதவிகொண்டும், கருத்தின் அமைதி கொண்டும் ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டுவனவற்றைக் கொண்டு, தள்ள வேண்டுவனவற்றைத் தள்ளிப் பதிப்பித்த பதிப்பு இன்றியமையாத தல்லவா?

தனிச் செய்யுட்கள் இவ்வாறாக, சில உட்கதைப்பகுதிகளும் பெரிதும் ஐயத்திற் கிடமாயுள்ளன. உதாரணமாக:

ஏகி மன்னனைக் கண்டெதிர் கொண்டவன்
ஓகை யோடு மினிதுகொண்டும்தீட்டிப்
போக பூமியிற் பொன்னக ரன்னதோர்
மாக மாடத் தனையவர் வைகினர்.

எனவரும் மிதிலைக் காட்சி 83 - ம் செய்யுளுக்குப் பின்,

முனியும் தம்பியும் மொய்ம்முறை யால்தமக்கு
இனிய பள்விக னெய்திய மின்னிநுட்
கனியும் போல்பவன் கங்குலங் திங்களும்
தனியும் தானுமத் தையலு மாயினான்.

(139)

என்பதுவரை யுள்ள 56 செய்யுட்கள் ஒரு பழம் பிரதியில் இல்லை. இப்பகுதியில் விசுவாமித்திரர் வரலாற்றைக் கௌதமர் புத்திரரான சதானந்தர் கூறுகின்றார். குறித்த ஏட்டுப் பிரதி திருவிதாங்கூர் அரண்மனை நூல்நிலையத்தில் உள்ளது. இப்போது தமிழ் வழக்காற்றற்றிருக்கும் அம்பலப்புழை அரண்மனையினின்றும் கொண்டுவரப் பெற்றது. இப்பிரதியில் மேலைச் செய்யுட்கள் காணாமையால் கம்பன் இயற்றிய மூலத்தில் இப்பகுதி உள்ளதோ என்பது பெரிதும் ஐயுறத்தக்கதே. பாட்டுக்களும் சுவைகுன்றியுள்ளன என்பதை நாம் மறக்கலாகாது. இப்பகுதியை நீக்கிவிட்டால் செய்யுட்பொருள் இனிது தொடர்ந்து செல்லுகின்றது என்பதையும் நாம் மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும். விசுவாமித்திரர் தவம்செய்த வரலாறு வான்மீகி இராமாயணத்தில் தரப்பட்டிருக்கவும், கம்பராமாயணத்தில் அது காணப்பெறாத குறையை நோக்கிப் பிற்காலத்து ஒருவரால் இப்பகுதி இடையிற் செருகப்பட்டது எனத் துணிதல் தகும். எங்ஙனமாயினும், பல பிரதேசங்களிலுமுள்ள நூற்பிரதிகளை நன்கு ஆராய்ந்து இது

போன்றவை இடைச் செருகல்களா, அல்லவா என்பது துணியத் தக்கன. இங்ஙனம் ஆராய்ச்சியால் துணிந்த பதிப்பு வெளிவரவேண்டு வது அவசியமல்லவா?

இடைச் செருகலாகக் கருதத்தக்க தனிச் செய்யுட்களை மேலே கவனித்தோம். இனி, அங்ஙனம் கருதுதற்கிடமின்றிக் கம்பனே பாடியுள்ளவை எனக் கொள்ளற்குரிய செய்யுட்களில் நேர்ந்துள்ள பிழைகளை நோக்குவாம். இவற்றுள் ஒருவகை முதன் முதலில் பிழையின்றிப் பதிப்பித்த செய்யுட்கள் பின்னர் அச்சப் பிழைகள் தோன்றி, உண்மைப் பாடல்கள் மறைந்து விட்டவையாம். உதாரணமாக யுத்த காண்டத்தில்,

இட்டதோர் இரண்பீடத் தாமரை
யிருக்கை நின்றும்
கட்டதோட் காணம்சுற்றக் கழலொன்று
காலிற் காண
வட்டவெண் கவிகையோடும் சாமரை
மருங்கு வீச
தொட்டதோர் கரிகையான னிருந்தனன்
இனைய சொன்னான்.

(மாயா சங்க—8)

இச் செய்யுளில் 'தாமரை யிருக்கை நின்றும் கட்டதோள்' என்பதற்குப் பொருள் யாதும் இல்லை. இராஜகோபாலப்பிள்ளை முதலியோர் பதிப்பித்த யுத்தகாண்டத்தை நோக்கினால், உண்மைப் பாடம் தெரியவரும். 'இட்டதோர் இரண்பீடத் தமரரை இருக்கை நின்றும்' எனக் காணப் படுகிறது. 'தமரரை' என்பதில் ரகரத்தை மகரத்திற்குமுன் தவறாகப் பெய்ததனால் பொருள் விளங்காமற்போக இடமேற்பட்டது. முற்பதிப்புக்களை நோக்கி அச்சியற்றுகின்றபோதுங்கூட, இவ்வாறு பிழை நேர்ந்துள்ளது. இது நமது நாட்டில் பதிப்பாசிரியர்கள் என்று கருதத்தக்கவர்கள் மிகச் சிலரே யுள்ளார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. ஒரு சிலர் தங்கள் பெயர்களை இரவல் கொடுப்பதேயன்றி உண்மையில் பதிப்பு வேலை செய்வதில்லை. அச்சத் தாள்களைப் பிழையறப் பரிசோதிப்பதும் இல்லை.

இனிப் பிறிதொரு வகையாக நேர்ந்துள்ள பிழைகளை நோக்குவோம். முதன் முதல் பதிப்பித்த பிரதிகளிலேயே இவ்வகைப் பிழைகள் நேர்ந்துவிட்டவையாம். இதற்கு,

உறமே வியகா தலுனக் குடையார்
 புறமே துயிலா ரொடுபூண் முலையான்
 மறமே புரிவார் வசமா யினையோ
 அறமே கொடியாய் இதுவோ வருந்தான்.

(பிராட்டி களங்காண்...10)

என வருவது ஓர் உதாரணம். இச் செய்யுள் அறத்தை நோக்கிச் சீதை புலம்பிக் கூறுவதாகும். இதில் வரும் 'பூண்முலையான்' என்பதற்குப் பொருட் பொருத்தமில்லை. ஏட்டுப் பிரதிகளில், 'பூண்கிலாய்' என்று உள்ளது. இதன் பொருள் 'தொடர்பு கொள்ளுகின்றாயல்லை' என்பதாம். இதனைப் பிறழ் உணர்ந்து 'பூண் நகிலாய்' எனப்பிரித்து நகில் என்பதன் பொருளைப் பாட்டிலேயே பெய்து 'பூண்முலையாய்' என்று எவரோ ஒருவர் அமைத்துவிட்டனர். இவ்விளி வருவதற்குப் பொருத்தமும் இங்கே இல்லாமையால் சீதை தன்னையே உணர்ந்துவதாகக்கொண்டு 'பூண்முலையான்' எனத் திரித்துவிட்டனர். யான் கொடுத்துள்ள திருத்தங்களின் உதவிகொண்டு வெளியிடப் பெற்ற கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் பதிப்புத் தவிர, ஏனைய பதிப்புக்களில் இன்றும் 'பூண்முலையான்' என்றே உள்ளது. இவ்வாறாக வினைந்து விட்ட பிழைகளெல்லாம் திருந்தி நல்ல பதிப்பு ஒன்று வெளிவர வேண்டுவது மிக மிக அவசியமல்லவா?

மேலே குறித்தபடியமைந்த ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு வெளிவந்தால், கம்பனை உண்மையில் உணர்முடியாது. இவ் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு வேலையில் தமிழறிஞர்கள் முயல்வார்களாக!

யவ்விற்கு இய்யுமா ?

தோற்றுவாய் :

தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களும் பலவுள்ளன ; எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு முதலாய சங்க இலக்கியங்களும் பலவுள்ளன ; திருக்குறள் முதலாய அறநூல்களும் பலவுள்ளன ; கம்ப ராமாயணம், பாரதம் முதலிய காவியங்களும் பலவுள்ளன ; ஐம் பெருங்காப்பியங்களும் உள்ளன. அவை யாவற்றுக்கும் பலரும் எழுதிய உரைகளும் உள்ளன. அவற்றைப் பரம்பரையாகவே சான்றோர்பாற் பாடங் கேட்டுவருதல் பண்டைக்காலமுறையாகும். நூலுண்மைகளை முரண்பாடின்றி அறிதற்குச் சான்றோர்பாற் கேட்க வேண்டும். யான் அந்நூல்களோடும் சான்றோர்களோடும் பல்லாண்டுகள் பழகியுள்ளேன். அந்நூல்களைச் சான்றோர்பாற் கேட்டவாறே மாணவர்க்குப் பாடங் கூறியும், ஆராய்ந்தும் வருகின்றேன். அப்போது அந்நூல்களின் மூலங்களிலும், உரைகளிலும் கண்ட திருத்தங்களும், பல ; பாடமாற்றங்களும் பல. இன்றோரன்னவற்றையெல்லாம் ஒருவாறு தொகை செய்து குறிப்பும் எழுதியுள்ளேன். ஏற்ற சூழ்நிலைகள் இன்மையால், அவற்றை நூலுரைகளாக்க இயன்றிலேன். எனினும், அவற்றுட் சிலவற்றையேனும் கைசெய்துகொள்ள இடம் பெற்றமை குறித்து உவகை யெய்துகின்றேன்.

நன்னூலுள் ஒருவிதி :

“ ரவ்விற் கம்முதலா முக்குறிலும்
 லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்
 கிய்யும் மொழிமுத லாகிமுன் வருமே ” (நன். பத. சூ. 21)

என வரும். ரகர, லகர, யகரங்கள் வடமொழிக் கீன்றித் தமிழ் மொழிக்கண் மொழிக்கு முதலாய் வாரா. அம் மூன்றனையும் முதலாக வுடைய வடமொழிச் சொற்கள், தமிழ்க்கண் ஆக்கம்பெற்று, வட சொல்லாய் வரும்போது ரகரம் அ, இ, உ என்னும் மூன்று குறில் களையும், லகரம் இ, உ என்னும் இரண்டு குறில்களையும் யகரம் இ என்னும் ஒரு குறிலையும் ஏற்றவாறு முதலெழுத்துக்களாகப் பெற்று வரும் என்பது, அச் சூத்திரப்பொருள்.

பண்டிதமணி ஸ்ரீ க. ச. நவந்தகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்கள், மாவை.

ரகரத்தை முதலாகப் பெற்றவை, அரங்கள், இராமன், உரோமம் எனவும்,

லகரத்தை முதலாகப் பெற்றவை, இலாபம், உலோபம் எனவும். யகரத்தை முதலாகப் பெற்றவை, இயக்கன், இயமன் எனவும் வருவன உதாரணங்களாக ஆண்டுக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

இதுநிற்க, இன்னொரு சூத்திரம்: “அ ஆ உ ஊ ஓ ஔயம் முதல்” (நன். எழுத். சூத். 49) என அந் நன்னூலுட் காணப்படுகின்றது. இந்த ஆறுயிர்களோடும் கூடி யகரம் மொழிக்கு முதலாகும் என்பது அதன் பொருள். யவனர், யானை, யுகம், யுகி, யோகம், யௌவனம் என்பவை ஆண்டுக்கண்ட உதாரணங்கள்.

முரண் ஆக்கினர்:

அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ எனும் ஆறுயிர்களோடும் கூடி யகரம் மொழி முதலாகும் என்றலின், யவ்விற் கிய்யும் என்ற விடத்தும் அவ்வாறுதாரணங்களும் காட்டப்படல் வேண்டும். ஆனால், ஆண்டுக் காட்டுதற்கியலாது. ஆதலால், மயிலைநாதரை முதல்வராகக் கொண்ட நன்னூலுரையாசிரியர்கள் அவ்விடத்து அவற்றைக் காட்டாதே கரந்தனர். முன்னர் ஆறுயிர்களோடும் கூடி யகரம் மொழி முதலாகும் என்றவரே, யவ்விற் கிய்யும் எனப் பின்னர்க்கொண்ட பாடத்தால் யகரம் மொழிமுதலாதலை மறுத்தார். என்னை, ஆகாரம் ஒழிந்த ஏனைய உயிர்களோடு யகரம் தமிழ்ச் சொற்களுக்கு முதலாகாதாகலின், ஆறுயிரோடும் முதலாம் என்றவழி, ஆண்டும் வடசொற்களையும் உடன் கொண்டு முதலாமாறு கூறுதலானும், ஈண்டு இகரம் பெற்று வரும் என்றலானும் என்க. இதனால் மாறுகொளக் கூறி முரண்பட்டார் நன்னூலாசிரியர் எனக் கொள்ளுதற்குரிய நெறியில் அவ்விரு சூத்திரங்களும் அமைந்து கிடக்கின்றன. மயிலைநாதர் காலத்திற்குப் பல்லாண்டுகள் முற்பட்டே யவ்விற் கிய்யும் எனப் பாடங் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இது யார் செய்தவினை எனவும், அதற்குரியகாரணம் யாதெனவும் இப்போது துணிந்து கூறற்கு இயலவில்லை. நிற்க, இங்ஙனம் ஆசிரியரை முரண்பட வைத்தல் அறிஞர் கடனாகாது. யாரோ ஒருவர் யவ்விற் கிய்யும் எனப் பாடத்தைப் பேதப்படுத்திக் கொண்டமையின், உண்மைப் பாடம் யாதெனக் காண்டலே அறிஞர் கடன். இதுகாறும் கூறியவற்றால், மேற்குறித்த இரு சூத்திரங்களும் ஒன்றுடனொன்று முரண்படுகின்றன என்பதும், இம்முரண்பாடு யவ்விற் கிய்யும் எனப் பாடம் பேதப்படுத்தப்பட்டமையாலாய தென்பதும், உண்மைப்பாடம் வேறுள தென்பதுமே நங்கோளாவது புலப்படும். இக்கொள்கையை ஈண்டு ஆராய்வாம்.

தொல்காப்பியத்தாற் பெறப்படுவன :

“ஆவோடல்லது யகரமுதலாது” (தொல். மொழி. சூத். 32) என்பது சூத்திரம். ஆகாரத்தொடுகூடி யல்லது யகரமெய் மொழிக்கு முதலாகாது என்பது அதன் பொருள். யானை, யாடு, யான் என வருபவை அதற்குதாரணங்கள். அதன்கண் இன்னொரு சூத்திரம் “வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரி இ எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே” (தொல். எச்ச. 5.) என வரும். இவற்றால், யகரம் ஆகார மொழிந்த ஏனைய உயிர்களோடு மொழிக்கு முதலாதல் தமிழில் இல்லை என்பதும், வடசொல்லாக்கத்துட் பெறப்படும் வேறுபாடுகள் வரம்புட்படா வென்பதும், ஆக்கம்பெற்ற வடசொற்கள் தமிழ்க்கண் வழங்குதல் உடம்பா டென்பதும் பெறப்படும்.

நன்னூலும் சூன்றக் கூறலும் :

நன்னூலார், வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ் மொழியிற் பயிலும் பொருட்டுப் பெறுமாக்க மெல்லாம் யான்கூறுவல் எனப்புகுந்து, “இடையின்கு மீற்றிலிரண்டும்” (நன். பத. 19) என்பதனை முதற்குறிப்பாகக்கொண்ட சூத்திரத்தால், வடமொழி திரிந்து வடசொல்லாம் தன்மையுணர்த்துவார், அவற்றின் பொதுவித்கூறி ‘அவற்றுள், ஏழாமுயிரியும்’ (நன். பத. 20,) என்னும் முதலினையுடைய சூத்திரத்தால், மேற்கூறியதற்குச் சிறப்புவிதி கூறுகின்றவர், ‘கசடதப’க்களை முதலிலும், ‘ஙருணநம்’ என்பவற்றை இறுதியிலும், அக் ‘கசடதப’க்களின் நலிவோசைகளாற் பெறப்படும் மும்மூன்று ‘கசடதப’க்களை அவற்றின் இடைக்கண் னுமாகப் பெற்று ஐவருக்குமாக வழங்கும் வடமொழியிலிருந்து, வடசொல்லாக ஆக்கம்பெற்றுத் தமிழ்மொழியிற் பயிலுங்கால், நலிவோசையுடைய அவ்விடைப்பட்ட மும்மூன்று கசடதபக்களும் தத்தம் முதலெழுத்துக்களாகிய கசடதபக்களாகத் திரியுமென, மேற்படி சூத்திரத்து “ஐவருக்கத்திடையின் மூன்றும் அவ்வம் முதலும்” என்னுங் கூற்றினாலே திரட்டிக் கொண்டனர். அங்ஙனம் வருவனவற்றுள்ளே டகரம் ஒழிந்த ஏனைய கசடதபக்களின் நலிவோசைகள் கசடதபக்களாகவே பயின்றுவருதலை எவரும் மறுத்துக் கூறார். ஆனால், டகரத்தின் நலிவோசைகள் டகரமாகவே வழங்கி மொழிக்கு முதலாமென்றலை அந் நன்னூலாரும் ஒப்பாரன்றே? என்னை, “பன்வீரூயிரும் கசடநபமவயருங் வீரைந்துயிர்மெய்யும் மொழிமுதல்” (நன். எழுத். 47) என முதலிலைகள் இவையென வரையறுத்தவர்க்கு, ஈண்டு டகரம் மொழிமுதலெனக்கோடல் மாறுகோளாயமைதலின். எனவே அச்சூத்திரக் கூற்றின்கோள் மாறுகோளாகாமைப்பொருட்டு, அவற்றுள் டகரம், உயிர்களுள்ளே ஏற்றபெற்றி யாதேனுமொன்றை

முதலிற் பெற்று, அவ்வம் முதலும் என்பதனுள் அடங்காது விலங்கி வரும் எனக் கூறல்வேண்டும். அங்ஙனம் கூறாவிடிற் குன்றக் கூறலு மாம். ஆதலின் அக் குற்றங்கள் அகல விரித்த நூற்பா வொன்று நன் இலுட் காணப்படாமையின், “யவ்விற் கிய்யும்” என்னும் சூத் திரக்கூறு ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்றென்பது பெற்றும். அங்ஙனமாத லின், அக்குற்றங்காணத் துணியாது. யவ்விற் கிய்யும் என்னும் அப் பாடம் பேதிக்கப்பட்ட தெனக்கொண்டு உண்மை காண்பாம்.

உண்மைப் பாடம் :

இவ்வாசிரியர் முதலிலே கூறும்படி யகரம் மேற்காட்டிய ஆறுயிர்களோடும் கூடி மொழிக்கு முதலாமென்றலானே யகரம் வட சொற்கும் முதலாதலை அடக்கிக்கொண்டார். ஆதலின், அவர்க்கு யகரன் போன்றவை யக்கன் என வருதலும் இழுக்காது. ஆனால் பண்டைய மரபுபற்றி வழங்கும் இயக்கன் என்றங்கு வருவனவற்றை, வடசொல்லும் ஆண்டதிகாரப்பட்டமையினாலே உரையிற்கோடலால் தழுவிக்கொண்டு, யகரத்தின் அதிகாரத்தை ஒருவாறு நீக்கிவிட்டு, ஒழிந்தவற்றுள், ஆக்கம்பெற்ற வடசொற்கும் முதலாதலின்றி மாறு கோட்பட்டுநிற்கும் டகரத்திற்கு விதிக்கூறல் முக்கியமாதலின், ரகர லகரங்களோடு அதனையு முடன்கொண்டு அது முதலில் இகரம்பெற்று வருமெனக் குற்றம் நீங்குமாறு ‘டவ்விற் கிய்யுமெ’னக் கூறிக்கொள்ளு தலே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தென்க. அங்ஙனங்கொண்டு இடம்பம் என வருமென உதாரணங் காட்டுக. அவ்வாறு காட்டிய வழி, அஃதமையும். ஒண்டுணி, என்பது துண்டுணி என வழங்கி வருதற்கு விதியின்றி வற்றுமெனின், அதுவும் ஒன்றின முடித்தல் தன்னின முடித்தல் என்ப தனூற் கொள்ளப்படுமென்க. இங்ஙனம் கொள்ளாக்கால், இலக்கண நூல்கள் யாவும் நிரம்புமாறின்றி வற்றுமென்க. டவ்விற்கிய்யுமெனக் கொள்ளும் உண்மைப் பாடத்தால், எல்லாக் குற்றங்களும் நீங்கி எல்லா அழகுகளும் நிரம்புமென்பது வெளிப்படை. இங்ஙனமாகிய ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் பலவுள. இடம் நேர்ந்துழி இனி எழுதப்பெறும்.

தமிழ்ச் செய்யுளின் தனி மாண்பு

தம்மின் வேறுக நிகழும் உலகியல் நிகழ்ச்சிகளை அறிதற்கு மக்கட்கு ஐந்து கருவிகள் உள்ளன. அவை கண், காது, மூக்கு, வாய், மெய் என்ற ஐந்துமாகும். கண்ணால் கட்புலனும் பொருளும் காதுகளால் ஓசைவடிவிற்குரிய பொருளும், மூக்கினால் மணவடிவிற்குரிய பொருளும் இவ்வாறே பிறகருவிகளால் பிறபொருள்களும் அறியப்படுகின்றன. புறத்தே நிகழும் உலகியல் நிகழ்ச்சி முழுதும் இவ்வாறு கண்முதலிய கருவிகளைந்தாலும் மனத்தின்கண் கொள்ளப்படுகின்றன. இதன்பயனாக உலகியல் நிகழ்ச்சி முற்றும் மனக்கண்ணுற் காணக்கூடிய வாய்ப்பு மக்களுக்கு அமைந்திருக்கிறது.

இவ்வாய்ப்பு மக்கட்குப் பொதுவாக அமைந்த ஒன்றாயினும், இதனைச் சீரிய முறையில் கையாண்டு உலகியற் பொருணிகழ்ச்சிகளை நுனித்துணரும் கூர்ந்த உணர்வும், உணர்ந்தவற்றை வகுத்தும் தொகுத்தும் முறைசெய்துணரும் அறிவுவளமும் சிறப்பாகவுடையர் சிலர். இவ்வறிவை வளர்த்து வளம்பெறச்செய்வது கல்வித்துறையின் முதற் பயிற்சியாகும்.

கல்வி கேள்விகளாலும், கண் காது முதலிய அறி கருவிகளைக் கொண்டு ஒளி ஓசை முதலிய புலன்கள் துணையாக உலகியலிகழ்ச்சிகளைக் காண்பது கேட்பது முதலிய செயல்களாலும் வளம்பெறும் அறிவு புலமை யெனப்படும். கட்புலனாகும் காட்சியைத் தான் கண்டு, தன்போற் காணுதாரும் தம் கண்களாற்கண்டு இன்புறுமாறு உருவுற எழுதிக்காட்டும் ஒருவரை ஓவியப் புலவர் என்பர். இவ்வாறே இசை நலம் உடையாரை இசைப் புலவர் என்று கூறுவர்.

இயற்கையுலகில் காணப்படும் காட்சிகளை இனிய சொற்களால் படிப்போர் உள்ளத்திலும் கேட்போர் உள்ளத்திலும் தோன்றமாறு தொடுத்துப்பாடும் சொல் நலம் உடைய சான்றோர் இயற் புலவர் என்று கூறப்படுவர். இவர் பாடுவன பாட்டென வழங்கும்.

இப்புலவர் பெருமக்கள் உலகியற் பொருணிகழ்ச்சிகளை அறிகருவிகளின் வாயிலாக மனத்தின்கண் தொகுத்து அவற்றின் இயற்கை நலம் குன்றாமல் காண்போர் காட்சிக்கு இன்பப் பயனை நல்குமாறு செய்தலால், இவை செய்யுள் என்றும் இயம்பப்பெறும். புறத்தே காண்ப

வித்தவாள் திரு. ஓளவை க. துரைசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள்

படும் காட்சியொன்று தன்பால் அமைந்த சொற்களின் துணையாகப் படிப்போர் உள்ளத்தே தோன்றி உள்ளக் காட்சியாய் இன்பம் சுரப் பதுபற்றி இது சொல்லோவியம் என்றும் சொற்களால் அழகும் இன் னோசையும் அமையப் புதிது செய்யப்படும் சிறப்பால் செய்யுளாய்த் திகழ்கிறதென்றும் செய்யுள் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

புறத்தே இயற்கையிற் காணப்படும் காட்சியை உள்ளத்தின்கண் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர் அதனைச் சொற்களின்வாயிலாக வெளிப் படுத்திக் கேட்போர் கருத்துக்கு இன்பம் விளைவிப்பது செய்யுளின் செயல் நோக்கமாதல் தெளியப்படும். படவே செய்யுள் செய்யும் செஞ்சொற் புலவரும் ஏனை ஓவியப்புலவர் இசைப்புலவர் முதலிய புலவர்களைப்போல மக்கட்கு இன்பம்தரும் துணைவர் என்பது தெரிகிறது. இதுபற்றியே, சிலர் செய்யுட்கள் என்பன இன்பமுட்டுவதே பயனாக அமைந்துள்ளன (aesthetic value) என்று கூறுகின்றனர்.

தமிழ்நாட்டுச் சான்றோர், செய்யுட்களின் நோக்கம் மக்கள் அறிவிற்கு இன்பம் தருவது ஒன்றுமே யன்று; இன்பத்தின் வாயி லாகிய நல்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத அறிவு நல்குவதும் செய்யுளின் நோக்கம் என்றும், இவ்விரண்டனுள் பின்னதே தலையாயதென்றும் கருதுவர்.

நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்பு என்ற ஐந்தன் கூட்டமாகிய இவ்வுல கப்படைப்பு உயிர்கள் பொருட்டு உண்டாகியது. உயிர்கள் உடம் போடியைந்து உலக வாழ்வின் தொடர்பு பெறுவது, அறிவு விளக்கம் பெற்று உலகில் ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் இயைந்து நிற்கும் இறைவனுடைய பேரருட் பேரின்பம் பெறுவது குறித்தேயாகும். இது குறித்தே, உடம்போடு கூடி உலகில் வாழும் உயிர்கள் கணந்தோறும் அனுபவம் பெறுகின்றன. இருப்பினும் நடப்பினும் உழைப்பினும் உறங்கினும் இவ்வனுபவம் உயிர்கட்கு உண்டாகிய வண்ணமே யிருக் கின்றது.

அனுபவமாவது கண் முதலிய அறி கருவிகளால் அறிவன அறிந்து, வாய், கை முதலிய செயற் கருவிகளால் செய்வன செய்து, பெறுவன பெற்று, நுகர்வன நுகர்ந்து, செல்லும் செலவால் உண்டாவதோர் அறிவு. ஒரு சிறு பனிக்கட்டி மெல்ல மிதந்து செல்லும் செலவின் பயனாகப் பெரும் பனி மலையாகப் பெருமையுறுவதுபோல் ஒவ்வொரு கருவியின் வாயிலாகவும் காண்டலும் அறிதலும் செய்தலும் நுகர்த லும் ஆகிய வினைவகையால் இந்த அனுபவம் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து பெருகுகிறது. மக்களுயிரில் இந்த அனுபவப் பேற்றுக்கு உள்ளாகாத உயிரே கிடையாது; எல்லா மக்கட்கும் இந்த அனுபவ அறிவு இயல்

S.S. Palani
Junnawali
6-4-57

பாக உண்டாகிறது. இவ்வுலகிற் பல்லாண்டு வாழ்ந்து கண்ட அனுபவத்தை நல்லறிவுடைய சான்றோர் நூல்களாக எழுதி வைப்பர். அந் நூல்களைக் கற்றும் கேட்டும் நாம், பல ஆண்டுகளைச் செலவிட்டுப் பெறத்தக்க அறிவைச் சுருங்கிய கால அளவில் பெற்றுவிடுகிறோம். இவ்வகையில் நம் அறிவு, அனுபவத்தாலும் கல்வி கேள்விகளாலும் உண்டாகிறது. அனுபவ அறிவு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தும், கல்வியறிவு வாழாமலும் பெறப்படுவதுபற்றி, அனுபவ அறிவை இயற்கையறிவென்றும், கல்வியறிவைச் செயற்கையறிவென்றும் வகுத்துரைப்பர்.

இயற்கையும் செயற்கையுமாகிய இருவகையறிவும் சேரக்கொண்டு பெறும் உலகியலறிவு விளக்கமுடையதாகலின், இயற்கையறிவோடமைந்து கல்வியறிவு பெறுதார் கீழ் நிலையிலும் கல்வியறிவுடையார் உயர் நிலையிலும் நிற்கின்றனர்.

கற்றோர் பெறும் கல்வியறிவுக்கு வாயிலாகிய நூல்கட்குப் பொருளாவது உலகிடையே உண்டாகிய அனுபவம். அஃது உலகில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து பெறுவது. உலக வாழ்வு முதிர் முதிர் அறிவு முதிர்கின்றது; விளக்கம் பெறுகின்றது. உலக வாழ்வு காலத்தோறும் வேறுபடுகிறது. அதனால் அதனோடு இயைந்து வாழ்ந்து பெறும் அறிவும் புதுமையும் சிறப்பும் உடையதாகின்றது. கல்வியறிவுக்கு வாயிலாகும் நூற்பொருள் வேறுபடுவதன்று. அதனால் வேறும் கல்வியறிவினும் உலக வாழ்வோடியைந்து நிற்கும் உலகியலறிவு புதுமை பெறுகின்றது. பழமையும் புதுமையும் கலந்து எதிர்கால வாழ்வுக்குத் துணையாவதில் கல்வியறிவும் உலகியலறிவும் ஒன்றையொன்று இன்றியமையாது இயைந்து நிற்கின்றன. இதனால், அறிவுடையோரென்போர், கல்வி கேள்விகளால் உண்டாகும் செயற்கையறிவும், உலகியல் வாழ்வாற் பெறும் இயற்கையறிவும் கலந்து நிற்கும் உண்மையறிவுடையோராகின்றனர்.

இது நிற்க, இவ்வுண்மை யறிவுக்கு நிலைக்களம் உலகமாதலின், உலகிற் காணப்படும் பொருள்களும் நிகழ்ச்சிகளும் அறிவுக்கு ஊற்றுவது விளங்கும். ஆகவே அறிவுடையோருடைய கண் முதலிய அறி கருவிகள் உலகியற் பொருணிகழ்ச்சிகளைக் காண்பதிலே தோய்ந்து நிற்கின்றன. அங்கே காணப்படும் காட்சியை அவர்தம் உள்ளம் தன்பால் வாங்கிக் கொள்ளுகிறது. பின்பு, அக்காட்சிகள் அவர் வழங்கும் செய்யுட்களில் சொல்லுருக்கொண்டு வெளிப்படுகின்றன. அவர் கண்ட காட்சிகளை நாம், அவர் வழங்கும் சொற்களின் வாயிலாக மனத்தின்கண் காண்கின்றோம். அக்காட்சி உலகியல் நிகழ்ச்சியாய் அறிவு நல்கும் அமைதியுடையதாகலின் சான்றோர் செய்யுளின் பயன் அறிவு விளக்கம் நல்குவதென்பது துணியப்படும்.

செய்யுளென்பது பாட்டும் உரையும் என இருவகைப்படும். பாட்டின்கண் சொற்கள் சுருங்கி இனிய இசையமைந்து கற்போர்க்கும் கேட்போர்க்கும் ஊக்கம் கிளரச் செய்கின்றன. அதனால் அவை மனதில் எளிதிற்பதிந்து மண்ப்பாட்டு செய்தற்கு எளியவாகின்றன. உரை நடையில் பாட்டிற்கமைந்த சொற்சுருக்கமும் இசையும் அமைவதில்லை; பொருள் நோக்கிச் செல்லும் உள்ளத்துக்கும் உழைப்பு மிகுதியாகக் கிடையாது. உரை நடையிற் சொற்கள் பெருகி அவ்வுழைப்பைக்குறைத்துவிடுகின்றன. பாட்டுக்களில் அமையும் இசைச் சொற்சுருக்கத்தால் பொருளுணர்ச்சிக்காக உள்ளம் செய்யும் உழைப்புத் தோன்றாதபடி மறைத்து இன்பம் செய்கிறது. பல சொல்லக் காமுறுவது உரை; சில சொல்லித் தெள்வுறுத்துவது பாட்டு. இதுபற்றியே சான்றோர் உரையினும் பாட்டையே பெரிதும் கையாண்டனர். பாட்டின் உயர்வைப் பலபடியாக உயர்த்திப் பாரித்துரைத்தனர்; உரைத்துக் கொண்டும் இருக்கின்றனர்.

உலகியல் வாழ்வுக்கு நிலைக்களமாகிய உலகம் வாழ்வார்க்குக் கணந்தோறும் அறிவு நல்குகிறது; அதன்கட் காணப்படும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் அறிவுற்றாகும். ஆதலால், அவ்வுலகினைச் சொல்லோவியம் செய்துகாட்டும் பாட்டும் உரையுமாகிய இலக்கியங்கள் மக்கட்கு அறிவு நல்குவனவாதலையறிந்தே தமிழ்ச்சான்றோர், “அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற் பயனே” என்றனர்.

இதனால், பண்டைநாளைச் சான்றோர் தாம்பாடும் பாட்டுக்கள் உலகியற் பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் வழப்படாது காட்டவேண்டிய கடமையுடையராயினர். ஒவ்வொரு பொருளையும் கூர்ந்து நோக்கி உள்ளதன் உண்மை குன்றாமல் உரைக்கலுற்றனர். புழற்கால் ஆம்பல், மாக்குரல் நொச்சி, செங்கால் வெண்குருகு, செவ்வாய்ப்பைங்கிளி என்றெல்லாம் சான்றோர் பாட்டுக்களில் பொருள்கள் நுட்பமாகக் கண்டுரைக்கப்பட்டிருப்பது இக் கருத்தே பற்றியென உணர்தல் வேண்டும்.

வளவிய பொய்கையொன்றைச் சான்றோர் ஒருவர் காண்கின்றார். அதனருகே சங்கையும் பிரம்பும் செழிப்புடன் வளர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றின் இடையே மாமரம் ஒன்று நிற்கிறது. வேனிற்காலமாதலின், அது புதுத்தளி ரீன்று பொலிவுற்று விளங்குகிறது. சங்கையும் பூத்திருக்கிறது. அதன் பூ இதழ் விரிந்து துய்நீண்டு சாமரைபோல் விரிந்து தொங்க விளங்குகிறது. அதனைத் தாங்கிநிற்கும் தண்டு முள்நிரம்பியுள்ளது. சங்கைப்பு உயர்ந்து மேலே தழைத்து நிற்கும் மாவின் தளிர்கள்

தம்மேல் பட நிற்ப, அருகில் உள்ள நீர் நிறைந்த பொய்கையில் மீனுண்ட குருகு ஈங்கைப் புதலில் தங்குகிறது. அதற்கு ஈங்கைப்பூ சாமரை யிரட்ட மாந்தளிர் அதன் புறத்ததை மெல்லத் தடவி யசைய அக்குருகு உறங்கத் தொடங்குகிறது. இதனை, அவர் :

பரந்த பொய்கைப் பிரம்பொடு நீடிய
முட்கொம் பிங்கைத் துய்த்தலைப் புதுவி
ஈன்றமா அத்தின் இளந்தளிர் வருட
ஆர் குரு குறங்கும். (அகம். 306)

என்று பாடுகின்றார். அவரே, பிறிதொருகால் காதற்பிணையொடு கூடி நிற்கும் கலைமான் ஒன்றைக் காண்கின்றார். முறுக்கிவிட்டது போல நிற்கும் அதன்கொம்பு அவர் கருத்தை யீர்க்கிறது. அதனை யார்வ மொடு நோக்கிய அவர் நமக்கு உணர்த்தக் கருதிச் சொல்லோவிய மொன்று செய்கின்றார். வாழைப்பூ வொன்றைக் காட்டி அதன் இதழ்கள் ஒவ்வொன்றாக உதிர எஞ்சி நிற்கும் தண்டுபோல அம்மான் கொம்பு தோன்றுகிறது என்பாராய் :

குவிமுகை,
வாழை வான்பூ ஆழறுபு உதிர்ந்த
ஒழிகுலை யன்ன திரிமருப் பேற்றொடு
கணைக்கா லம்பிணைக் காமர் புணர்நிலை (அகம். 134)

என்று பாடிக்காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு பொருள்களை அவற்றின் உண்மையியல்பு குறைவுரு வகையில் நுனித்து நோக்குவதுபோல நிகழ்ச்சிகளையும் அவற்றிற்குரிய காரண காரிய இயைபு குன்றாதவாறு எடுத்துக் கூறுவது பண்டைச் சான்றோர் பாட்டுக்களின் தனிப்பண்பாகும். ஒருகால் காடொன்றில் வேட்டுவர் ஒருபுறத்தே அம்புதொடுத்த வில்லேந்தி ஒளித்துக்கொண்டிருப்பக் கண்டார். சிறிது போதிற்கெல்லாம் அப் பக்கத்தே காட்டுப் பன்றி ஒன்று வந்தது; உடனே வேட்டுவர் அதன்மேல் அம்பு செலுத்திக் கொன்று ஆரவாரித்தனர்; வீழ்ந்த பன்றியின் மருப்பு, சான்றோரது கூர்த்த கண்கட்கு ஆத்திப்பூவின் அழகிய தோற்றத்தை நினைப்பித்தது. அதனை, “புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன, வளைமருப் பேனம் வரவுபார்த் திருக்கும், அரைநாள் வேட்டம்” (பெரும்பாண். 106—11) என்று பாடினர். ஒருபால் இதற்பறவையின் பெடையொன்று தனித்திருக்க, அதன் சேவல் சிறிது சேய்மையில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. பெடையிருந்த இடத்தின் அருகில் நின்ற புதர்க்கண்

வேட்டுவர் ஒலிசேய்தனர்; அது கேட்டதும் பெடையிதலுக்கு அச்சம் மிகவே அது தன் சேவலை அழைத்தது; அச் சேவல் கழுத்தில் நுண்ணிய பொறிகளைக்கொண்டு கூரிய நகமும் அலகும்பெற்று விளங்கிற்று அந் நிகழ்ச்சி கண்ட சான்றோர்,

வேவ்வினைப்

பயிலரில் கிடந்த வேட்டு விளிவொரீஇ
வரிப்புற இதலின் மணிக்கட பேடை
நுண்பொறி யணிந்த எருத்தின் கூர்முள்
செங்காற் சேவற் பயிரும் (அகம் 387)

என்று பாடினார்.

எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் காலத்தொடு இயைந்தனவாகும். வினை யெனப்படுவது காலமொடுதோன்றும் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த கொள்கை. விலங்கினம் இனம் பெருக்குதலும், மரஞ்செடி முதலியன புத்திலையின்று பூத்துப் பயன்படுதலும் பிறவும் அவ்வவற்றிற்கமைந்த காலத்தேயாகும். மக்களுயிரின் செய்கைகளும் காலத்தொடு இயைந்தே நிகழும். காலம் கண்டதோறும் நில்லாது செல்லும் நீர்மையுடையது; அதனால் அவ்வக்கால நிகழ்ச்சிகள் தோற்றுவதும் நிலவுவதும் மறைவதுமாக இருக்கும். சிலபல நிகழ்ச்சிகளை நினைக்கும் போது, அவற்றிற்குரிய காலமும் அதன் விளைவாக நிலவும் சூழ்நிலையும் உடன் நினைக்கப்படும். அதனால்தான், எத்தகைய நிகழ்ச்சியைக் கூறலுறினும், அதற்குரிய காலமும் சூழ்நிலையும் சான்றோர்களால் உடன் கூறப்படுகின்றன. இஃது எல்லா நாட்டு எல்லாமொழிச் செய்யுட்களிலும் பொதுவாக அமைந்த பொதுப்பண்பு. இப் பண்புக்கு மாறாகவுள்ள செய்யுட்கள் எவையும் சான்றோர்களால் சால்புடைய செய்யுட்களாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை.

இனி, சான்றோர் செய்யுட்கள் காட்டும் நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றிற்கும் அடிப்படை உலகியல் பொருணிகழ்ச்சிகளே என்றும், அவையே புலமை சிறந்த சான்றோர்களின் புலமை யுள்ளத்திற் படிந்திருந்து அவர் வழங்கும் புலமைச் சொல்லோவியங்களாக உருக்கொண்டு வெளிப்படுகின்றன என்றும் முன்பே கண்டோம். மலை, காடு, வயல், சுரம் என்ற நிலப்பகுதிகள் அவ்வக் காலங்களில் பலவேறு நிகழ்ச்சிகட்கு இடமாகின்றன. அவையனைத்தும் புலவரது புலமைக்கண் வழியாகச் சென்று அவருடைய புலமை யுள்ளத்தில் பொருந்துகின்றன. பின்பு அவர்கள் தம்முடைய இனிய சொற்களால் வெளியிடுங்கால் வெளிப்பட்டு நம் உள்ளத்தே காட்சியளிக்கின்றன.

மலைப்பகுதியைச் சார்ந்த கானத்தின் அருகே குறவர் கொல்லை யமைத்துத் திணைவிளைத்துள்ளனர். மலைப் பிளவுகளில் வேங்கைகளும், காட்டுப்பன்றிகளும் வாழ்கின்றன. வேட்டையாடி வேண்டுவதுண்ட வேங்கையொன்று முழைஞ்சொன்றில் கிடந்து உறங்குகின்றது; வேறொருசார், காட்டுப்பன்றியொன்று குறவரது திணைக்கதிரையுண்டு மூங்கில் நிற்கும் மலைச்சாரலில் உறங்குகின்றது. இதனைக் கண்ட சான்றோர் ஒருவர்,

“சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின வொருத்தல்
துறுகட் கண்ணிக் கானவ ருழுத
குலவுக் குரல்எனல் மாந்தி ஞாங்கர்
விடரலைப் பள்ளி வேங்கை யஞ்சாது
கழைவளர் சாரல் துஞ்சும்” (நற். 386)

என்று பாடுகின்றார். கடற்கரைக்குச் சென்ற சான்றோர் ஒருவர் அங்குள்ள கழியிடத்தே நெய்தல்கள் மலர்ந்திருக்கக் கண்டார். கரையோரத்தில் மீன் தேர்ந்துண்ணும் குருகுகள் இருந்தன. நெய்தல் மலர்ந்த நீரில் மீன்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. நெய்தல் மலர்களின் இடையிடையே மறைந்தோடும் மீன்களைப் பிடிக்கும் குருகுகள், நெய்தல் மலரை நீக்கி மீன்களையே பிடித்துண்டன. அவற்றின் செயல்வகை கண்டு வியப்புற்ற அச்சான்றோர், அவை பசிதீர வுண்டு கடற்கரைக் கானற்சோலை தங்கினமை யறிந்து,

“நெய்தல் இருங்கழி நெய்தல் நீக்கி
மீனும் குருகினம் கானல் அல்கும்
கடலணிக் தன்றவர் ஊரே” (ஐங். 184)

என்று பாடினார்.

மலைச்சாரலைக் கண்ட சான்றோரும், நெய்தற்பகுதியான கடற்கானலைக் கண்ட சான்றோரும் முறையே அப்பகுதிகளில் தனித் தனியாகப் பல வேறு காட்சிகளைக் கண்டிருப்பரன்றோ? அப்பலவற்றுள் ஈண்டுக் காட்டிய ஒரு சிலவற்றையே வரைந்து கூறியுள்ளனர்; ஏனையவற்றை அவர் கூறவில்லை. கண்ணிற்குப் புலனாகும் காட்சிகள் பலவற்றுள் ஒன்றினையே வரைந்து கூறுவதனால் அக்கூற்றின்கண் அவர் குறிப்பு ஒன்று உண்டு என்பது புலனாகும். பல பொருள்களும் பல நிகழ்ச்சிகளும் ஒருங்கு காணப்படாநிற்க, அவற்றுள் ஒன்றினை மாத்திரம் ஒருவர் வரைந்து கண்டு உரைப்பாராயின், அவர் அதனைக் கண்டுரைப்பதற்குக் காரணம் ஒன்று உண்டென்பது தேற்றம்.

உலகியற் பொருள்களோடும் நிகழ்ச்சிகளோடும் இயைந்துநின்று அமைந்துசெல்லும் வாழ்வு, உயிர்கட்கு அனுபவம்பயந்து அறிவு விளக்கம் செய்வதென முன்பே கண்டோம். அறிவு விளக்கக் குறிப்புடைய நிகழ்ச்சிகள் பல காணப்பட்டவிடத்து, ஒன்றை மேற் கொண்டு, ஏனையவற்றை விலக்கிக் கண்டு இன்புறுவதும் எடுத்துரைப்பதும் ஆராய்தற் குரியவாம்.

உயிர்கள் அறிவுடையன என்றும், எனினும், அவை எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் ஒருங்கு கண்டு முற்ற அறியும் திறமுடையவல்ல என்றும், ஒன்றொன்றாய்ப் பார்த்தறிவதே அவற்றிற்குத் தனித் தனியாக அமைந்த அமைதியென்றும் தமிழ்ச் சான்றோர் அறிந்துரைப்பர். “ஒன்றொன்றாய் பார்த்துணர்வதுள்ளமே” என மெய்கண்டார் கூறுவது சண்டு நினைவுகூரத் தக்கது. இதனால் காணப்படும் காட்சிகள் பலவாகியவழி ஒரு சிலவற்றையே வரைந்து காட்டவேண்டியது தமிழ்ச் சான்றோர்க்கு இன்றியமையாத செயலாயிற்று. மேலும், மலைநாட்டில் வாழும் மகனோ மகனோ ஆகிய ஒருவரது செயலை ஒரு பாட்டில் கூறலுறும் புலவர் அச்செயற்கு நிலைக்களனாகும் சூழ்நிலையை வகுத்துரைப்பர். அச்சூழ்நிலைக் காட்சி ஆங்குக் காணப்படும் காட்சிகளுள் ஒன்றாகும்; ஏனெனில் அக் காட்சி எடுத்துக் கூறப்படும் செயலின் ஆக்கத்துக்கு ஒத்ததாகவும் தொடர்புடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இன்பக் குறிப்பைத் துன்பச் சூழ்நிலையிலும், துன்பக் குறிப்பை இன்பச் சூழ்நிலையிலும் வைத்துக் கூறலாகாது; கூறினால், கருதியபயன் எய்தாது. இன்னோரன்ன கருத்துப்பற்றியே காணப்படும் காட்சிகள் பலவற்றுள் ஒன்றையே வரைந்து கூறுவது புலவர் மரபாக அமைந்துள்ளது.

மலைப்பகுதியில் வாழும் ஒரு மகனுக்கும் ஒரு மகளுக்கும் காதற் ரெடர்புண்டாகிறது. இக் காதல் மாண்பெய்துவது குறித்து அவ்வாடவன் இரவுப்போதில் தனித்து வந்து தன் காதலியைக் கண்டு இன்னுரையாடி இன்புறுகின்றான். அவ்வாறு அவன் இரவுப்போதில் வந்து செல்வது தங்களுக்கு அச்சத்தை விளைவிக்கிறதென்றும் அதனால் அவனை இரவில் வரவேண்டா என்றும் காதலியின் தோழி அவனுக்குக் கூறுகின்றாள்.

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைமமை யுய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்
சாரல் நாட நடுநாள்
வாரல் வாழியோ அஞ்சுதம் யாமே”

என்பது அக்கூற்று. இரவில் வரவேண்டா; எங்கட்கு அஃது அச்சத்தை விளைவிக்கிறது என்ற பகுதி, “நாட, நடுநாள் வாரல், அஞ்சுதும் யாம்” என்பதனால் குறிக்கப்படுகிறது. தான் கொண்ட அச்சக் குறிப்பை வற்புறுத்தற்கு மலைச்சாரலில் கண்ட காட்சிகளுள் ஒன்று வரைந்தெடுத்துச் சூழ்நிலைக் காட்சியாகத் தொடுத்துரைக்கின்றான். தனக்குரிய காதலனாகிய ஆண் குரங்கு இறந்ததாக, அதன் காதலியாகிய மந்தி, தன் குட்டியைச் சுற்றமாகிய குரங்குகளிடம் தந்துவிட்டுத் தான் பாரையொன்றின் மேலேறி அங்கிருந்து வீழ்ந்து உயிர் செகுத்துக்கொண்டது; இதுவே “கருங்கண் தாக்கலை...செகுக்கும்” என்ற பகுதியில் காட்டப்படுகின்றது. இக் காட்சியைத் தோழி வரைந்தெடுத்தோதுவதன் கருத்து. “நீ இரவில் தனித்து வருங்கால் நினக்கு ஏதேனும் ஊறுண்டாயின் யாங்கள் உயிர் வாழோம்!” எனத் தம் காதல் பெருகி அவனை இன்றியமையாத நிலைமை யடைந்திருப்பதை உணர்த்தி நிற்கிறது.

ஒரு காட்டில் வாழ்ந்த மான்களுள் ஆண்மான் ஒன்று புலியாற் கொலையுண்டிருந்தது. அது கண்டஞ்சிய பெண்மான் தன் கன்றுடன் துள்ளி வேறிடத்துக்கு ஓடி, ஆங்கே முனைத்துப் பூத்திருக்கும் வேளைச் செடியை மேய்ந்து நின்றது. இக் காட்சியைக் கண்ட கல்லாடனார் என்ற சான்றோர், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைக் கண்டார். அவனோடு உரையாடுகையில், தான் அவன் போர் செய்தறிந்த நாட்டுவழியாக வந்ததாகவும், அங்கே இக் காட்சியைக் கண்டதாகவும் கூறலுற்று,

“ஆலங் கானத் தமர்கடர் தட்ட
கால முன்பநிற் கண்டனன் வருவல்
அறுமருப் பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பினை
பூனை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்
ஆளில் அத்த மாகிய காடே” (புறம். 23)

என்று பாடுகின்றார். காட்டிற் காணப்படும் காட்சிகளின் கலையை யிழந்த மான் வேளைப்பூவை மேயும் காட்சியை வரைந்தோதியது, வேளைக்கீரை, கணவனை யிழந்து மக்கள் பொருட்டு உயிர் தாங்கி வாழும் கைம் பெண்கள் சிறப்பாக உண்பது என்ற முறையால், “வேந்தே, உன்னைப் பகைத்துப் போருடற்றிய வேந்தர் இறந்தாராக, அவருடைய மகளிர் தம் புதல்வர் பொருட்டு இலைக்கறியுண்டு உயிர் வாழ்கின்றனர் என்ற குறிப்பை விளக்குதற்காகவாகும். இவ்வாறே

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக் காணச் சென்ற கபிலர் அவனது நேரிமலையில் தான்கண்ட காட்சிகளுள் தும்பியொன்றின் செயல் நிகழ்ச்சியை வரைந்துகொண்டு பாணன் ஒருவனை அச்சேரமான்பால் ஆற்றுப்படுத்துக் கூறுங்கால் எடுத்துரைக்கின்றார். செல்வக் கடுங்கோ, “நாடுடன் நடுங்கப் பல செருக்கொன்று” (பதிற். 67) மேம்பட்ட பெருமகன் என்று முதற்கட்கூறி, செருச் செய்ய வந்த பகைவேந்தர் கெட்ட செய்தியை விளக்கப் புகுந்து நேரிமலைக் காட்சியைச் சொல்லி முடிக்கின்றார். நேரிமலையில் காந்தட் பூக்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றின் தேன், படிந் துண்ணும் வண்டுகளை மயக்கும் இயல்புடையது; அதனால் வண்டுகளும் தும்பிகளும் கரும்புகளும் காந்தட் பூவிற் படிந்து தேனுண்பதில்லை. தேன்சிட்டு (Sun bird) எனப்படும் புள்ளி என் அதன் தேனையுண்ணுவனவாகும். இது பற்றியே, காந்தட் பூவைச் “சரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்” எனச் சான்றோர் வியந்தோதினர். நேரிமலைக் காந்தட் பூவொன்றில் தும்பியொன்று அறியாமையால் படிந்து தேனையுண்டது; மயக்கம் மிகவே பறக்கும் இயல்பிழந்து கீழே வீழ்ந்தது. இக்காட்சியை,

“மலர்ந்த காந்தள் மாறு தூதிய
கடும்பறைத் தும்பி சூர்நசைத் தாஅய்ப்
பறைபன் னாழியும் பாடுசால் நெடுவரைக்
கல்லுயர் நேரிப் பொருநன்,
செல்வக் கோமான்” (பதிற். 67: 19—23)

என்று பாடிக் காட்டுகின்றார். இதனை வரைந்தெடுத்தோதுவதன் குறிப்பு, காந்தளைச் செல்வக் கடுங்கோவாகவும், தும்பியைப் பகை மன்னராகவும், காந்தளின் தேனைச் செல்வக் கடுங்கோவின் வன்மை நலமாகவும் கொண்டு பகைவர் வீழ்ந்த செயலை விளங்கிக் கோடற்கு என்பது தெரிகிறது.

இவ்வாறு இயற்கையிற் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகளைப் பொறிகளின் வாயிலாக வரங்கி உள்ளத்து நிறுத்தும் புலவர் பெருமக்கள், தம் புலமைப் பயனாகச் சொல்லோவியம் செய்து பாட்டிடைத் தொடுப்பதும், அதுவே வழியாக, அப்பாட்டுக்களைப் படிப்போரும் படிக்கக் கேட்போரும் தம் உள்ளக்கிழியில் அக்காட்சிகளைக் கண்டு இன்புறச் செய்வதும், இன்பமொன்றே யன்றி, அக்காட்சிகளைக் காணாமுகத் தால் உலகியல் வாழ்க்கை யறிவுபெற்று உண்மையறிவு விளக்கம் பெறச் செய்வதும் இயல்பாதலைக் காண்கின்றோம். இம்முறை நம் செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களின் சிறந்த பண்பாக அமைந்திருத்தலையும் இதனால் தெளியக் காணலாம்.

இனி, இறுதியாக ஒன்று கூறி இக் கட்டுரையை முடிக்கலாம். இயற்கையிற் காணும் சில நிகழ்ச்சிகளை வரைந்தெடுத்துக் காட்டு

மிடத்துச் சிலவற்றிற்குரிய காரண காரிய இயைபுகளைச் சான்றோர் தாமே மக்கட் பண்போடு ஒப்ப இயைத்துப் புனைந்துரைப்பர். முன்னே காட்டியவற்றுள், காதலனாகிய ஆண் குரங்கு இறந்தது கண்ட மந்தி பாறைமேலேறி வீழ்ந்து இறந்ததற்குக் காரணம் கூறலுற்ற சான்றோர். “கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி” என்று புனைந்துரைத்தார். நேரிமலையில் மலர்ந்த காந்தளை யூதிய தும்பி ‘பறைபண் னாழிந்த’ தற்குக் காரணம் இதுவென்பார், “சூர்நகைத் தாஅய்” என்று புனைந்துரைத்தார். இப்புனை வுரையும் மக்கட் பண்புக்கு மாருதுநின்று, பாட்டின் நோக்கமாகிய அறிவு விளக்கம் நல்கும் செயலையே சிறப்பித்து விளங்குவது காணத்தக்கது.

இங்ஙனம், இயற்கைக் காட்சிகளுட் சிலவற்றை வரைந்தெடுத்துக் காட்டி உலகியவற்றைப் பெருக்கி உண்மை யறிவுக்கு விளக்கம் நல்குவது எல்லார்க்கும் எளிதிற்புலனாவதன்று. செல்வமக்களாற் சிறந்த பொருளாகப் பேணப்படும் பொன்னும் மணியும் முத்தும் எளிதிற்பெறலாகாவாய் இருப்பதோடு, நிலத்தை நெடிதகழ்ந்தும், கல்லைக் கண்ணெளி முழுங்கப் பன்முறை கடைந்தும், கடலகம் குடைந்து சென்றும் பெறப்படுவனவாய் உள்ளன; அவ்வாறு அரிதின் முயன்று காணினும், காணாங்கால் அவை தூயவாய் இருப்பதில்லை; பல செயன்முறைகளால் தூய்மை காணப்படுகின்றன. அப் பொன்னும் மணியினும் மிகச் சிறந்த அறிவுக்கு ஆக்கம் பயக்கும் இக் காட்சிகளும் அறிவால் ஆராய்ந்து கண்டறியத்தக்கனவாக உள்ளன. இது குறித்து இக்கால இளைஞருட் சிலர் தம் அறிவைச் சிறிது வேலை வாங்கத்தக்க செய்புகளைக் கண்டதும் அஞ்சி அலமருகின்றனர். பாட்டுக்களிற் காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டதும், பொதுக் காட்சியளவில் பெறப்படும் சிற்றின்பத்தோடு அயர்ந்து வீடுகின்றார்களேயன்றி, காணப்படும் காட்சிகள் பலவற்றில் ஒரு சிலவற்றை மட்டில் புலவன் வரைந்து கூறுவதன் குறிப்பை எண்ணியறிதற்கு ஈடுபடாராகின்றனர். இன்ப நுகர்ச்சிக்குச் செல்லும் இளைஞர் உள்ளம் அறிவாராய்ச்சி செய்யப் பிறக்கும் பேரின்பத்தைப் பெற நாடாது ஓய்ந்து வீடுகிறது. இளைஞர் உள்ளம் இதுவாயில் தமிழ் மக்களில் முதியோர் பலர் இந்நாளில் பாட்டுக்களில் புலவர் பெருமக்கள் உணர்த்தக் கருதும் கருத்துக்களை ஆழ்ந்தாராய்ந்து காணமாட்டாராய் உள்ளனர். தமது மாட்டாமை யுணர்ந்து அமைந்து போதற்குரிய முதுமையெய்தியும். அதனை மறைத்துப் பாட்டுக்களின் நலத்தைக் குறைகூறித் திரிகின்றனர். அதுமட்டோ, நலங்காண முயலும் இளைஞர்களையும் புகச் சொல்லிப் பிரித்து நுனிப்புன் மேயும் பண்பின்மையைப் பரப்பி வருகின்றனர். இனியேனும், தமிழறிஞர்கள் தமிழ்ப்பாட்டின் தனிப் பண்பினைப் பேணி நல்லதன் நலங்கண்டு பரவும் நற் பண்பில் சிறப்புறுவார்களாக.

இலக்கிய இன்பம்

ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களின் உயிர்ப்பைக் காட்டும் பளிங்கு அம்மொழியின் இலக்கியமே யென்று மேனாட்டறிஞர் கூறுகின்றனர். ஒரு மொழியின் பெருமையும் அம்மொழியைப் பேசும் மக்களின் சிரும் சிறப்பும் அம் மொழியிலுள்ள இலக்கியத்தையே பொறுத்துள் ளன. மொழியின் உயிர்நிலை இலக்கியம் என்றும் கூறல் சாலும். கார்லைல் எனும் ஆங்கில அறிஞர் கூறிய “இந்திய சாம்பிராச்சியத்தை இழக்க விரும்பினும், ஷெக்ஸ்பியருடைய நாடகங்களை இழக்க ஆங்கில மக்களில் ஒருவரேனும் விரும்பார்” என்னும் கூற்று இலக்கியத்தின் எல்லையற்ற பெருமையை நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
 மாங்குடி மருதன் தலைவனாக
 உலகமொடு நிலைய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
 புலவர்பா டாது வரைகவேன் நிலவரை”

என நெடுஞ்செழியன் எனும் பண்டைத் தமிழ் வேந்தன் கூறிய வஞ்சினமும் புலவர்களின் படைப்பை—இலக்கியத்தை—அவன் எவ்வாறு மதித்துள்ளான் என்பதைக் காட்டுகிறது. அலெக்சாந்தர் என்னும் கிரேக்க மன்னரும் தாம் பல திசைகளிலும் படையெடுத்துச் சென்றபோது வேறொரு தூலையும் எடுத்துச் செல்லாது, ஹோமர் என்னும் புலவர் பெருந்தகை இயற்றிய ‘இலியட்’ என்னும் தூலை மாத்திரமே கொண்டு சென்றார் என்பர்.

இவ்வாறு இகல் வேந்தராலும் போற்றப்படும் இலக்கியம் என்பது யாது? அதனைப் பெறும் இன்பம் யாது? என்பனவற்றை சுண்டு ஆராய்வோம்.

இலக்கியம் எனும் சொல் லக்ஷ்யம் எனும் வடமொழிச் சொல்லின் திரிபென்றும், ‘லக்ஷம்’ எனுஞ்சொல் இலக்குமி என்றாயது போல ‘லக்ஷ்யம்’ என்பது இலக்கியம் என்று ஆகியது என்றும், அது நோக்கம் குறிக்கோள் முதலிய பொருள்கள் உடையதென்றும் சிலர் கூறுவர். வேறு சிலர், இலக்கணையாற் பொருள்கொள்ளக் கிடப்பது இலக்கியம்

வித்துவான், பண்டித திரு. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் B. A., B. O. L.

என்றும் இலக்கணை என்பது குறிப்பென்றும் உரைப்பார். இலக்கியம் இலக்கணம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களே என்றும் 'இலக்கு' எனும் பகுதியிலிருந்து தோன்றின என்றும், இலக்கு எனும் பகுதி முதலில் இலையை உணர்த்திப் பின் எழுத்தைக் குறித்தது என்றும் அஃகே ஆகுபெயராக நூலையும் நூற்றொகுதியையும் குறிக்கிறது என்றும் கருதுபவரும் உளர். இவர்கள்,

“ இவ்வுரு நெஞ்சென்னுங் கிழியின் மேலிருந்து இலக்கித்து.....”
எனுஞ் சிந்தாமணியடியில் இலக்கித்து என்பது எழுதி என்னும் பொருளில் வந்துள்ளதென்பதையும், ஆங்கிலத்தில் இலக்கியத்தைக் குறிக்கும் 'லிற்றேசர்' எனும் பதமும் எழுத்து என்னும் பொருளைத்தரும் அடியிலிருந்தே பிறந்ததென்பதையும் எடுத்துக் காட்டித் தம் கூற்றை நிலைநாட்டுகின்றனர்.

“ ஆரணங் கானொன்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின்
காரணங் கானொன்பர் காழகர் காமகன் னூலிதென்பர்
ஏரணங் கானொன்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர்
சீரணங் காயசிறு நம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே ”

எனும் செய்யுளில் எழுத்தென்பது இயற்றமிழ் இலக்கியத்தைக் குறிப்பதும் காண்க.

அளவை நூலார் இலக்கணத்தாற் காரியப்படுவது இலக்கியமென்றனர். சைனப்புலவர்கள் சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் முதலிய காவியங்களை இலக்கியம் என வழங்கினர். பாரதம், இராமாயணம் போன்றவற்றை இலக்கியம் என்றார் நச்சினூர்க்கினியர். தமிழ் நூலார் “ இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கணமியம்பலின் ” என்பர். அந்தாதி, கலம்பகம், கோவை முதலியவற்றை இலக்கிய மென்பது உலகவழக்கு. சங்க இலக்கியம், காவிய இலக்கியம், இதிகாச இலக்கியம், திருமுறை இலக்கியம், புராண இலக்கியம், பல்வகைப் பிரபந்த இலக்கியம் எனத் தமிழிலக்கியத்தைப் பலவகையாகப் பிரித்தனர் சபாபதி நாவலர். இக் காலத்திற் பாட்டுக்களானியன்ற நூல்களை மாத்திரமன்றி. உரையால் ஆக்கப்பட்ட நாடகம் சிறுகதை முதலிய பல்வற்றையும் இலக்கியம் என வழங்குகிறோம். ஆரிய மொழியிலும் பாட்டானியன்றவை பத்திய மென்றும், உரையாற் செய்யப்பட்டவை கத்திய மென்றும், பாட்டும் உரையும் என்னும் இரண்டாலும் ஆக்கப்பட்டவை சம்பு என்றும், இம் முத்திறத்தன யாவும் இலக்கிய மென்றும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகளிலும் பாட்டு உரை ஆகிய இரண்டினாலும் ஆக்கப்பட்டவற்றையே இலக்கிய மென்கின்றனர்.

இனி இலக்கியம் எத்தகையது என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்து உரைத்த மேனாட்டறிஞர் பலர் பல்வேறு கருத்துக்களை உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். “மக்கள் யாவாக்கும் பொதுவாகப் பயனளிக்கும் நூல்கள் மாத்திரமே இலக்கியம்” என்று கூறினர் ஹட்சன் எனும் ஆசிரியர். இவருடைய கருத்துக்கு மாறாக ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் பயன்படும் சட்டநூல், சத்துவநூல், சரித்திரநூல் முதலிய பல நூல்களுங்கூட இலக்கியத்தின் பார்ப்படும் என உரைத்தார் ஹாலம் என்பார். மோர்லி, எமர்சன், டியூமன், கார்லைல் முதலிய ஆசிரியர்களுடைய கூற்றுக்கள் மேலே கூறப்பட்ட இருவர் கூற்றுக்களுக்கும் இடையில் அமைந்துள்ளன.

இப்படிப்பட்ட பல்வேறு கருத்துக்கள் காணப்பட்டனும், இலக்கியம் இத்தகையதென்பதை மொழிகளின் வரலாற்றினையும் புலவர்களின் கூற்றுக்களையும் பிறவற்றையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

உலகத்திலுள்ள மொழிகளிலெல்லாம் தொடக்கத்தில் பாட்டுருவத்திலேயே சிறந்த இலக்கியங்களை இயற்றினர். காலம் செல்லச் செல்ல உரைநடையிலும் இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. தமிழ்மொழியிற் பல்வகைப் பாவினங்கள் இருக்கின்றனவாகையால் தமிழ்ப் புலவர்கள் இலக்கியங்களை எழுதுவதற்கு வடமொழியிற் போல் உரைநடையை அதிகம் பயன்படுத்தவில்லை என்பது பெறப்படும். எனினும் உரையும் செய்யுள் வகைகளில் ஒன்றே எனவும், பாட்டுடன் விரவி நூல்களில் முன்பும் பயின்றதுதெனவும் தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், பெருந்தேவனார் பாரதம் முதலிய நூல்களால் அறிகிறோம். ஆகவே, தமிழ் மக்களும், பாட்டையும் உரையையும் இலக்கியத்திற்குரிய வடிவங்களாகக் கொண்டுள்ள என்பது பெறப்படுகிறது. இவ்வாறாயின் இவ்விரு வடிவங்களிலுமுள்ள நூல்கள் யாவும் இலக்கியமாகுமா? என்ற வினா எழும்புவது இயல்பே. இவ்வினாவிற்கு விடை காண்போம்.

இலக்கியம் ஒரு படைப்பு; பிரமணுடைய ஆக்கற்றொழிலை ஒத்தது! பிரமன் படைக்கிற உடம்புகள் அழிந்துபோகின்றன. அறிஞர்கள் படைக்கிற இலக்கியங்களோ என்றும் அழியாத உடம்பும் உயிரும் உடையன. இந்த உண்மையைக் குமரகுருபரர் மிக விளக்கமாக எடுத்துரைத்துள்ளார்:

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்—மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வதுபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்ய முடம்பு;”

என்பது அவர் கூற்று.

‘உண்மையான படைப்புகளைச் செய்பவன் புலவனே’ எனக் கறே
எனும் பேராசிரியரும் கூறுநிற்பர்.

இலக்கியங்களுக்கு உயிர் பொருளும், உடம்பு சொற்களுமாகும்.
? இதனையே “இழுமென் மொழியான் விழுமிய நுவலின்” எனத்
தொல்காப்பியரும் கூறியுள்ளார். சிறு குழந்தைகள் மண்ணினும் சிற்றி
லமைத்து விளையாடுவது போல் வினோதார்த்தமாகச் சிலவற்றை ஆக்
கிவிட்டு அவற்றைச் சிறந்த இலக்கியமென்று கூறிவிட முடியாது.

“பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக உணர்வின்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்”

என நன்னூலாசிரியர் கூறிய செய்யுளிலக்கணம் இலக்கியத்திற்கும் மிக
மிகப் பொருத்தமானது. என்னை? அழகுபெறப் படைக்கும் ஆற்ற
லுள்ளவர்களாற் செய்யப்படுவதுதான் இலக்கியமாதலின். உணர்ச்
சிப் பெருக்கிலே—கற்பனைச் செறிவிலே—கவிதை வெறியிலே தினைத்
துத் தாம் பெற்ற அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம்
நுண்மாணுழை புலத்தால் உலகத்தவர்கள் அழகையும் உண்மையையும்
கண்டு இன்பமடையத்தக்கதாக இலக்கியங்களை ஆக்கும் ஆற்றலுள்ளவர்
கள் மிகச் சிலரே. இவர்களையே மெய்ப்புலவர்கள் என யாவரும் போற்று
கின்றனர். இவர்கள் ஒரு காட்சியையோ கதையையோ கருத்தையோ
கூறும்பொழுது அதற்குப் பொருத்தமான உடம்பினைப் படைத்து
உயிர் கொடுத்து அதனைப் படிப்போரும் கேட்போரும் தெவிட்டாத
இன்பம் பெறத்தக்கதாகச் செய்யும் புலமை கைவரப்பெற்றவர்கள்.
இத்தகையோர் இயற்றிய சிறந்த இலக்கியங்களாகிய சிலப்பதிகாரம்,
திருக்குறள், இராமாயணம் முதலியவற்றில் உடம்பையும் உயிரையும்
கண்டு யாவரும் இன்புறுகின்றனர்.

உயிர் உடல் ஆகிய இவ்விரண்டிலுமுள்ள குறைகளாலேயே பல்
வேறு மொழிகளிலும் இயற்றப்படும் நூல்களிற் பல அழிந்தொழிகின்
றன. தமிழிலும் நம் கண்முன் அழிந்தொழியும் நூல்கள் பல்வன்றோ?

இப்பொழுது உலகமெங்கும் எல்லாமொழிகளிலும் இலக்கியம் காணொரு மேனியும் பொழுதுதாரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றது. அதேபோல, குறைபாடுடைய படைப்புக்களும் விரைந்து மறைந்து கொண்டே வருகின்றன. ‘ரஸ்கின்’ எனும் ஆங்கிலப் பெரியார் தூல்களை நிலையானவை நிலையற்றவை என இரண்டாகப் பிரித்து இவ்விரு பிரிவினும் நல்லனவும் தீயனவும் உண்டென்கிறார். நிலையான நல்ல தூல்களே சிறந்த இலக்கியத்தின்பாற்படுவன. ஏனையன படிக்கும் பொழுது மாத்திரம் சிறிது இன்பத்தைப் பயக்குமன்றி, அவைபோல நிலைபேறான இன்பத்தையும் அரும் பயனையும் அளிக்கமாட்டா. நிலையான சிறந்த தூல்களைக் கற்றல் அரசர்களுடனும் அரசிகளுடனும் உரையாடுதலைப் போன்ற தெனவும் ஏனையவற்றைக் கற்றல் பணியாட்களுடன் பேசுவதைப் போன்றதெனவும் ரஸ்கின் கூறியுள்ளார்.

“என்றும் புலரா தியாணர்நாட் செல்லுகினும்
நின்றலர்த்து தேன்பிலிற்றும் கீர்மையது”

தெய்வக் கற்பக மலர் எனப் புலவர்கள் கூறுவர். இந்த அற்புதமான கற்பகமலரைப்போல என்றும் வாடாது நிலைத்து நின்று யாவாக்கும் எப்பொழுதும் இன்பத்தை அளித்து விளங்குவனவே சிறந்த இலக்கிய தூல்களாகும். இவை படிக்கப் படிக்கப் புதிய புதிய இன்பத்தையும் உள்ளக்கிளர்ச்சியையும் அளித்துப் படிப்பவர்களைத் தம்முடைய இணை பிரியா நண்பர்களாக ஆக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையுடையன. இதனை “நவில் தொழும் தானயம்போலும்” எனத்திரு வள்ளுவர் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டார்.

“புவிவினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற்றுகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐத்திணை நெறிய ளாவிச்
சனியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றெழுக்கமுற் தழுவிச் சான்றோர்
கவியென்க் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார்.”

எனும் இச்செய்யுளிலே கம்பர் மெய்ப்புலவர்களுடைய பாட்டுக்களின் பண்புகளை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். இப்பண்புகளைக் கொண்டனவே சிறந்த இலக்கிய தூல்கள் எனக் கூறுதல் சாலப் பொருத்தமானதே. மேலும், இப்பண்புகள் இலக்கியத்திற் குரியனவாக மேனாட்டறிஞர்கள் ஆராய்ந்துரைத்த சிறந்த பண்புகள் யாவற்றையும் அடக்கி மிளர்கின்றன என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. ‘புவிவினுக் கணியாய்’ எனும் தொடர் அழகையும், ‘ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற்றுகி’

என்பது உண்மை நன்மைகளையும் குறிக்கின்றன. இவற்றையே “இலக்கியம் சிறந்த கருத்துக்களைக் கொண்டது” என எமர்சனும், “இலக்கியம் உள்ளதை உள்ளவாறே உரைக்கவேண்டும்” எனப் பிளேற்றே ஹட்சன் முதலிய ஆசிரியர்களும் உரைத்துள்ளார். “அனியகத்துறைகள் தாங்கி ஐந்தினை நெறியளாவி” என்பது இயற்கையையும் மக்களின் வாழ்க்கையினையும் பற்றியது. இவற்றையே ஹட்சன், எனும் ஆசிரியர் கூறிய “மொழியின் வாயிலாக மக்கள் வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுவது இலக்கியம் என்பதும், கார்லைல் கூறிய “இயற்கையின் எழிலை எடுத்துக் காட்டுவது இலக்கியம்” என்பதும் தழுவி யுள்ளன.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் சிறந்த உடம்பும் உயிரும் — சொல்லும் பொருளும் — உடையனவாகவும் மக்கள் யாவாக்கும் பயன்படத்தக்க அழகு உண்மை நன்மை எனும் பண்புகள் நிறைந்தனவாகவும், கற்பக மலர்போல என்றும் வாடாது எப்பொழுதும் இன்பம் அளிக்கத்தக்கனவாகவும், சிருட்டிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த மெய்ப்புலவர்களால் உரைவடிவத்திலேனும் செய்யுள் வடிவத்திலேனும் இயற்றப்படுவனவே இலக்கியங்கள் என்பது பெறப்படுகிறது. இவை காப்பியங்களாக, கதைகளாக, நாடகங்களாக, தனிப்பாடல்களாக, விருந்துகளாக, அவையல பிறவாக அமைந்து விளங்கலாம்.

உரை பாட்டு எனும் இரு வடிவங்களிலும் பாட்டுவடிவமே இலக்கியச் சிருஷ்டிக்கு மிக வாய்ப்பானது என்பதற்கு இக்காலத்தில் உலகத்திலே யாவராலும் போற்றப்படும் இலக்கிய நூல்களே சான்று பகருகின்றன. இவ்விடத்திற் செய்யுள், பாட்டு எனும் இரு சொற்களையும் பற்றிச் சில கூறுதல் இன்றியமையாதது. செய்யுள் எனும் சொல்லை இக்காலத்தில் பாட்டு என்பதைக் குறிக்க வழங்குகிறோம். கவி, பாட்டு, கவிதை, செய்யுள் என்பன இக்காலத்தில் ஒரு பொருட்சொற்களாக வழங்குகின்றன. ஆனால், முற்காலத்தில் செய்யுள் என்பது சொல்லாற் பொருட்கிடனாகச் செய்யப்பட்டன யாவற்றையும் குறித்தது. பாட்டு மாத்திரமன்றி உரை முதலியனவும் செய்யுளாகும். தொல்காப்பியர் செய்யுள்களில் ஏழுவகை உண்டென்று உரைத்துள்ளார்.

“பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே

அங்கதம் முதுசொல்லோடு அவ்வேழ நிலத்தும்”

என்பது தொல்காப்பியர் செய்யுளியற் சூத்திரம். இவற்றுள் பாட்டுச் செய்யுள் மாத்திரம் அடிவரையறை உள்ளதெனவும், ஏனைய

ஆறும் அடிவரையறை அற்றன எனவும் அவர் கூறியுள்ளார். இந்த அடிவரையறை உடைய பாட்டுச் செய்யுளை இக்காலத்தில் “செய்யுள்” எனவும், அடிவரையறையற்ற உரைச் செய்யுளை, “உரை” எனவும், வழங்குகிறோம். உரை மக்களின் அறிவை நன்கு விருத்தி செய்யுமன்றிப் பாட்டைப்போல் உணர்ச்சியை நன்கு எழச் செய்து இன்பத்தை ஊட்டாது. “கருத்துக்களின் சேர்க்கையை வெளிப்படுத்துவது உரை; கருத்துக்களின் படைப்பை வெளிப்படுத்துவது பாட்டு” என நீட் எனும் ஆசிரியர் கூறியது மிகப் பொருத்தமானது. சுருங்கக் கூறின் சொற் பெருக்கமும் நெகிழ்ச்சியுமுடைய உரை அறிவுநிலைக்குரியது. சொற் சுருக்கமும் செறிவுமுடைய பாட்டு உணர்வுநிலைக்குரியது.

கிறந்த இலக்கியத்திற்கு அடிப்படையாயுள்ளது உணர்ச்சிப் பெருக்கேயாகும். மக்கள் பொறிகளாற் காணும் காட்சிகள் உள்ளத்திலே பல உணர்ச்சிகளை எழுப்புகின்றன. பலரிடத்தில் இந்த உணர்ச்சிகள் உருப்பெறாமலும் உரைக்கமுடியாமலும் அழிந்து போகின்றன. சிலரிடத்து அரைகுறையாக உருப்பட்டாலும் போதிய உறைப்பு இன்மையால் அவற்றைத் தெளிவாகப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூற முடிகிறதில்லை. ஆனால் மெய்ப்புலவனோ இந்த உணர்ச்சிகளை உருப்படுத்திச் சொல் வடிவத்தில் வெளிப்படுத்துகிறான். சாதாரண மக்களிலும் பார்க்க மெய்ப்புலவன் நுண்ணிய உணர்ச்சி, பரந்த அறிவு, உண்மை முதலியன மிக உடையவனாகவும் ‘தன்னுயிர் தானறப். பெற்றானாகவும்’ இருக்கின்றான். ‘நுண்ணுணர்வினாரோடு கூடி நுகர்வுடைமை,’ ‘தவலருந் தொல் கேள்வித் தன்மையுடையார்’ ‘புலனழுக்கற்ற அந்தணார்’ முதலிய கூற்றுக்கள் புலவர்களின் விசேட இயல்புகளைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வியல்புகளையே டாக்டர் லீவிஸ் எனும் மேனாட்டறிஞரும் விதந்தெடுத்தோதினார். மெய்ப்புலவனுடைய உள்ளத்திலே உணர்ச்சிகள் நுண்ணியனவாயும், தெளிவானவையாயும், வேகமுடையனவாயும் பெருகுகின்றன. இத்தகைய உணர்ச்சிப் பெருக்கே பாட்டைப் பிறப்பிக்கிறது. இதனைத் தான் பாரதியார் ‘கவிதை வெறி’ எனப் பாடினார். இது கலைமகள் அருளால் உண்டாவதென இந்து சமயத்தவர் கூறுவர்; பிளேற்றோ ஒரு தெய்வப் பெண்ணின் அருளால் உண்டாவது என்றனர். இந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கையுடைய புலவர்களையே கீழ்ஸ் என்னும் ஆங்கிலப் புலவர் உணர்ச்சி வேகப் பாணர்கள் என்று குறிப்பிட்டார். உணர்ச்சிப் பெருக்கு மிகும்பொழுது சாதாரண மக்கள் மாந்திர

மன்றிக் கட்டுடியர் பித்தர் முதலியவர்கள் கூட ஒருவகை இசையுடன் பாடுவதை நாம் காண்கிறோம். ஒருவனுடைய உணர்ச்சியின் உறைப்பைக் காட்டுவதற்கும் அதனைப் பிறரிடத்து உண்டாக்குவதற்கும் இசை பெரிதும் உதவி செய்கின்றது. இதனாலேயே புலவனும் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் திளைத்திருக்கும் பொழுது இசை தழுவிய பாட்டுருவத்தில் தன் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகிறான். பாட்டுச் சோராகவும், இசை கறியாகவும் ஆமைந்து விளங்குகின்றன எனக் கம்பர் கூறியுள்ளார்.

“கனிப்பா அமுதம் இசையின் கறியொடு
கண்ணன் உண்ணக் குனிப்பான்”

என்பதவர் கூற்று. பாட்டுக்கும் இசைக்குமுள்ள இந்தப் பிரிக்க முடியாத தொடர்பை ஆங்கிலப் புலவர்கள் சிலரும் நன்கு கூறியுள்ளார். “கருத்துக்களை இசையோடு எடுத்துரைப்பது பாட்டு” என்றார் கார்லைல். எட்கார் அலன் போ என்பார் “அழகின் இசைமயமான படைப்பே பாட்டு” என்றியம்பினார்.

மேலும் தமிழ்மொழியிலே பாட்டைக் குறிக்கும் பா எனுஞ் சொல்லின் பொருள் இசைக்கும் பாட்டுக்குமுள்ள தொடர்பை நன்கு காட்டுகிறது. பா என்பது பரந்து பட்டுச் செல்லும் ஓசை என்னும் பொருளது. ஒருவன் தூரத்திலிருந்து ஒரு பாட்டுப்பாட அதனைக் கேட்போர்க்கு அதன் சொற்பொருள் இவையென்று புலப்படாதிருப்பினும் அவன் பாடும் ஓசையினை உய்த்துணர்ந்து பார்ப்பின் அஃதின்குன்ன செய்யுட்குரியதென அறியலாம் எனப் பேராசிரியர் தொல் காப்பியச் செய்யுளியல் உரையிலே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதனால் பாட்டு இசைமயமான தென்பதும் இசை இன்றேல் பாட்டு இல்லை யென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றன.

தொக்கிய
கின்பம்

இனி இலக்கியம் நல்கும் இன்பத்தினை ஆராய்வோம். உலகத்திலுள்ள கலைகள் அறுபத்து நான்கென்றும் அவற்றிலுங் கூடவென்றும் கூறுகின்றனர். இக்கலைகள் யாவும் மனத்தின் செயல்கள் என அகநூலார் கூறும் அறிதல், உணர்தல், செய்தல் என்பவற்றைப் பற்றி சின்று முறையே அறிவு இன்பம் ஆற்றல் என்பவற்றைக் கொடுக்கும் தன்மைய எனினும் கலைகளில் இம்முன்றில் ஒன்று மற்ற இரண்டிலும் பார்க்கக்கூடவே காணப்படுகின்றது. இதனால் கலைகளை அறிவுக்கலை, இன்பக்கலை, தொழிற்கலை என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். அறிவுக்கலையில் அறிவும், இன்பக்கலையில் இன்பமும், தொழிற்கலையில் ஆற்றலும் தலைபிடம் பெற்று விளங்குகின்றன.

அழகியல் உணர்ச்சியை உண்டாக்கி இன்பத்தை ஊட்டுவனவே இன்பக்கலைகள் ஆகும். இவற்றை நுண்கலைகள் அல்லது வியன்கலைகள் எனவும் கூறுவர். இவற்றில் இலக்கியம் இசை, நாடகம் சிற்பம், ஓவியம் முதலியன அடங்கும். இசைகொடுக்கும் இசை இன்பத்தையும் சிற்பம் ஓவியம் முதலியன தரும் காட்சி இன்பத்தையும் இலக்கியம் ஒருங்கே அளிப்பதோடு சிந்தைக்கும் சிறந்த இன்பத்தை அவற்றினும் பார்க்க அதிகமாக அளிக்கிறது. இதனால் இன்பக்கலைகளுட்கு சிறந்தது இலக்கியமே என அறிஞர் கூறுகின்றனர். “ஓவியம் சிற்பம், இசை முதலியன காலத்தாலும் இடத்தாலும் கட்டுப்படுவன. ஆனால் இலக்கியமோ இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டதன்று; தன் உரிமை உடையது; ஏனைய ஓவியம் சிற்பம் இசை முதலியன காட்சியாலும் கேள்வியாலும் உணரப்படுவன; இந்த இலக்கியமோ கேள்வி இன்பத்தால் துயக்கப்படுவது. அன்றியும் இலக்கிய உட்கருத்தும் அதனை உரைக்கும் சொல்லும் பருந்தும் நிழலும்போல் ஒன்றை விட்டுடொன்று பிரியாது சேர்ந்து செல்வதால் அவற்றின் பொருளையும் நன்குணர்ந்து இன்புற்று இலக்கியத்திற் காணப்படும் பல தொடர்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் மனக்கண்ணூற் காணலாம்” என்றார், இலக்கியத்தை நுணுகி ஆராய்ந்து பல உண்மைகளை வெளியிட்ட ஹட்சன் எனும் ஆசிரியர். *

உலகத்துயிர்களால் விரும்பப்படுவது இன்பமே. மக்களின் உள்ளம் இன்பம் அடைவதற்கு ஏதுவாக உள்ள பொருட்களெல்லாம் சுவை, ஒளி, ஊறு, இசை, நாற்றம் எனும் ஐம்புலவடிவமாக உள்ளன. இவ்வைந்தம் முறையே வாய், கண், மெய், செவி, மூக்கு எனும் ஐம்பொறிகளின் வழியாகக் கொள்ளப்படுவன. இந்த ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக மனஞ்சென்று அப்புலன்களை நுகர்ந்து இன்புறும்.

“ மாகில் வீணையும் மாகை மதியழும்
 வீக தென்றலும் வீங்கின வேனிலும்
 மூசு வண்டறை பொய்கையும்.....
”

எனும் தேவாரத்தில் ஐம்பொறிகள் வாயிலாக இன்பம் அளிக்கும் பொருள்கள் ஒருங்கே கூறப்பட்டுள்ளன. வேறு வேறு காலங்களில் வேறு வேறு பொருள்களால் அனுபவிக்கப்படுவனவாகிய கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புல நுகர்ச்சிகளையும், ஒருகாலத்தில் ஒருங்கே பெறுதற்கு இடனாக உள்ளது காதல் இன்பம் ஒன்றே

யாகும். இக்காதல் இன்பத்திற்கு எவ்வாற்றினும் குறையாத இன்பம். இலக்கியத்தைச் சுவைத்தலால் உண்டாகும் என்பதை மாணிக்கவாசகர் திருக்கோவையார்ச் செய்யுள் ஒன்றிலே புலப்படுத்துகிறார்.

“ சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துமென் சிந்தையுள்ளும்
உறைவா னுயர்மதிற் கூடலி னுய்ந்தவொன் தீர்தமிழின்
துறைவாய் துழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுக் தெய்தியதே ”
என்பதே அச்செய்யுள்.

தலைவியோடு கூடி இன்பம் அனுபவித்துவிட்டு வந்த தலைமகனை நோக்கி அவனுடைய தோழன் இவ்வாறு வினாவுகிறான். “ ஒன்றீந்தமிழின் துறை ” என்பது இலக்கியத்தைக் குறிக்கிறது. இலக்கியம் இத்தகைய சிறந்த இன்பத்தின் ஊற்று என்பதற்குப் புலவர்கள் பலருடைய கூற்றுக்கள் சான்று பகருகின்றன.

பொன்னில் ஒளிபும், மலரில் மணமும், தேனில் இனிமையும். இயல்பாக அமைந்து விளங்குவதுபோல் செஞ்சொற் கவியில் இன்பம் நிறைந்திருக்கிறதெனக் கம்பர் கூறுகிறார்.

“ பொன்னின் சோதி போதின் நாத்றம் பொலிவேபோற்
தென்னான் தேனிற் றீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம் ”

என்பதவர்கூற்று. இந்தக் கருத்தை இன்னும் வலியுறுத்திக் “கொள்ளையின்பம் குலவு கவிதை ” எனப் பாடினார் பாரதியார்.

இந்தக் கொள்ளையின்பத்தை அனுபவித்த புலவர் ஒருவர் வாணோர் அமிழ்த்தத்தையும் வெறுத் தொதுக்கினார். அவர் தன் காதலை,

“ இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்.”

என்று கூறிப் புலப்படுத்தினார். சங்க இலக்கியங்களுட் சிறந்ததொன்றாகிய கலித்தொகையைப் படித்து உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த புலவர் ஒருவர் வேறொரு தூலும் வேண்டாம் “நனியார்வோம் பொங்கு கலி இன்பம்” என நவீனரார். மில்றன் எனும் ஆங்கிலப் புலவரும் ‘பாட்டென்பது மக்கள் மன அறிவினின்று வடித்தெடுக்கப்பட்ட தூய அமிழ்தமாகும்’ எனக் கூறுமுதத்தான் பாட்டால் பெறப்படும் இன்பத்தை நன்கு புலப்படுத்தினார். வான்மீக முனிவருடைய இராமாயணத்திலுள்ள செய்யுள்களின் இன்பத்தைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது கம்பர் அவ்வின்பத்தை மனிதர் மாத்திரமன்றி அமிர்தத்தை அருந்தும்

தேவர்களும் “செவிகளாரப் பருகுகின்றனர்” எனப் பாடினார். சேர் பிலிப் சிட்னி எனும் அறிஞரும் “சிறுவர்களை விளையாட்டிலிருந்தும் முதியவர்களைத் தீக் காய்வதிலிருந்தும் நீக்கிக் கவரும் சக்தியுடையது இலக்கியம்” என்றுரைத்தார். தமிழ் இலக்கியம் “ஆயுந்தொறும் தொறும் இன்பந் தரும்” என்று கண்டார் ஒரு புலவர். இலக்கியத் தைப் படிக்கப் படிக்க மேலும் மேலும் இன்பம் பெருகும் என்பதை “நவில்தொறும் நூனயம் போலும், பயில்தொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” எனும் குறளில் வள்ளுவர் புலப்படுத்தினார். கம்பர், இளங்கோவடிகள், சேக்கிழார் முதலிய புலவர்களோடு கூடி நுகர்த லால் வானவர் நாட்டின்பத்தை அடையலாமென்பது அறிஞர் பலர் அனுபவ வாயிலாகக் கண்ட உண்மையாகும்.

“நண்ணுணர்வி னாரோடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே ஓக்கும் விழைவிற்றால்”

என்பதையுங் காண்க.

“தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலின் இனிதாயிற் கான்பாம் அகல்வானத்து
உம்பர் உறைவார் பதி”

எனும் நாலடியார்ச் செய்யுள் புலவர்களோடு கூடி மகிழ்தல் விண்ணுலக இன்பத்தினும் சிறந்ததெனக் கூறுகிறது. புலவர்கள் இயற்றிய நூல் களிலேயே நாம் இன்றும் அவர்களைக் காண்கிறோம். ஆகவே அவர்க ளுடைய இலக்கியங்களைப் படிப்பதாற்றான் அவர்களோடு சேர்ந்து பழ கிப் பேரின்பத்தை அதுபவிக்கலாம்.

“இம்பர் நாட்டிற் செல்வமெல்லாம்
எய்தி அரசான் டிருந்தாலும்
உம்பர் நாட்டிற் கற்பகக்கா
ஒங்கு நீழல் இருந்தாலும்
செம்பொன் மேரு அனையபுயத்
திறல்சேர் இராமன் திருக்கதையில்
கம்ப நாடன் கவிதையிற்போல்
கற்றோர்க் கிதயம் களியாதே”

என்பது கம்பனுடைய காவியத்தைச் சுவைத்த அறிஞர் ஒருவருடைய கருத்தாகும்.

இவ்வாறு காதலின்பம், விண்ணுலக இன்பம் முதலியவற்றிலும் பார்க்கச் சிறந்ததென அறிஞர் யாவரும் போற்றும் இலக்கிய இன் பத்தைச் சுவைத்தலே இலக்கியம் கற்பதன் நோக்கமாகும். இந்த

இன்பத்தை அனுபவித்தல் அல்லது சுவைத்தல் எவ்வாறு? “பாட்டு அழகாக இருக்கிறது” என்று வியப்பது சுவைத்தலாகாது. இலக்கியத்தைச் சுவைத்தற்குக் கற்பனை மிக இன்றியமையாதது. பாட்டின் ஓசை நயம், சொற்கள் கருத்துக்கள் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுக் கற்பனையின் உதவியால் புலவனுடைய பாட்டையே நாம் மனத்தில் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிச் செய்தாற்றான் அப்பாட்டைப் பாடும் பொழுது புலவன் கண்ட காட்சிகளை — கொண்ட கருத்துக்களை — அடைந்த உணர்ச்சிகளை—புலப்படுத்திய மெய்ப்பாடுகளை—நாமும் பெறலாம். இந்த நிலையை அடையும்பொழுது அப்பாட்டு நம்முடன் கலந்து ஒன்றாக நம்மைப் பரவசப்படுத்தி இன்பமளிக்கும். இந்நிலையில் நின்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுடைய திருவாசகத் தேனை யுண்ட இராமலிங்க சுவாமிகள் நாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பின்வரும் செய்யுளிலே சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகிறார் :

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீந் சுவைகலந்து
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனித்ததுவே.”

“நாம் படிக்கும் பாட்டைத் திரும்பப் படைப்பவர்களாக மாணவர்களை ஆக்குதலே உண்மையாகப் பாட்டைச் சுவைக்கச் செய்யும் முறை” என சேர் பேர்சி நன் என்னும் அறிஞருக் கூறாநிற்பர். இவ்வாறு ஒரு பாட்டை உள்ளத்திலே திரும்பச் சிருஷ்டிப்பதற்குப் புலவனுடைய கருத்துக்கள் முழுவதையும், தொனிப்பொருள்களையும் கூடப் பாட்டின் சொற்களிலே காணும் ஆற்றல் மிக இன்றியமையாததாகும் என்பர் கமே எனும் பேராசிரியர். இந்த ஆற்றலைப் பெற்றுச் சிறந்த முறையிலே செய்யுளைச் சுவைப்பதற்குப் பல்காற் பயிற்சி வேண்டும்.

இவ்வாறு இலக்கியம் அளிக்கும் இன்பத்தைச் சுவைத்தலால் உள்ளத்தில் என்றும் நீங்காத நிறைவும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகின்றன; மக்களின் தனித்தன்மை விருத்தியடைகிறது; கற்பனை சக்தி வளம் பெறுகிறது; அழகை அகத்திலும் புறத்திலுங் காணும் ஆற்றல் உண்டாகிறது. அழகே உண்மை; உண்மையே அழகு. எனும் பேருண்மை நன்கு புலனாகிறது; நல்லனவற்றையே என்றும் நாடிச் செய்து சான்றோர்களாக வாழ முடிகிறது.

உளமானது சான்றோருக்குரிய அன்பு. நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை முதலிய நல்லியல்புகளின் கொள்கலமாக ஆகிறது. சுருங்கக் கூறின் “பண்புடைமை” ஏற்படுகிறது. “நவில்லொறும் நானயம் போலும் பயில்லொறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” எனும் குறள் இலக்கிய இன்பத்தைப் பண்புடையாளர் தொடர்புக்கு உவமையாகக் கூறுகிறது. பண்புடைமை என்பதற்குப் பரிமேலழகர் “பெரு

மை சான்றாண்மைகளிற்றும் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளும் அறிந்தொழுகல்” என்றார்.

“ பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல் ” என்பது கவித்தொகை.

“ பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அஃதின்றேல் மண்புக்கு மாய்வது மஹ் ”

“ அரம்போலுங் கூர்மையரேனும் மரம்போல்வர் மக்கட்பண் பில்லா தவர் ”

எனும் திருக்குறள்கள் பண்புடைமையை நன்கு விளக்குகின்றன.

“ இலக்கியம் மனத்தை விரித்துத் திருத்தித் தூய்மை செய்கிறது ; அறிவைக் கூர்மையடையச் செய்து ஞானத்தையும் அளிக்கிறது ” எனக் காடிகள் நியூமன் எனும் அறிஞர் கூறியதையும் நோக்குக.

தூன்பத்தினின்று நீங்குதலும் இன்பத்தைப் பெருக்குதலுமே மக்கள் தம் வாழ்வில் அடைய விரும்புவன. துன்பமில்லாத இன்ப மயமான வாழ்வையே தெய்வ வாழ்வு—அமர வாழ்வு எனப் போற்றுகிறோம். இந்த அமரவாழ்வை இவ்வுலகில் வாழவேண்டின் “ வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும் ” என வள்ளுவர் கூறுகிறார். இவ்வாறு வாழ்வதற்கு இலக்கியப் பயிற்சியால் ஏற்படும் பரந்த அறிவும் பண்புடைமையும் இன்றியமையாதன. இவற்றின் உதவியற்றான் நன்மை தீமை, இன்பம் துன்பம், செல்வம் வறுமை, வெற்றி தோல்வி, பிறப்பு வீடு முதலிய இருமைகளின் வகையை நன்கு அறியலாம். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துயரங்களினால் மனமுடைந்து சோர்ந்து துன்புறமல் தூன்பத்திலும் இன்பத்தைக் காணலாம். இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை என வாழலாம்.

ஆகவே வையகத்தில் வானக் வாழ்வை அடைவதற்கு இலக்கியத்தான் உதவி செய்கிறது; வழி காட்டுகிறது எனலாம். “ இலக்கியம் வாழ்க்கையின் விமர்சனமே ” என்றும், “ வாழ்க்கையை நன்கு நடத்துவதற்கு அது வழிகாட்டுகிறது ” என்றும் மதியு ஆர்னல்ட் எனும் ஆங்கிலப் புலவருங் கூறியுள்ளார். இதனாலேயே பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் பாடங்களுள் இலக்கியத்திற்குத் தனியிடம் கொடுக்கிறார்கள். இலக்கியத்தைக் கற்காமல் வாழ்பவர்களை விலங்குகளுள்ளும் இவர்களால் உலகத்திற்கொரு பயனுமில்லையென்றும் திருவள்ளுவர் கூறினார்.

“ செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கும் சயப் படும். ”

எனும் குறளில் உடலை வளர்த்தற்கு உணவு இன்றியமையாததுபோல், உளத்தைப் பண்படுத்தி வளம்பெறச் செய்வதற்கு இலக்கியம் இன்றியமையாதென்பதையும் புலப்படுத்தினார். இலக்கியத்தின் இப்பெரும் பயனை உணர்ந்தே டக்டர் லிவீஸ் எனும் பேராசிரியர் “ நனது சொந்த இலக்கியத்தைப் படிக்காதவன் பிறவற்றை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கற்றாலும் படித்தவனாகிவிட முடியாது ” என்று கூறியுள்ளார்.

வள்ளுவர் குறளைக் கம்பர் கையாண்டவகை

உலகில் இறைவன் திருவருளால் அல்வப்போது சிறந்த கவிஞர்கள் தோன்றுகின்றனர். ஒரு சிலர்தான் என்றும் நின்று நிலவும் புகழ் வாய்ந்தவர்கள். உலக மகா கவிகளாகிய செகப்பிரியர், காளிதாசர், வான்மீகி ஹோமர், மில்டன், தாந்தே முதலிய பெரும் புலவர்கள் வரிசையில் வைத்தெண்ணத்தக்க தகுதி வாய்ந்தவர் கம்பர். நுணுகி யாராய்வாருக்கு இவர் மேற் கூறப்பெற்ற வுலக மகா கவிகளையும் சிற்சில விடங்களில் விஞ்சி நிற்கிறார் என்னும் உண்மை புலனாகாமற் போகாது. காலஞ்சென்ற வா. வே. ச. ஐயரவர்கள் பல மொழிகளிலுள்ள பாரகாவியங்களைப் படித்துச் சுவை பார்த்துக் கம்பர் தம் காவியத்தோடு ஒத்திட்டுப் பார்த்து நமது கம்பர் உலக மஹா கவிகளைக் காட்டிலும் ஒரு படி மேலே விளங்குகின்றார் என்று கூறியிருப்பது நம்மனோர் கண்டு பெருமை பாராட்டத் தக்கது.

“ யாமறிந்த புலவிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததிலே
உண்மைவெறும் புகழ்ச்சி மில்லை ”

என்று நமது அமரகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழ் நாட்டின் தவப்பயனாய்த் திருவவதரித்த வள்ளுவப் பெருந்தகையாரையும், நெஞ்சை யள்ளும் சிலப்பதிகார மென்னும் மணியாரத்தைத் தமிழ்த் தாய்க்களித்து மகிழ்ந்த இளங்கோவடிகளையும் கம்பரோடு சேர்த்துப் புகழ்கின்றார். கம்பர் கலைமகள் அருள் பெற்றவர். எனினும் அவர் காலத்து வழங்கிய நூல்களைத்துங் கற்றுத் துறைபோயவர். அதனால் இலக்கணத்தில் ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபுகளில் ஒன்றாகிய “இல்” என்னும் உருபு ஏதுப்பொருளில் வழங்குதற்கு உதாரணம் “கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்” என்ற மூதுரை வழங்கப் பெற்றுள்ளது. இதன் பொருள் “கல்வியாற் கம்பன் பெரியவனான” என்பதாகும். “கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவி சொல்லும்” என்ற பழமொழியும் கம்பரது கவிதா சக்தியைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இத்தகைய சிறந்த கவிஞர் தமது இராமாயணத்தில் திருவள்ளுவரின் குறட்பாக்களிற் சமார் அறுநூறுக்குமேல் எடுத்துக் கையாண்டுள்ளார். முன்னோர் மொழி பொருளையன்றி யவர் மொழியும்

வித்துவான் திரு. சி. உருத்திரபதி அவர்கள் எம். ஏ.

பொன்னேபோற் போற்றியுள்ள முறை கம்பர் காவியத்தை யூன்றிப் படிப்பவர் மனதை ஆனந்த பரவசமாக்குகின்றது.

குறட்பாக்களைக் கம்பர் கையாளும் வகைகளை மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று சில திருக்குறட்பாக்களை யப்படியே யெடுத்து வைத்தல். மற்றொன்று, குறளை யெடுத்து அதற்கு விரிவுரை செய்தல். மூன்றாவதாகத் திருக்குறளின் சில அடிகளை மாத்திரம் எடுத்தானுதல். இம்முறையிற் கம்பர் குறட்பாக்களை யாண்டுள்ளவற்றில் ஒரு சிலவற்றைப் பார்த்து மகிழ்வோமாக.

மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியிடம் மகாவிஷ்ணு மூன்றடிமண் வேண்டுவான் வேண்டிச் சென்றபோது வாமனனாக வடிவெடுத்துச் சென்றார். இதனை வாமனாவதாரம் என்பர் பெரியோர். வாமனவடிவில் தம்மிடம் வந்த வண்டுவரைக் கோமானை மாவலி வரவேற்றுபசரித்து “ஐய, அடியேன் தங்கட்குச் செயற்பாலது ஏதேனும் உளதோ? தெரிவித்தருள்க” என்று கேட்டான். உலகளந்த பெருமான் தான் தவம்புரிய மூன்றடிமண் வேண்டுமென்று கூறினார். உடனே மாவலி இல்லை யென்னுது அவர் விரும்பியாங்குக் கொடுப்பதற் கிசைந்தான். அவ்வமயம் அசுர குரு சக்கிராச்சாரியார் அவண் போந்து மாவலியைப் பார்த்து, “அரசே! இவண் குறளனும் உன் முன் தோன்றி மூன்றடிமண் இரக்கின்றவன் எளிய வேதியன் அன்று; தவம்புரிய வந்தவனன்று; உன்னை வஞ்சித்துக் கொல்லவந்த மாமாயன். ஆகவே நீ மூன்றடிமண் கொடுக்க வேண்டாம்” என்று தடுத்தான். ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கொடுப்பதை இன்னொருவர் அழுக்காறுபற்றியோ, வேறெக் காரணம்பற்றியோ தடுப்ப தியல்பாகும். அங்ஙனம் தடுத்தல் தவறாகும். ஆகவே நமது ஓளவை மூதாட்டியார் ஆத்திசூடியில் “ஈவது விலக்கேல்” என்று அறிவுரை புகட்டியுள்ளார். இக் கருத்தினை நமது வள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் விரிவாகக் கூறுகின்றார். ஈவது விலக்காதே யென்று ஓளவையார் கூறினாரே தவிர, அவ்வாறு விலக்குவதால் வரும் ஏதம் இன்னதெனக் கூறினரில்லை. ஏனெனின் இளைஞர் கட்குக் காரிய காரண விவேகம் இல்லையாதலால், ஓளவையார் கட்டளையாக மட்டும் கூறினார். ஆனால் திருக்குறள் படிக்கும்பருவத்தில் மாணவர்கள் காரிய காரண விவேகம் பெற்ற பருவத்தினராயிருத்தலால் வள்ளுவர்,

“கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்ற முடுப்பதாஉம்
உண்பதாஉ மின்றிக் கெடும்”

என்று கூறியுள்ளார். ஒருவன் கொடுப்பதைப் பார்த்து அழுக்காறுற்று அவனைக் கொடுக்க வேண்டா மென்று தடுப்பவன் தான் கெடுவது மாத்திரமன்றி அவனைச் சேர்ந்த சுற்றத்தாரும் உடுக்க

உடையுமின்றி, உண்ண உணவுமின்றிக் கேடுற்று வருந்துவர் என்பது இதன் பொருள்.

கம்பர் இக் குறளைச் சக்கிராச்சாரியார் தடுப்பது தவறென்று மகாபலிச்சக்கரவர்த்தி அவரை வெள்ளியென விளித்துக் கூறுமுகத்தால் எடுத்தாளுவதைப் பார்ப்போம்.

“எடுத்தொரு வருக்கொருவ ரீவதனின் முன்னே
தடுப்பது தினக்கிதழ் கோதகைவில் வெள்ளி
கொடுப்பது விலக்குகொடி யோய்உனது சுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவு மின்றிவிடு கின்றாய்”

இச் செய்யுளில் வந்துள்ள பின் இரண்டடிகளையும் உற்றுநோக்கில் மேலே கூறப்பெற்ற திருக்குறளைக் கம்பர் அப்படியே எடுத்தாண்டிருப்பது தெள்ளிதற் புலனாம். இதே யிடத்தில் கவிச்சக்கரவர்த்தி மற்றொரு குறளை யாண்டிருப்பதும் கவனிப்போம். அஃது எதுவெனின்,

“நல்லா நெனிநுங் கொளத்திது மேலுலகம்
இல்லெனினு மீதலே நன்று”

என்பதாகும். “ஏற்ப திகழ்ச்சி” யென்ற தமிழ் மூதாட்டியின் கருத்தை யொட்டி, ஏற்றல் வீட்டுலகிற்கு நல்ல நெறி யென்று கூறுவாருளரெனினும் அது தீதெனவும், கொடுப்பவர்க்கு மேலுலகு இல்லை யெனினும் கொடுத்தலே நன்றெனவும், பொருள்பட வள்ளுவர் இக் குறளை யருளியுள்ளார். இக் குறளைக் கம்பர் எடுத்தாள ஆசைப்பட்டுச் சிறிது மாற்றி மகாபலியின் வாயிலாகவே பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் :

“வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்
எள்ளவ வென்சில இன்னுயி ரேனும்
கொள்ளு தல்தீது கொடுப்பது நன்றால்”

என்ற செய்யுளில் “நல்லாநெனிநும்” என்பதற்குப் பதிலாக மேலோர் தம்முயிர்போகும் நிலையிற்கூட தம்முயிரின் பொருட்டு இரக்க மாட்டார். இன்னுயிரையுமிந்து மகிழ்வரெயன்றி அதனை விட்டுப் போகுமாறு யாரையும் கெஞ்சிக் கேட்கமாட்டார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது நம் சிந்தையைக் கவரும் பான்மையுடைத்து.

இம்மாதிரி மகாபலிச்சக்கரவர்த்தி சக்கிராச்சாரியார் தடுத்ததைப் பொருட்படுத்தாமல் வாமன வடிவத்தில் வந்த திருமாலுக்கு, மூன்றடி மண் கொடுப்பதாக வாக்குறுதிசெய்து அதற்கறிகுறியாக, கமண்டல நீர் வார்த்துக் கொடுத்தார். இவ் வாக்குறுதி பெற்றவுடன் வாமன வடிவில் வந்த திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரம் எடுத்தார். நீண்ட வருவம், கண்டவர் வியக்கும் வண்ணம் உயர்ந்து தோன்றினார்.

இந்த இடத்தில் ஒரு குறளைப் பொருத்தமாகக் கம்பன் ஆள்வதைப் பார்ப்போம். ஒருவர் செய்யும் உதவி சிறியதோருதவியா பெரியதோ ருதவியா வென்பது, செய்யப்பெறும் உதவியின் அளவைப் பொறுத்த தல்லவென்றும், அவ்வுதவியைப் பெற்றுக்கொள்பவரின் சால்பின் அளவைப் பொறுத்ததென்றும், நமது வள்ளுவப் பெருந்தகையார்

“உதவி வரைத்தன் றுதவி யுதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து”

என்ற குறட்பாவால் தெரிவிக்கின்றார். இதனைக் கம்பர் எடுத்தானு வதை நோக்குவோம். நெடுமாலாகிய வாமனன் கையில் நீர் தீண்டிய மாத்திரத்தில் வாணுவோங்கி நின்றார் என்பதை,

“கயந்தரு நறும்புனல் கையிற் றீண்டலும்
பயந்தவர் களுமிகழ் குறளன் பார்த்தெதிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பி னோங்கினுன்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய உதவி யொப்பவே”

என்ற பாட்டால் தெரிவிக்கின்றார். இச் செய்யுளில் கம்பர் கூறியுள்ள விஷயத்தில், குறளின் கருத்தை மிக அழகாக அமைத்ததோடு, குற ளின் அடியையும் அமைத்துள்ளமை புலனாகும்.

சிற்சில வேளைகளில் ஒரே செய்யுளில் இரண்டு மூன்று குறட் பாக்களிள் அடிகளை மாத்திரம் எடுத்தானுவதைக் காணலாம். உதா ரணமாக இராமனுக்குப் பட்டங் கட்டத் தசரத சக்கரவர்த்தி நிச்ச யித்தபோது, குடிமக்கள் எங்ஙனம் மகிழ்ந்தன ரென்பதைக் காட்டு கின்றார் கம்பர்.

“ஊருணி நிறையவு முதவு மாடுயர்
பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற் றுகவும்
கார்மழை பொழியவும் கழனி பாய்ந்தி
வார்புனல் பெருகவு மறுக்கின் றூர்கன்யார்”

இச்செய்யுளில்,

1. “ஊருணி நீர்நிறைத் தறநே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு”
2. “பயன்மர முன்னூர்ப் பழுத்தற்றூற் செல்வ
நயனுடை யான்கட் படின்”
3. “கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்றூற்றுங் கொல்லோ வுலகு”

என்ற மூன்று குறட் பாக்களின் கருத்துக்களை முறையே “ஊருணி நிறையவும்” “பழுமரம் பழுத்தற்றுகவும்” “கார்மழை” என்ற சொற் றொடர்கனால் கம்பர் ஆண்டிருப்பது நுணுகி யாராய்ந்தின்புறற் பாலது.

மற்றோரிடத்தில் கம்பர் இவ்வாறே யானுவதைப் பார்ப்போம். சீதை அசோக வனத்தில் சிறையிருந்த ஞான்று இராவணன் நெருங்கிப் பேசியபோது சீதை இராவணனைப் பார்த்து,

“கடிக்கும்வல் லரவுங் கேட்கு மந்திரம் களிக்கின் றேயை
அடுக்குமீ தடாதென் றுன்ற வேதுவோ டறிவு காட்டி.
இடிக்குர ரில்லை யுள்ளா தெண்ணிய தெண்ணி யுள்ளை
முடிக்குர ரென்ற போது முடிவன்றி முடிவ துண்டே”

என்று கடுஞ் சினத்துடன் கேட்டாள். இதன் பொருள் வருமாறு—
“மதிமயக்கத்தால் களிக்கின்றவனே! கடிக்கின்ற கொடிய நாகங்கூட மந்திரத்தால் கட்டுப்படும். இச்செயல் தகாதென்றுகூறி இடித்துப் புத்தி புகட்டும் மந்திரிமார் இல்லை. ஆகவே பகைவர் எண்ணிய வண்ணம் உன்னை யழிக்க வருங்கால் அழிவின்றி வேறேதேனுமுண்டோ?” என்பது.

இங்கே கம்பர் திருக்குறளிலிருந்து,

“இடிக்குந் துணையாரை யாள்வாரை யாரே
கெடுக்குந் தகைமை யவர்”

என்ற குறட்பாவினையும்,

“இடிப்பாரை யில்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும்”

என்னும் குறளையும் எடுத்தாண்டிருப்பது தெள்ளிதிற் புலனாம்.

இறுதியாகத் திருக்குறளுக்குக் கம்பர் பெருமான் விரிவுரை கூறும் முறையைப் பார்ப்போம்:

“நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
வாயின ராத லரிது”

என்ற குறளை, அநுமன் வீடணன் அடைக்கல விஷயமாகப் பேசும் போது எவ்வாறு பேசினான் என்பதை ஒரு படம் பிடித்துக் கம்பர் காட்டுகின்றார். இதைக் கம்பசித்திரம் என்னலாம். இராமனை நோக்கிக் கூறியதாக அமைக்கப்பெற்ற செய்யுள். அது வருமாறு:

“இணங்கின ரறிவில் ரெனினு மெண்ணுங்கால்
கணங்கொள்கை நும்மனோர் கடன்மை காணென
வணங்கிய சென்னியன் மறைத்த வாயினன்
நுணங்கிய கேள்வியா னுவல்வ தாயினான்”

என்பது. இதில் மேற் கூறப்பட்ட குறள் எங்ஙன மாளப்பட்டுள்ள தென்பது சொல்லாமலே விளங்குகின்றது.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

இக் குறளின் பொருள் வருமாறு: பெரிய வறங்களைச் சிதைத் தார்க்கும் பாவத்தி னீங்கும் வழியுண்டாம். ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு அவ்வாறு நீங்கும் வழியில்லை யென்பதாம். இக் குறளுக்குப் புறநானூற்றில் விரிவுரை காணப்படுகின்றது.

பரிசில் பெற்றுப் போகின்ற ஒருவனைப் பார்த்து “நீ எம்மை நீனைத்து வருவையோ?” என்று கேட்ட அரசனிடம் பதில் கூறியதாகச் சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடிய செய்யுள் வருமாறு:

“ஆன்முலை யறுத்த அறனி லோர்க்கு
மாணிழை மகவிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கவை”

இதில் “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்” என்பதற்கு விரிவுரை காணப்படுகின்றது.

கம்பர் அநுமன் வாயிலாக இலக்குவனிடம் பேசும்போது பின் வருமாறு கூறியுள்ளது கவனிக்கத் தக்கதாகும்:

“சிதைவகல் காதற் றுயைத் தந்தையைக்
குருவைத் தெய்வப்
பதவியற் தணரை யாவைப் பாலரைப்
பாவை மாரை
வதைபுரி குநர்க்கு முண்டா மாற்றலா
மாற்றல் மாயா
உதவிகொன் றார்க்கென் றேனு மொழிக்கலா
முபாய முண்டோ?”

இச் செய்யுளில் “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்” என்ற குறட்பாவின் விரிவுரை மிளிர்க் காண்கின்றோம். இங்ஙனம் கம்பர் திருக்குறளி னின்றும் பல குறட்பாக்களை யெடுத்தாண்டிருப்பது கவிச்சுவை நுகரு வோர்க்குப் பெரிதும் பயன்படும். குறட்பாக்களின் கருத்தும் நன்றாகப் புலனாகின்றது. குறளுக்குக் கம்பர் கூறும் விரிவுரை யின்னதென அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

வாழிய செந்தமிழ்! வாழிய வள்ளுவர்!
வாழிய கம்பர்! வாழிய கலாநிதி!

மெய்கண்டதேவர் காலமும் அவர் அமைத்த திருக்கோயிலும்

நம் தமிழ்மொழியிலுள்ள சைவசித்தாந்த நூல்களுள் தலைமைச் சிறப்புவாய்ந்தது சிவஞானபோதம் என்னும் அரியநூல் என்பது பலரும் அறிந்ததொன்றும். ஒப்புயர்வற்ற அப் பெருநூலை உலகம் உய்யுமாறு ஆக்கியருளிய பேரருளாளர் திருவெண்ணையநல்லூர் மெய்கண்டதேவ நாயனார் ஆவர். இப்பெரியார், வடவேங்கடம் தென்குமரிக்கிடைப்பட்ட தமிழகத்திலே தொண்டைமண்டலத்திற்கும் சோழமண்டலத்திற்கும் இடையிலுள்ள நடுநாட்டிலே பெண்ணாகடம் என்னும் பேரூரில் செல்வ மிகுந்த பழங்குடியிற்றேன்றிச் சிறப்புடன் வாழ்ந்துவந்த அச்சுதகளப்பாளர்க்குத் திருவெண்காட்டிறைவன் திருவருளால் புதல்வராகப் பிறந்தவர் என்பதும், திருவெண்ணையநல்லூரில் தம் அர்மானால் இளமையில் வளர்க்கப்பெற்றவர் என்பதும், மூன்றாம் ஆண்டில் பரஞ்சோதி முனிவரால்¹ சிவஞானபோதம் உபதேசிக்கப்பட்டு மெய்கண்டான் என்ற சிறப்புப் பெயரும் வழங்கி யருளப்பெற்றவர் என்பதும், பிறகு தம் ஞான குரவரது ஆணையின்படி சிவஞானபோதத்தைத் தூய செந்தமிழில் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாக இயற்றி மாணவர்க்கு அருளிவந்தனர் என்பதும், பிறவும் இவர் வரலாற்றில் காணப்படுவனவாகும். சந்தானசாரியார் நால்வருள் சிவாநுபூதிச் செல்வராகிய இவ்வறிஞர் பெருமானே முதன்மையானவர் என்பதை யாவரும் அறிவர்.

இவ்வாசிரியரது வரலாற்றில் சில அரிய உண்மைச் செய்திகள் ஒரு கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றன. அக் கல்வெட்டு, சென்னை மாகாணத்தில் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவண்ணாமலையில் அருணாசலேஸ்வரர் திருக்கோயிலில் முதற்பிரகாரத்து வட சுவரில் வரையப்பட்டுள்ளது. ² அதனால் இப்பெரியார் வாழ்ந்த காலமும்

¹ இவர் திருந்திதேவரின் அருண்மையில் வந்த சத்தியஞானதரிசனிகளின் மாணவர் ஆவர்.

² South Indian Inscriptions, Vol. VIII, No. 74.

எடுப்பித்த சிவாலயமும் வெட்டுவித்த ஏரியும் நன்கறியப்படுகின்றன. அவ்வரிய கல்வெட்டை அடியிற் காண்க.

1. “ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜ ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு ௧௬-வது இஷபநாயிற்று இருபத்தெட்டாந் தியதியும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற மிருகசீரிஷத்து நாள் உடையார் திருவண்ணாமலையுடைய (2) நாயனார்கோயில் சீமாகேஸ்வரக் கண்காணி செய்வார்களும் தேவர்கன்மிகோயிற் கணக்கனும் திருவெண்ணெய் நல்லூருடையான் மெய்கண்டதேவன் ஊருடைய பெருமானான எடுத்தது வலிய வேளார்க்குக் கல்வெட்டிக்குகொடுத்த பரிசா(3)வது இந்நாயனர் தேவதானம் செங்குன்றநாட்டு மாத்தாரான இராசராச நல்லூரில் இவர் வெட்டுவித்த மெய்கண்டதேவப் புத்தேரிக்குக் கடமையிறுக்குமிடத்து திருத்தின ஆண்டு குழிநாழியும் பாடிகாவலும் கொள்ளக்கடவதாகவும் இதன் எ(4)திராமாண்டு கால்வரிசையும் பாடிகாவலும் இறுக்கக்கடவதாகவும் இதன் எதிராம் ஆண்டு முதல் காலே அரைக்கால் வரிசையும் பாடிகாவலும் உட்பட வேலி எண்பதின் கலம் இறுக்கக்கடவதாகவும் இவ்வேந்தலுக்கு எல்லை அரசுக்குக் கிழக்கு நீரேறின(5) நிலம் திருத்திப் பயிர்செய்யக்கடவதாகவும் இவ்வேந்தலுக்குப் புன்செய்நிலம் அரைசக்குக் கிழக்குத் திருக்கோவலூர் பெருவழிக்கு வடக்கு இவ்வேந்தலைச் சூழ்ந்த நிலத்திலே அஞ்சுவேலி தரை எல்லையாய் பண்டாரத்துக்குக் கடமை இறுக்கக்கடவதாகவும் இவ்வேந்தலில் (6) திருத்தப்பட்ட நிலத்திலே இவ்விராசராச நல்லூரில் எழுந்தருளுவிக்கிற உடையார் மெய்கண்டசுவரமுடைய நாயனார்க்குப் பூசைக்கும் அமுதுபடிக்கும் மூன்றில் ஒன்று தேவதானமாவதாகவும் இவ்வேரிக்கு ஏரிப்பட்டி மன்றாட்டுப்பட்டியுமாக ஐந்துநூறு குழி வீடக்கடவதாகவும் இவ்வேந்தல் (7) தம் பொருளிட்டு வெட்டுகிற நிலம் இவ்வேரியும் நிலமும் குடிநீங்கர் தேவதானமாய் இவர்க்குச் சந்திராதித்தவரையும் காணியாய்விற் ரொற்றிப் பரிக்கிரகஞ்செல்லக்கடவதாகவும் இப்படிச் சம்மதித்துக் கல் வெட்டிக் கொடுத்தோம் இவ்வனைவோம் இது பன்மாறேஸ்வரரணை.”

இக்கல்வெட்டில் மூன்றாம் இராச ராச சோழனது பதினாறாம் ஆட்சியாண்டில் திருவெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்டதேவர் என்னும் பெரியார் திருவண்ணாமலையைச் சார்ந்த மாத்தாராகிய இராச ராச நல்லூரில் மெய்கண்டதேவப்புத்தேரி என்ற ஏரி ஒன்று வெட்டு

வித்தனர் என்பதும் அவ்வூரில் தம் பெயரால் மெய்கண்டேச்சரம்* என்ற சிவாலயம் ஒன்றமைத்து அதற்கு நான்வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாக ஆண்டொன்றிற்கு நானூறுகல நெல்வருவாய் வரக்கூடிய ஐந்து வேலி நிலத்தைக் குடி நீங்கா தேவதான இறையிலியாக வழங்கியுள்ளனர் என்பதும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கல்வெட்டில் காணப்படும் “ இஷ்பநாயிற்று இருபத்தெட்டாம் திகதியும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற மிருகசீரிஷத்து நாள் ” என்னுங் காலக் குறிப்பை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் கில்ஹார்ன் C. I. E. என்ற அறிஞர், இது கி. பி. 1232 ஆம் ஆண்டு மேத்திங்கள் 22 ஆம் நாடையே குறிப்பிடுகின்றது என்று கூறுகின்றனர்.¹ கி. பி. 1216ல் முடி சூட்டப்பெற்ற மூன்றாம் இராச ராச சோழனது பதினாறாம் ஆட்சியாண்டில் இக்கல்வெட்டு வரையப்பட்டிருத்தல் அவ்வறிஞரது முடிபைத் தெள்ளிதின் உறுதிப்படுத்துதல் காண்க. எனவே, திரு வெண்ணைய் நல்லூர் மெய்கண்டதேவர் என்னும் பெரியார் பொது மக்கள் நலத்தின் பொருட்டுத் தம் பெயரால் ஏரியும் திருக்கோயிலும் மாத்தூராகிய இராச ராச நல்லூரில் அமைத்தகாலம் கி. பி. 1232-ஆம் ஆண்டாதல் அறியற்பாலது.

இனி, மெய்கண்டதேவரது சந்தானத்தின் நான்காம் ஞான குரவராகவுள்ள உமாபதி சிவாசாரியர் கி. பி. 1313-ஆம் ஆண்டில் தம் சங்கற்ப நிராகரணம் என்ற நூலை இயற்றியுள்ளனர் என்பது அவர் அதில் குறித்துள்ள காலக்குறிப்பால் அறியப்படுகின்றது. எனவே, அவர்க்கு 81 ஆண்டுகட்கு முன்னர் கி. பி. 1232 மெய்கண்டதேவர் இருந்தனர் என்று கல்வெட்டு உணர்த்தும் செய்தி எவ்வாற்றினும் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

இனி, இக்கல்வெட்டு வரையப்பெற்ற காலம், இதில் சொல்லப்படும் பெரியாரின் பெயர், இவருடைய ஊர், இவர் புரிந்துள்ள அறச்செயல்கள் ஆகியவற்றை நுணுகி ஆராயுமிடத்து, இவரே தமிழ்மொழியில் சிவஞானபோதம் இயற்றியருளிய அறிஞர் பெருமானாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். இவ்

* இராச ராச சோழன் எடுப்பித்தது இராச ராசேச்சரம் எனவும், கங்கை கொண்ட சோழன் எடுப்பித்தது கங்கை கொண்ட சோழேச்சரம் எனவும் பெயர்பெற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது.

1. Epigraphia Indica, Vol. VIII, page 268.

வாசிரியர்க்கு ஊருடைய பெருமாள் எடுத்தது வலியவேளார் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்கள் அந்நாளில் வழங்கியுள்ளன என்பதும் இக்கல்வெட்டால் உணரக்கிடக்கின்றது. எனவே, இவர், பொது மக்களாலும் சோழமன்னர்களாலும் பெரிதும் போற்றிப் பாராட்டப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கியவர் ஆவார்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் நம் மெய்கண்டதேவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியேயாம் என்பதும் இவர் எடுப்பித்த சிவாலயம் மெய்கண்டேச்சரம் என்னும் பெயருடையது என்பதும் ஆஃது இந்நாளில் திருவண்ணாமலைக் கண்மையில் மாத்தூர் என்று வழங்கும் இராச ராச கல்லூரில் உள்ளது என்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

பாசறை

உலகியற் பொருள்களை உள்ளவாறு அறிந்து அவ்வறிவினை வாழ்க்கை வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்துவது மக்கட் பண்பாகும். அன்பினாற் சிறந்த கணவனும் மனைவியும் இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்து இன்பவுணர்வினை வளர்க்கும் குடும்ப வாழ்வு அகவாழ்வு எனப்படும். இன்பத்திற்கு அடிப்படையாகிய பொருளையும் அப்பொருளை யீட்டு தற்குரிய பொது நெறியாகிய அறத்தையும் வளர்க்குஞ் செயல் முறையே புறவாழ்வு எனப்பெறும். இவ்விரு வகை வாழ்க்கை முறைகளும் முறையே அகத்தினை புறத்தினை என வழங்குகின்றன. புறவாழ்வாகிய பொருளற முயற்சியின்றி அகவாழ்வின் பயனாகிய இன்பத்தைப் பெறுதலியலாது. அகம் புறம் என்னும் இருவகைச் செயல் முறைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது தமிழிலக்கியங்களிற் பேசப்படும் பாசறையாகும்.

இரு பெரு வேந்தர்களுக்கிடையே போர் நிகழுங்கால் அவர்கள் போர்க்களத்திலே தம் சேனையுடன் தங்குவதற்கென அமைத்துக் கொள்ளும் இடமே பாசறை எனப்படும். முற்காலத்தில் மக்கள் நெருக்கமில்லாத நகர்ப்புறங்களிலும் பெருவெளியிலும் போர் நிகழ்வது வழக்கம். தம் ஊர்களில் எல்லா நலன்களும் நிரம்பப்பெற்று வாழ்ந்த படைவீரர்கள் பல திங்கள் அளவாகப் பகைவர் பக்கத்தே தங்கவேண்டியிருந்தமையால் வெயில், மழை, பனி முதலிய பருவ வேறுபாடுகளாலும் பகைவர் சூழ்ச்சியினாலும் தமக்கு நான்தோறும் உளவாம் இடையூறுகளைத் தவிர்க்கக் கருதித் தமக்குப் பாதுகாவலான இருப்பிடங்களை அமைத்துக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாயிற்று.

போர்வீரர்கள் தாம் போர் செய்யும் போர்க்களத்தின் அருகே யுள்ள காடுகளைத் திருத்தி அவ்விடத்தே அரசனும் தாமும் தங்கு தற்காக மரங்களின் பசுந்தழைகளைக்கொண்டு சிறு குடில்களை அமைப்பர். இவ்வாறு பசுந்தழைகளாற் பாடிவிடு அமைக்கும் முறை உண்டென்பதனை 'உவலைக் கூரை யொழுகிய தெருவின்' (முல்லைப்பாட்டு 29) எனவும் 'உவலை செய்கூரை' (பு. வெ. மாலை) எனவும் வரும் இலக்கியத் தொடர்களால் நன்குணரலாம். உவலை யென்பது தழை.

வித்துவான் திரு. க. வெள்ளைவாரணா அடிகள்

பண்டைநாளைப் போர்வீரர்கள் போர்க்களத்தே தமக்கென அமைத்துக் கொண்ட இடங்கள் தழைகளால் வேயப்பெற்றுப் பசுமையுடையன வாய்த் தொன்றினமையின் பாசறை என வழங்கப்பெறுவனவாயின. பசுமை + அறை = பாசறை என்றுயிற்று. பிற்காலத்தில் மக்கள் நெசவு தொழிலிற் நேர்ச்சி பெற்றதன் பயனாக ஆடைகள் மென்மையும் வன்மையும் உடையனவாக நெய்யப்பட்டு மிகுதியாகக் கிடைத்தமையால் உரமான துணிகளைக்கொண்டும் பாசறை யமைக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்று. எனினும் பண்டைநாளிற் பசுந்தழைகளால் அமைக்கப்பட்ட தன் காரணமாக வழங்கிய பாசறை யென்னும் பெயரே பிற்காலத்தில் துணிமுதலியவற்றால் அமைக்கப்பட்ட குடில்களையும் குறித்து வழங்குவதாயிற்று.

இவ்வாறு அமைக்கப்பெற்ற பாசறை கடல்போற் பரவிய இடப் பரப்புடையதாய்ப் பல்லாயிரம் வீரர்களும் எண்ணிறந்த யானை குதிரை தேர் முதலிய படைத்தொகுதிகளும் தங்குதற்குரிய இடமாய்ப் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட ஊரைப் போன்று விளங்கினமையால் அதனைக் கட்டுர் எனவும் பாடி எனவும் பண்டையோர் வழங்கிவந்தனர். போர்க்காலங்களிற் பாசறையாகப் பயன்பட்ட இடங்கள் பிற்காலத்தில் மக்கள் பலர் கூடி வாழ்தற்கேற்ற ஊர்களாகவும் மாறின. பெருங்கட்டுர், வாணகப்பாடி, பல்லவப்பாடி என்னும் தமிழ்நாட்டு ஊர்கள் இக்காலத்தும் பாசறை யென்ற பொருளில் வழங்குதல் மேற்கூறிய செய்தியினைத் தெளிவுபடுத்துவதாகும்.

பதைவரது காவற்காட்டினை யழித்து முட்களை வேலியாகக் கோரிய பரந்த வெளியிலே பாசறை அமைந்திருக்கின்றது. அதனைச் சூழ வேற்படைகளை யூன்றி வீற்களைத் தொடுத்தமைக்கப்பட்ட வில்லரணங்கள் தொன்றுகின்றன. அவற்றின் உட்புறத்தே படைவீரர்கள் தங்குதற்கெனத் தழைவேய்ந்த கூரைகள் பல வரிசை வரிசையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் படைத்தலைவர்க்கென அமைத்த கூடாரங்களும் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. இவற்றின் நடுவே பல நிற முடைய திரைச் சீலைகளை மதிலாக வளைத்துச் சங்கிலியால் தொடர்ந்து பிணைக்கப்பெற்று உள்ளதையும் புறவறையுமுடைய பாடி வீடொன்று எழிலுடன் விளங்குகின்றது. வேந்தன் வீற்றிருத்தற்காக அமைத்த அக்கூடாரத்தே போருடை தரித்து வாட்படையேந்திய மங்கையராகிய பணிப்பெண்கள் இரவுப்பொழுதிலே எண்ணெய்ப் பீலிகளைக் கையிற்கொண்டு காற்றினால் அவிசின்ற விளக்குகளை மீண்டும் கொளுத்

தியவராய்ச் சுற்றிவருகின்றனர். நள்ளிரவில் எல்லா அலுவல்களும் முடிந்தபின்னர் எல்லோரும் உறங்குதற்குரிய அறிவிப்பாக அடிக்கப் படும் மணியோசை கேட்கின்றது. அவ்வோசையினைக் கேட்டாரனைவரும் கண்படைசொல்கின்றனர். எல்லோரும் உறங்கிய பின்னரும் அரசனிடைய மெய்க்காவலர் தலைப்பாகையணிந்து பெருமித நடையுடன் பலமுறையும் பாடிவீட்டினைச் சுற்றிப்பார்த்துக் காவல்புரிகின்றார்கள். நாழிகைக் கணக்கர் என்பார், செய்தற்குரிய அலுவல் பலவற்றையும் உரியகாலத்தில் தொடங்குவித்தல் கருதி நாழிகை இவ்வளவாயிற்று என அரசனுக்கு அறிவிக்கின்றார்கள். மெய்ப்பை (சட்டை) யணிந்த அஞ்சதற்குரிய தோற்றத்தையுடைய யவனர்கள் அரசனது பாசறையின் வெளியிடத்தைக் காவல்புரிகின்றனர். பாசறையில் வாழும் மன்னன் இரவில் தூக்கமின்றி மறுநாட் பகைவரொடு போர்செய்து வெல்லுந் திறத்தைப் பற்றி நெடிது நினைந்திருக்கின்றான்.

போரிற் புண்பட்டமையால் தன் பெண்யானையையும் மறந்து வருந்தும் யானையின் துன்பத்தையும், அம்புகள் தைத்தலாற் புல்லும் உண்ணாது கலங்கும் குதிரைகளின் நலிவையும், வெற்றியுண்டாகுமாறு அரிதிற் பொருது ஆற்றல் குன்றாது போர்க்களத்திலே இறந்துபட்ட வீரர்களின் சாற்பிணையும் எண்ணி யெண்ணிப் பேரிரக்கங்கொண்ட மன்னன், ஒருகையைப் படுக்கையின்மேல்வைத்து மற்றொரு கையின் கடகத்தை முடியுடனே சேரவைத்து, 'இன்று நமது சேனை வருந்திய அளவுக்கு நாளை எவ்வாறு போர் செய்து வெற்றிபெறும்' என ஆழ்ந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

இவ்வாறு முதல்நாளிரவிற் பாசறையில் உறக்கமின்றிக் க்வலையோடிருந்த தலைவன், பிற்பாற நாளிற் பகைவரை யெல்லாம் வென்று வாகை மாலையுடைய வெற்றிமுரசு முழங்க 'நாளை மாலைப்பொழுதில் நம் தலைவியைக் காண்போம்' எனப் பாசறையில் இனிது துயில்கின்றான். இங்ஙனம் கவலையும் அமைதியுந் தந்து காண்போருள்ளத்தை யுருக்கும் இப்பாசறைக் காட்சி பத்துப் பாட்டுள் ஒன்றாகிய முல்லைப்பாட்டில் நப்பூதனார் என்னும் புலவர் பெருமானால் அழகிய சொல்லோவியமாக விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

நடு இராப்பொழுது, எலும்பில் இழைபாய்ச்சுவதுபோல வாடைக் காற்று சில்லென்று வீசுகிறது. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துப் பெரு வென்றநெடுஞ் செழியன் என்பான், தான் அன்று செய்தபோரின் புண்பட்ட வீரர்களின் துன்பத்தைப் போக்கக் கருதித் தனது பாசறையை

விட்டு வேளியே வருகின்றான். வாடைக் காற்றினாலுண்டாயும் விளக்குவெரிச்சத்தினிடையே வேலோடு முன்னே செல்லும் சேனைத் தலைவன் புண்பட்ட வீரர்களை முறையே அரசனுக்குக் காட்டிச் செல்கின்றான். வேந்தன் தனது இடதுகோளிலிருந்து நழுவி வீழ்ந்த மேலாடையை இடப்பக்கத்தே யணைத்துக்கொண்டு கொற்றவாளினைத் தாங்கிச் செல்வோனாகிய வீரனொருவனது கோளின்மேலே தனது வலக்கையை வைத்தவனாய்ப் புண்பட்ட வீரார்க்கு அகமகிழ்ச்சிகேதோன்ற அமிழ்தனைய ஆறுதல் மொழிகளால் அவ்வீரர்களது வருத்தத்தைப் போக்குகின்றான். வீரத்தை வளர்த்தற்குக் காரணமாகிய பாண்டியனது பாசறை வாழ்க்கையை நெடுநல்வாடையென்னும் பாடலில் ஆசிரியர் நக்கீரனார் சுவைபெற விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

பாசறையிருப்பினைக் காலவேறுபாடுபற்றிக் கூதிர்ப்பாசறையென்றும் வேனிற்பாசறையென்றும் தமிழ்நூல்கள் இருவகையாக வகுத்துக் கூறுகின்றன. அன்புடை மனையாளுடன் இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்து இன்புறுவார்க்கு வாடைக்காலமாகிய கூதிர்ப்பொழுதும் வசந்தகாலமாகிய இளவேனிற் பொழுதும் மிகச் சிறந்தனவாயினும், இன்பமொன்றையே விழைந்து, தனது வினையாண்மையினை யிழத்தல் ஆற்றலிற் சிறந்த ஆடவனுக்குத் தகுதியின்றாதலால், போர்மேற் சென்ற தலைவன் தன்னலத்தைக் கருதாது படைவீரர் நலங்கருதிப் பாசறைக்கண் தங்குகின்றான். இங்ஙனம் அறிவாண்மையினை யடர்த்து மீதுர்ந்து நிற்கும் உட்பகையாகிய காமத்தினைவென்று வினைமேலிருக்கும் வெற்றிக்குப் பாசறை இடமாதலால் இவ்விருவகைப்பாசறை நிலையினைபும் வென்றியே குறித்த வாகைத்தினைக்குரியவாகத் தொல்லாசிரியர் வகுத்துள்ளார்கள்.

கூதிர், வேனில் என்னும் இருவகைப்பாசறையினும் தலைவன் தான் தலைவியினிடத்துக் கொண்ட காதலிற் குறைவு படாதவனாய் அவனை நினைத்தற்கும் உரியன் என்பதனைக்,

“கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும்”

எனவருந் தொல்காப்பியனார் கூற்றால் உணரலாம். வென்றி கருதிப் பாசறையில் தங்கிய தலைவன் தலைவியை நினைந்து புலம்புவனவாகவும் தலைவி தூதாக அனுப்பிய பாணனை மீண்டும் அவள்பால் அனுப்புவதாகவும் அமைந்த உரையாடல்கள் அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு முதலிய தொகை நூல்களிற் காணப்படுகின்றன. பாசறையில் தனித்

திருக்கும் பொழுதும் குறித்தகாலத்துப் போர் முடியாது நீட்டித்த பொழுதும் தலைவனுள்ளத்தே தன் காதலியின் பிரிவுபற்றிய நினைவு தோன்றுதல் இயல்பு. வெற்றிக்கு இடையீடுபடுமாறு தலைவியை நினைத்துப் புலம்பல் தலைவனது வெற்றிவழுவாப் போர்முறைக்குக் குற்றமாகலால், தலைவன் தன் மனத்தில் அடங்கிக்கிடந்த காதல் நினைவுக்குப் போர் முடிவிலே இடந்தந்து தன் ஆருயிர்த் தலைவியை அன்பினால் நினைந்துருகுதல் அகத்திணை யொழுக்கத்திற்கு மாண்பாகும். இக்கருத்தினாலேயே மேற்காட்டிய விதியும் இலக்கியங்களுந் தோன்றின என அறிதல் வேண்டும்.

பாசறைக்கண் தலைமக்கள் மனைவியோடு உடனுறைதலாகாதென்பது தமிழ்மரபாகும். “எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணோடு புணரார்” எனவரும் நூற்பாவில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இம்மரபினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பகைவரை வெல்லுதற்குரிய போர்முறை ஆராய்ந்து எண்ணுதற்குரிய அருமைப்பாடுடைய இடமாகப் பாசறையமைந்தமை கருதி அதனை ‘எண்ணரும் பாசறை’ எனச் சிறப்பித்தார். பாசறைக்கண் தலைவி முதலிய மகளிரோடு கூட்டம் நிகழுமாயின் அதனால் தலைவன் தன் சூழ்ச்சியுந் துணிவுமிழந்து பகைவர்க்கு எரியாய்த் தோல்வியுறுதற்கிடனாதலின் சான்றோர் அதனை மேற்கொள்ளார் என்பார் ‘பெண்ணோடு புணரார்’ என விதித்தார்.

காதல் விருப்பினரன்றிப் போரிற் புண்பட்டோர்க்கு உதவி செய்தல் பிற அடித்தொண்டு செய்தல் முதலிய போர்த்தொழிற் பயிற்சி பெற்ற பெண்கள் பாசறையிற் சென்று அலுவல் பார்த்தற்குரியர் என்பதனைப் பண்டைத்தமிழாசிரியர் தம் நூல்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். மகளிர் பாசறையிற் பணிபுரியுமியல்பினை,

“குறுத்தொடி முன்கைக் கூந்தலஞ் சிறுபுறத்து
இரவுபகற் செய்யுந் திண்பிடி யொள்வாள்
விரிவு வரிக்கச்சிற் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் சரையா நெடுந்திரிக் கொளீஇக்
கையமை விளக்கம் நந்துதொறு மாட்ட” (முல்லைப்பாட்டு)

என வருந் தொடரால் நப்பூதனார் விளக்கினமை காண்க.

இம்மகளிர் போர்ச் செயல்களாகிய புறத்துறைக்கு உரியராதலின் புறத்தோர் எனப்படுவர். ‘புறத்தோ ராங்கட் புரைவ தென்ப’ என்பது தொல்காப்பியம். காமவுணர்வுகாரணமாகப் போர்வீரர்களின் மனவுறுதி சிதையாதிருத்தற் பொருட்டுக் காமப் பெண்டிராய் பொது

மகளிர் கூட்டம் பாசறையில் விலக்கப்படாது என மேற்காட்டிய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு உரைகூறுவாருமுள். இச் சூத்திரத்தில் புறத்தொர் என்றது போர்த்துறையொன்றற்கே யுரிய மகளிரையாதலின் அச் சொல் காமப்பெண்டிராகிய பரத்தையரைச் சுட்டாதென்பது ஒருதலை. தொல்காப்பியனார் 'எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணெடு புணரார்' எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால் தலையியராயினும் பரத்தையராயினும் பாசறையில் தலைமகனைச் சேர்தற்குரியரல்லர் என்பதே ஆசிரியர் கூருத்தராதல் தெளியப்படும்.

நல்ல புகழை விரும்பி வெல்லும் போரைச் செய்யவல்ல பேராசர்கள் தம் வெற்றிக்கு நிலைக்களமாகிய பாசறைக்கண் தங்குதலையே இனிதென விரும்புவதன்றித் தம் அரண்மனைக்கண் மகிழ்ந்துறைதலையே இனிதென விரும்புவாரல்லர்.

‘நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்
பாசறை யல்லது நீயொல் லாயே” (புறம். 31.)

என நலங்கிள்ளி யென்ற சோழ மன்னனைக் கோலூர்கிழார் பாராட்டுதலால் இச்செய்தி யுணரப்படும்.

வேந்தர்கள் போரினாற்பெறும் இசையொன்றையே விரும்பி மேலும் மேலும் போரை நீட்டித்துச் செல்வார்களாயின் அதனால் நாட்டு மக்களது வாழ்வு சிதைவுறும். அவ்வேந்தர்களின் அகவாழ்வும் வளம்பெறுதலியலாது. ஓராசன் போரிற் பெறும் வெற்றிமகிழ்ச்சிக்கே இரையாகிக் குடிமக்களின் நல்வாழ்வுக்கு இடையூறு விளைவிப்பான்போல் தோன்றுங்காலத்துச் சான்றோராயினார் அவ்நையடைந்து மக்களது பேரழிவினையும் அவன் தன் மனைவாழ்வினைத் திறம்பட நடத்துதற்கேற்ற பேரன்பின் பெற்றியையும் அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டி அறிவு கொளுத்துவர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பான், பகைவரொடு பொருது வெல்லும் வெற்றிமகிழ்ச்சியையே இனிதென விரும்பி நெடுநாட் பாசறையில் தங்கிவிடுகின்றான். அந்நிலையில் ஆசிரியர் குமட்டுர்க்கண்ணனார் என்னும் புலவர்பெருமான் அவன் பெருந்தேவியின் பிரிவாற்றாமையை எடுத்துரைக்குமுகமாக ‘நீ இங்ஙனம் போரொன்றையே விரும்பிப் பிறகடமைகளை மறந்து பாசறையில் நீட்டிக் திருப்பது முறையன்று’ என அறிவுறுத்தினார். அராசனது மனத்தில் அன்பினைத் தோற்றுவித்தாலன்றித் தாம் கூறும் கூருத்துக்குவேண்டிய அருளுணர்வு தோன்றாதென வுணர்ந்த புலவர்பெருமான்,

“மரங்கொல் மழகழிறு முழங்கும் பாசறை
நீடினையாகலிற் காண்குவந் திசினே
ஆறிய கற்பின் அடங்கிய சாயல்
ஊடினும் இனிய கூறும் இன்னகை
அமிர்து பொதிதுவர் வாய்அமர்த்த நோக்கிற்
சுடர்நுதல் அசைநடை உள்ளலு முரியன்
பாயல் உய்யுமோ தோன்றல்”

(பதிற்—கசு).

என அவனுடைய கோப்பெருந் தேவியின் பிரிவாற்றாமையையும் நெடுநாள் உறக்கமின்மையையும் அவனுக்கு எடுத்துரைத்து அவனது நெஞ்சிற் கோப்பெருந் தேவியின் அழகிய தோற்றத்தையும் அவளது காதற் பெருக்கியையும் தோற்றுவித்து அன்புடையனாக்குகின்றார். பின்னர் அவர் அவன் செய்த போரினால் பகைவர் நாடடைந்த பேரழிவினை எடுத்துக்காட்டி அப்போரை விலக்க முயல்கின்றார். “அரசே நீ படையெடுத்துச் செல்லுதற்கு முன்னே பல்வகை வளங்களாலும் மாண்புற்று விளங்கிய பகைவர் நாடுகள் மாட்சிமைப்படத் திருத்தினாலும் திருந்தாத நிலையில் காண்பார் கைபுடைத்து வருந்த உருச் சிதைந்து கெட்டன” என்பார்,

“நீ, வாழ்தலீயா வளன்று பைதிரம்

.....
காணுகர் கைபுடைத் திரங்க

மாணு மாட்சிய மாண்டன பலவே”

(பதிற்—19).

எனக் கூறி வேந்தன் உள்ளத்தில் பகைவர் நாட்டிவருக்கு இரங்கும் இரக்கத்தினைத் தோற்றுவிப்பாராயினர். புலவர் கூறிய பெர்ருளுரையைச் செவிமடுத்த சேரலாதன், அவரது வேண்டுகோளினை உவந்தேற்றுக்கொண்டு போரால் அழிந்த நாட்டின் குடிமக்களைப் பேணிப் பாசறையை விடுத்துத் தன்னகரடைந்து கோப்பெருந்தேவி மகிழ இன்புற்றுறைகின்றான். இங்ஙனம் சான்றோர் சொற்படி யொழுகி அருள் வழிப்பட்ட சேரலாதனது அரசியல் மாண்பினைக் கண்டு மகிழ்ந்த குமட்டுர்க்கண்ணனார், “வயிறுமா சிலீயர் அவன் ஈன்ற தாயே” (பதிற்—20) என அம்மன்னனைப் பாராட்டி மகிழ்கின்றார்.

நாள் முழுதும் பகைவரை யெதிர்த்துப் போர்புரியும் வேந்தனும் அவனுடைய படைமறவர்களும் நள்ளிரவில் ஓய்வாக இருந்து, தாம் பகலிற் செய்த போரின் நலந்திங்குகளை யெண்ணி மறுநாள் மேற்கொள்ள வேண்டிய போர்முறைகளை வகுத்தற்கேற்ற அமைதியைத் தருவது

பாசறையாகும். அரசன் போரிற் புண்பட்ட வீரர்களை யணுகி மருந்து முதலியன அளித்து நோய் தீர்த்து ஊக்குதற்குரிய மருத்துவமனையாகத் திகழ்வது அதுவேயாம். ஆடவர்கள் தன்னலத்தாற் சிற்றின்பத் திற்கு அடிமையாகாது காமவுணர்வை வென்று வீரத்தால் மேம்படுதற்கும் வினைமுற்றியதும் தம் ஆருயிர்த் தலைவியராகிய மனைவியரை நினைந்து நெக்குருகிப் பேரன்பினை வளர்த்தற்கும் ஏற்ற நிலைக்களமாக விளங்குவதும் இப்பாசறையேயாம். போரினால் விளையுங் கேட்டினை யெண்ணிப் புலவர் பலரோடும் ஆராய்ந்து நாட்டில் அறமும் பொருளும் இன்பமும் பெருக அமைதி நிலவுதற்கேற்ற நெறிமுறைகளை எண்ணித் துணிதற்கும் இப்பாசறையே இடமாவதாம். உலகிற் பல் வேறு நாடுகளிலும் பரவி வாழ்கின்ற மக்களின் எதிர்கால வாழ்க்கை நலங்குறித் தெழுந்த ஊழ்வினை வழக்குகளைத் தீர்த்தற்குரிய நீதிமன்றம் இத்தகைய பாசறையே என்பதனை முடிபாகக் கூறி இச் சிற்றுரையை முடிக்கின்றேன்.

திருவள்ளுவரது கடவுட் கொள்கை

திருக்குறளாசிரியராகிய திருவள்ளுவரைச் சைவர், வைஷ்ணவர், ஆருகதர், பௌத்தர் முதலிய சமயத்தார் பலரும் தத்தம் மதத்தின ரென்று வாதிப்பதை யாம் காணுகின்றோம். இவர்களுள் சைவ ருடைய கொள்கையே யுத்திக்குப் பொருத்தமானது என்று காட்டு தல் பற்றியே இக்கட்டுரையெழுந்தது.

கடவுள் வாழ்த்து முதலாஞ் செய்யுளில் எழுத்துக்களுள் அக ரத்துக்குத் தலைமை இருப்பதுபோல் ஆன்ம வர்க்கங்களுள் ஆதிபகவ னாகிய கடவுளுக்குத் தலைமை உண்டென்கிறார். அகரமானது பிற எழுத்துக்களின் உதவியின்றி இயங்கும் சுவதந்திரத்துவமாகிய இயல் புடையதென்றும் ஏனை எழுத்துக்களெல்லாம் அகரத்தின் உதவி யின்றி இயங்காப் பரதந்திரத்துவமாகிய சிறப்புடையனவென்றுங் கொள்ளக் கிடக்கின்றமையான் அகரத்திற்குச் சுவதந்திரத்துவம் என்னும் இயல்புபற்றித் தலைமை கூறப்படும். அதுபோல ஆன்ம வர்க்கங்களுள் ஆதிபகவனாகிய கடவுளுக்குச் சுவதந்திரத்துவமும், அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாத ஏனைய ஆன்மாக்களுக்குப் பர தந்திரத்துவமும் உண்டென்பார் சுவதந்திரம்பற்றிக் கடவுளுக்குத் தலைமைகூறினாராயிற்று. இனி, ஆதிபகவன் என்ற சொற்றொடரி னாலுங் கடவுளுக்குச் சுவதந்திரத்துவம் உண்டென்று குறிப்பாகக் கூறுகின்றார். பகம் என்னும் வடசொல்லுக்கு ஐசுவரியம், வீரியம், திரு, புகழ், வைராக்கியம், ஞானம் என்னும் பொருள்கள் உண் மையான், பகவன் என்பான் இவ் ஆறுகுணங்களை யு மியல்பாகவே உடையானாகையால் சுவதந்திரத்துவம் உடையானென்றும் இக் குணங்களைத் தம்மாட்டுச் செயற்கையாக உண்டாக்கிக்கொள்ள விரும்புபவர்கள் கடவுளது சுவதந்திரத்தையும் தங்களுடைய பரதந் திரத்தையும் உணர்ந்து மாயாகாரியங்களினன்றிக் கடவுண்மாட்டே சார்வாராக என்று குறிப்பாற் கொள்ளுமாறு ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு என்றாரென்க.

இரண்டாஞ் செய்யுளில் வாலறிவனாகிய அக்கடவுளைத் தொழாராயின், அவ்வெழுத்துக்களானியன்ற சொற்கள் கொண்ட நூல்களைக் கற்பதனால் பயனின்று என்கிறார். சைவசித்தாந்த முறைப் படி கடவுள் வழிபாடு தொழுதல் சோகம் பாவனையென்னும் இரு

Dr. வ. பொன்னையா, B. A., Ph. D.

வகைத்து. அவற்றுள் தொழுதலாவது உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்னும் மூவகைத் திருநோனிகொண்ட சகுணப் பிரமத்தின் மேலது. சோகம் பாவனையாவது அருவம், உருவம் என்னும் இருவகை வடிவுகளுஞ் செல்லாத் தன்மைவாய்ந்த நிற்க்குணப் பிரமத்தின் மேலது. ஈண்டு 'தொழாரெனின்' என்று கூறியமையானே தொழுதற் றகுதியுடைய உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்னும் வடிவுகள் கொண்ட சகுணப் பிரமத்தையே கருதிராராயிற்று. அச் சகுணப் பிரமத்தின் அறிவானது அசுத்த மாயா காரியமாகிய எம்மேனார் தேகத்தான் விளங்குந் தூய்மையில்லா வறிவுபோலன்றி விசுத்த தேகத்தான் விளங்குந் தூயவறிவாகலான் அப்பிரமத்திற்கு விசுத்த தேகம் என்னும் இயல்புண்டென்று குறிப்பாற் கொள்ளுமாறு கடவுளை வாலறிவனென்றும், இவ்வியல்புபற்றிக் கடவுளை வழிபடுபவர் கற்றதனாலாய பயன் கொள்வரென்றுங் கூறிராராயிற்று.

மூன்றாஞ் செய்யுளில் கடவுளைத் தொழும் வகை கற்று அவ்வாறு நிற்கும் மலப்பிணிப்புடையாரென்று கூறப்படும் ஆமய ஆன்மாக்க ளாகிய மலர்மிசைச் சிறப்புடையானே விளங்கித் தோன்றுங் கடவு ளுடைய மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளை இடைவிடாது வழிபடுவார்க்கு நிகழும் பயன் கூறுவார் 'நிலமிசை நீடு வாழ்வார்' என்றார். ஈண்டு கடவுளை 'மலர்மிசை யேகினான்' என்றமையானே மலசுகிதராகிய ஆமய ஆன்மாக்களென்று சொல்லப்படும் மலர்போலன்றி அக்கடவுள் மலரகிதரென்று சொல்லப்படும் நிராமயான்மாவென்றும் இவ்வியல்பு பற்றிக் கடவுளை வழிபடுபவர் நிலமிசை நீடு வாழ்வாரென்றுங் குறிப் பாற் கொள்ளுமாறு வைத்தாராயிற்று.

நாலாஞ் செய்யுளில் தனக்குவமையில்லாதானாகிய கடவுளுடைய தாள்களை இடைவிடாது நினைப்பவர்க்கல்லது மனக்கவலை மாற்றல் அரிது என்கிறார். மனக்கவலையானது சிற்றறிவுபற்றி நிகழ்வது. அதை மாற்றல் வேண்டின் அறிவுவகையில் தனக்குவமையில்லா தானாகிய கடவுளை வழிபடவேண்டுமென்கிறார். இதனானே கடவு ளுக்குச் சர்வஞ்சூத்துவமாகிய இயல்புடையரென்றும், அவ்வியல்பு பற்றிக் கடவுளை வழிபடுபவர்க்கு மனக்கவலை மாற்றல் இயலுமென் றும் கூறிராராயிற்று.

ஐந்தாஞ் செய்யுளில் அறவாழியந்தணரென்று கூறப்படுங் கடவு ளுடைய தாள்களை இடைவிடாது நினைப்பார்க்கல்லது பிறவாழி நீந்தல் அரிதென்கிறார். மனக்கவலை மாற்றியும் அஞ்ஞானம் நீங்கப் பெறுதவரைக் குறித்து ஞானக்கடலாகிய அந்தணென்று கூறப் படுங் கடவுளை வழிபட்டாலன்றி அதனிற் பிறவாகிய அஞ்ஞானக் கடலை நீந்தல் அரிதென்று கொண்டாரென்க. இதனானே கடவுளுக்கு அநாதிபோதம் என்னும் இயல்பு உண்டென்றும், அவ்வியல்புபற்றிக் கடவுளை வழிபடும் ஆதிபோதராகிய மக்கள் அஞ்ஞானம் நீங்கப் பெறுபவரென்றுங் குறிப்பாற் கொள்ளுமாறு செய்தாராயிற்று.

ஆரூஞ் செய்யுளில் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானாகிய கடவுளுடைய அடிகளை இடைவிடாது நினைப்பவர்க்கு ஓரிடத்தும் இடும்பைகள் உளவாகாவென்று கூறுகின்றார். இவ்வடிகள்கண் ஒரு பொருளை வேண்டி நின்றார்க்கும் ஒருபொருளை வேண்டாது நின்றார்க்கும் அவ் வேண்டுதல் வேண்டாமைகளான் பலவிடும்பைகள் உளவாகுமென்பதும் அவ்வப்பொருள்கள் முறையே அண்மையிடத்தும் சேய்மையிடத்துஞ் சேர அவரவருடைய வேண்டுதல் வேண்டாமைகளாகிய சத்திகள் தொழிற்படாது கேடுறுமென்பதும் புலனாம். ஆகையான் வேண்டுதல் வேண்டாமைகளானே இடும்பைகளை யுளவாக்கும். லுப்த (கெடுதல்) சக்தியுடையவராகிய மக்களாவார். இடும்பைகள் உளவாகாமை விஷயின், வேண்டுதல் வேண்டாமைகளின் இன்மையாகிய அலுப்த (கெடாத) சத்தியென்னும் இயல்புடைய கடவுளை அவ்வியல்புபற்றி வழிபடுவாராகவென்றுங் கூறினாராயிற்று.

ஏழாஞ் செய்யுளில் இறைவனென்று சொல்லப்படும் கடவுளது பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார்மாட்டு அஞ்ஞானம் மருவிய பசு நல்வினை தீவினைகள் சேராவென்று கூறுகின்றார். 'கடவுளை அவரது அலுப்த சத்திபற்றி நினைப்பவர்க்கு இடும்பைகள் உளவாகாவென்றீர் அவர்கள் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் குறுக்கிடுமே'யென்றற்கு, கடவுளை அந்த சத்தியென்று சொல்லப்படும் சர்வ வல்லமையுடையானாகிய இறைவனென்ப பாவிக்க அவர்செய்த புண்ணிய பாவங்கள் அவரைக் கட்டும் பசு நல்வினை தீவினைகளாகாது வீட்டுநெறி பயக்குஞ் சிவ நல்வினை தீவினைகளாகுமென்றாராயிற்று.

எட்டாஞ் செய்யுளில் பொறிவாயிலைந்தவித்தான் என்று சொல்லப்படும் கடவுளது பொய் தீர்ந்த ஒழுக்கநெறியின்கண் நின்றாராவார் நீடுவாழ்வாரென்கிறார். பொறிவாயிலால் வரும் இல்பங்களெல்லாம் வரம்புடைச் சிற்றின்பங்களென்பதும், பொறிவாயில் ஐந்தவித்த விடத்தேயே வரம்பில் பேரின்பம் பிறக்குமென்பதும் ஆகம நூற்றுணிபு. நீடுவாழவேண்டின் கடவுளை வரம்பில் பேரின்பம் என்று கூறப்படும் திருப்தியென்னும் இயல்புபாய்ந்தவனென்று பாவித்துப் பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தல் வேண்டுமென்று குறிப்பாகக் கொள்ளுமாறு இச்செய்யுளைத் தந்தாராயிற்று.

ஆகவே இவ்வெட்டுச் செய்யுள்களாலும் கடவுளுடைய சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயத்ததைதல்) விசுத்த தேகம் (தூயவுடம்பினதைதல்) நிராமயான்மா (இயற்கையுணர்வினதைதல்) சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றுமுணர்தல்) அநாதிபோதம் (இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல்) அலுப்தசத்தி (பேரருளுடைமை) அந்தசத்தி (முடிவிலாற்றலுடைமை) திருப்தி (வரம்பிலின்பமுடைமை) யென்னும் எட்டுக்குணங்களைக் கூறினாராயிற்று. இது சைவசித்தாந்தக் கருத்தாதலறிக.

கம்பரும் உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமையும்

கம்பராமாயணம் என்ற திப்பிய காவியத்தினின்று மக்கள் அறியக்கிடக்கும் அறநெறிகள் பல உள. தனயன் தந்தைக்குக் கீழ்ப் படிதல், நட்பின் மாண்பு, கற்பின் திண்மை, உடன் பிறந்தார் ஒற்றுமை, செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தல், சொல்வன்மை, வீரத்தின் மாட்சி, பிறர்மனை நயத்தலால் வரும் தீமை, அறத்தின் வன்மை முதலிய இன்னோரென்ன பிறவற்றினை இக் காவியம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவற்றுள் பரதன் இராமனிடம் கொண்ட அன்பும், வாலி சுக்கிரீவனிடத்துக் கொண்ட பற்றும், சும்பகருணன் இராவணனிடத்தும் வீடணனிடத்தும் கொண்ட அன்பும் உடன் பிறந்தார் ஒற்றுமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன.

முதலாவதாக பரதன் இராமனிடத்தே கொண்ட அன்பினை ஆராய்வோம். பரதனது பாட்டனார் பரதனைப் பார்க்க விரும்பியதால், தசரதன் அவனைக் கேகயநாட்டிற்குப் போகப் பணித்தனன். அப்போது பரதன் தந்தையை இறைஞ்சி, பின்னர் இராமனை வணங்கிச் சென்றான். இராமனே அவனுக்கு உயிராதலின் இராமனை விட்டுப் பிரிய அவனுக்கு மனம் இல்லை. பரதன் இராமனை விட்டுச் சென்றது உயிரைப் பிரிந்து உடல் சென்றதை ஒக்கும் எனக் கவி கூறுதல் காண்க.

“ஏவலும் இறைஞ்சிப்போய் இராமன் சேவடிப்
பூவினைச் சென்னியிற் புனைந்து போயினன்
ஆவியங்கு) அவனல(து) இல்லை யாதலால்
ஓவலில் உயிர்பிரிந் துடல்சென் றென்னவே”

(பரசுராமப்படலம் - 48)

பாட்டனார் வீட்டினின்று திரும்பிய பரதன் தன் தாயைக் கண்டு தசரதன் இறந்த செய்தியை அறிந்து மிகப் புலம்பி ஒருவாறு தன்னைத்தான் தேற்றிக்கொண்டு, தனக்குத் தந்தையாகவும், தாயாகவும், கடவுளாகவும், தமையாகவும் விளங்கும் இராமனைக் கண்டு வணங்கினால்தான் தனது துயர் தீரும் என்ற உறுதியினைக் கொண்டனன்.

திரு. பூ. ஆலாலசுந்தரன் செட்டியார் அவர்கள் M. A.

“எந்தையும் யாயுமெம் பிரானு மெம்முனும்
அந்தமில் பெருங்குணத் திராம னாதலால்
வந்தனை யவன்கழல் வைத்த போதலாற்
சுந்தைவெங் கொடுத்தாயர் தீர்க லாதென்றான்”

(பள்ளியடைப்படலம் - 58)

பரதனது எண்ணத்தினை அறிந்த கைகேயி, தனது இரண்டு வரங்களில் ஒன்றினால் இராமன் காடு சென்றதையும், மற்றொன்றினால் பரதனுக்கு அரசாட்சி வந்ததையும், இராமன் பிரிவால் தசரதன் இறந்ததையும் பரதனுக்குத் தெரிவித்தான். இதைக்கேட்டு, திடுக்கிட்ட பரதன் ஆற்றொணாத் துயர் கொண்டு தன்னையும் தன் தாயையும் பழித்துக் கூறுகின்றான்.

“வில்லார் தோளான் மேவினன் வெங்கா னகமென்ன
கல்லா னையன் றுஞ்சின னஞ்சே யீனயானைக்
கொல்லேன் மாயேன் வன்பழி யாலே குறைவற்றேன்
அல்லே யோயா னன்புடை யார்போ லழுகின்றேன்”

(பள்ளியடைப்படலம் - 81)

என்று பரதன் தானே நொந்து கொள்கின்றான்.

மந்திரிகளும் அவையினரும் சூழ்ந்திருக்க வசிட்டர் அரசாட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பரதனை வேண்ட அவன், “மூத்தவன் இருக்க யான் அரசாளுதல் முறையன்று. யான் இராமனை ஈண்டுக் கொணர்ந்து முடி சூட்டிக் கொள்ளும்படி செய்வேன். இல்லை யேயல் காட்டில் அவனுடன் இருந்து அரிய தவம் செய்வேன். நீங்கள் என் விருப்பத்திற்கு மாறாக அரசாட்சியினை ஏற்றுக்கொள்ள வற்புறுத்துவீராகில், யான் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன்” என்றான். இதைக் கேட்ட அவையோர்,

“ஆன்றபே ரரசனு மிருப்ப வையனும்
என்றனன் மணிமுடி யேந்தல் வேந்தநீ
வான்றோடர் திருவினை மறுத்தி மன்னிவந்
தோன்றல்கள் யாருளர் சின்னிற் றேன்றினார்”

(ஆறுசெல்படலம் - 19)

எனப் பரதன் பண்பினைப் பாராட்டினர்.

தன் தாய்மாருடனும் அமைச்சன் சுமந்திரனுடனும் பிற சேனைகளோடும் பரதன் இராமனைக் காட்டினின்றும் மீட்டுக் கொணர்தற்குச் சென்றான். இராமன் பள்ளிகொண்ட கல்லினிடையே பரப்பிய புற்படுக்கையைக் குகன் காட்டக் கண்ட பரதன் பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்து கண்களில் நீர்சோர, “இயன்றது என் பொருட்டினால் இவ்

விடர் உனக்கு என்றபோழ்தும், அயின்றனை கிழங்குங்காயும் அமிர் தென வலிய புல்லிற், துயின்றனை யெனவும் ஆவி துறந்திலென்” எனக் கூறி, துன்பக் கடலுள் ஆழந்தான். இலக்குமணன் இராமனுக்குச் செய்த தொண்டினைக் குகன் வாயிலாக உணர்ந்த பரதன், இராமன் துன்பத்திற்குத் தான் காரணமென்றும் அத்துன்பங்களை இலக்குமணன் போக்குகின்றான் என்றும் கூறியதைக் கீழ்க்காணும் செய்யுள் விளக்கு தல் காண்க.

“என்பத்தைக் கேட்ட டைந்தன் இராமனுக் கினையா ரென்று
முன்பொத்த தோற்றத் தேமில் யரென்று முடிவி லாத
துன்பத்துக் கேது வானே னவனது துடைக்க நின்றான்
அன்பத்துக் கெல்லே யுண்டே யழக்தென் னடிமை யென்றான்”

(குகப்படலம்—43)

இராமன் பரதன் பண்பினைப் பாராட்டும் முறையைக் காண்போம். பரதன் சேனையுடன் காட்டில் வருதலைக்கண்ட இலக்குமணன், அவன் இராமனுடன் போர்செய்தற்கு வருகிறான் என அவனைப் பிறழ உணர்ந்து சிற்றங்கொண்டு தன் கருத்தை இராமனிடம் தெரிவிக்க, இராமன் பரதன் வருவது அரசாட்சியினைத் தனக்குக் கொடுப்பதற்கே எனக் கூறி,

“சேனையர் தருமத்தின் நேவைச் செம்மையின்
ஆணியை யன்னது கினைக்க லாகுமே”

(கிளைகண்டு நங்குபடலம்—47)

என்று பரதன் குணங்களைப் பாராட்டினன். சுக்கிரீவன் வாலியைப் போர்க்கு அழைத்ததைக் கண்ட இலக்குமணன் பகைவன்போல் தமையனைக் கொல்வதற்கு நின்ற சுக்கிரீவன் பிறர்க்குத் துணையாவது எப்படி? என இராமனைக் கேட்டான். அதற்கு இராமன்,

“.....பித்தாய விலங்கி னொழுக்கினைப் பேச லாமோ
எத்தாயர் விறற்றினும் பின்பிறந் தார்கள் எல்லாம்
ஐத்தாற் பரதன் பெரிதுத்தமன் ஆவ துண்டோ”

(வாலி வதைப்படலம்—34)

எனப் பரதன் பண்பினைப் பாராட்டியது சுண்டு நோக்கத் தக்கது.

பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்தும் குறித்த காலத்தில் இராமன் வரத் தாழ்ந்தமையால் பரதன் தீயில் பாயத் துணிந்திருத்தலைக் கண்ட கோசலை,

“எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னிலும்
அண்ணல் தின்னரு ளுக்கரு காவரோ
புண்ணி யம்எனும் தின்உயிர் போயினால்
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ”

(மீட்சிப் படலம்—232)

எனக் கூறிப் பரதன் பண்பினைப் பாராட்டினான். உடனே அநுமன் ஆண்டுப்போந்து பரதன் உண்டாக்கிய எரியினை அணைத்து இராமன் வருகையைத் தெரிவித்து “நின் உயிர் போயினால் இராமன் உய்யான்” என்று கூறினான். இது இராமனுக்குப் பரதனிடத்தேயுள்ள பற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

“ஐயன் வந்தனன் ஆரியன் வந்தனன்
மெய்யின் மெய்யன்ன தின்னுயிர் வீடினால்
உய்யுமே அவன் என்றுஉரைத்து உட்புகாக்
கையி னால்எரி யைக்கரி யாக்கினான்”

(மீட்சிப் படலம்—240)

எனக் கவி கூறுதல் காண்க.

இனி வாலிக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் உள்ள உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமையினைக் காண்போம். வாலி வானரங்களுக்கு அரசனாக விளங்க அவனது தம்பி சுக்கிரீவன் இளவரசாட்சியை நடத்திவருங்கால் மாயாவி என்ற அரசுக்கன் வாலியோடு பொருது, பின்வாங்கி, பாதாள லோகத்திற்குப் போக ஒரு பிலத்துவாரத்தில் புழுந்தனன். வாலி சுக்கிரீவனை அங்கே காவல்வைத்துவிட்டு அந்த அரசுக்கனைத் தொடர்ந்து சென்றான். இருபத்தெட்டுத் திங்கள் கழிந்தும் வாலி திரும்பி வராமையால் அநுமன் முதலியோர் சுக்கிரீவனை அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்ட, சுக்கிரீவன், “எனக்கு அரசாட்சி வேண்டாம். யானும் அப்பிலத்தின் வழியேசென்று என் தமையனைத் தேடிப்பார்ப்பேன். அவன் இறந்திருப்பின் அவனைக் கொன்ற பகைவனைக் கொல்வேன் என்னால் முடியாதெனில் போரில் இறப்பேன்” என்றுசொல்லி அப்பிலத்தில் நுழையச் சென்றான். ஆனால் அமைச்சர் பலரும் வற்புறுத்த சுக்கிரீவன் அரசாட்சியினை ஏற்றுக்கொண்டான். மாயாவி என்ற அரசுக்கன் திரும்பி வருவான் என்ற அச்சத்தால் வானரங்கள் அப்பிலத்தினை மலைகளைக்கொண்டு அடைத்தன.

வாலி மாயாவி என்ற அரசுக்கனைக் கொன்று அப்பிலத்தின் வாயில் வந்து தனது தம்பியைப் பலமுறை கூப்பிட அது அடைபட்டிருந்தது கண்டு வெகுண்டு தன் வன்மையால் முடியிருந்த மலைகளைத் தள்ளி வெளியே வந்தான். வாலியைக்கண்ட சுக்கிரீவன் அஞ்சி வணங்கி நடந்த காரியங்களைத் தெரிவிக்க வாலி அவைகளுக்குச் செவி சாய்க்காது

வெகுண்டு கடல் கடைந்த தன் வெம்கரத்தால் சுக்கிரீவனது உடலைக் கடைந்தான். பின்னர் வாலிக்கு அஞ்சிய சுக்கிரீவன் இருசியமுக பருவதத்திற்குச்சென்று வாலி அங்குவாரான் என்பதை உணர்ந்து அங்கு வதிவானாயினன். இராமனது உதவிபெற்ற சுக்கிரீவன் வாலியை வலியப் போருக்கு அழைக்க இருவரும் போர் புரிந்தனர். இராமனது அம்பு தைத்ததால் வாலியின் மார்பினின்றும் இரத்த வெள்ளம் வருவதைக் கண்ட சுக்கிரீவன் உடன்பிறப்பு என்ற பாசத்தால் பிணிப்புண்டு கண்ணீர் சொரிந்து நெடுநிலத்தில் வீழ்ந்தான். வாலி இறக்கும் தருவாயில் இராமனிடத்திருந்து ஒரு வரம் வேண்டுகின்றான். “அழகிய வடிவத்தையுடையோனே! எனது தம்பி சுக்கிரீவன் கள்ளுண்டு மயங்கித் தங்களுக்கு ஏதேனும் ஒரு திங்கு செய்வானாயின் தாங்கள் அவரிடத்தே கோபம் கொண்டு என்மீது ஏவிய அம்பாகிய கூற்றுவனை அவன்மீது செலுத்துதல் கூடாது. மேலும் என் தம்பியை நோக்கி உனது தம்பி மார்கள் சுக்கிரீவன் தனது தமையனைக் கொல்வித்தான் எனப் பழிப் பாராகில் அப்போது தாங்கள் அவர்கள் அவ்வாறு கூறுதபடி தடுத்தல் வேண்டும். இதுவே எனது விண்ணப்பம்” என்று வாலி கூறியதாக விளங்கும் சொற்கள் உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமைக்கு ஒப்பு உயர்வற்ற எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. இதனைக் கீழ்வரும் கவிகள் விளக்குதல் காண்க :

“ஓவிய உருவ நாயே னுளதொன்று பெறுவ துன்பால்
பூவிய னறவ மாந்திப் புந்திவே றுற்ற போது
திவினை யியற்று மேனும் எம்பிமேற் சீறி என்மேல்
ஏவிய பகழி யென்னும் கூற்றினை யேவ லென்றான்.”

(வாலிவதைப் படலம்—127)

“இன்னுமொன் றிரப்ப துண்டால் எம்பியை யும்பி மார்கள்
தன்முனைக் கொல்வித் தானென்று இகழ்வரேல் தடுத்தி தக்கோய்”

(வாலிவதைப் படலம்—128)

கும்பகருணன் தன் உடன்பிறந்தாரிடத்தே கொண்ட அன்பினை இனி நோக்குவோம். போருக்குப் புறப்படுவதற்குமுன் கும்பகருணன் இராவணனை நோக்கி “எம் தலைவ, யான் போரில் வெற்றிபெறுவேன் எனக் கூற இயலாது. அநேகமாக யான் இறந்துவிடுவேன். நீ சீதா பிராட்டியை விட்டுவிடுதல் நல்லது. இதுவரை யான் ஏதேனும் குற்றம் செய்திருப்பின் அவற்றைப் பொறுத்தருள்க. இனி உன் முகத்தில் மறு முறையும் விழித்தல் அருமையாகும். யான் விடைபெற்றுக்கொள்கின் றேன்” எனக் கூறிப் பணிந்து சென்றான். கும்பகருணன் கூறிய

இம்மாற்றம் அன்னவன் தன் அண்ணனிடம் கொண்ட அன்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

இருமையும் தரவல்ல பெருமைக் குணமுடைய இராமனைச் சேரு மாறு வேண்டிய வீடணனுக்குக் கும்பகருணன் இறுத்த விடையினைக் காண்போம். தன் தாளில் விழுந்த தம்பியை எடுத்து மார்பிற் தழுவி “தார்க்கோல மேனி மைந்த! நிலையற்ற செல்வ வாழ்க்கையினை விரும்பி என்னை நெடிதுநான் வளர்த்துப் பின்பு எனக்குப் போர்க்கோலம் செய்து அனுப்பிய இராவணனுக்காக உயிரைக் கொடாது மாற்றூர் பக்கம் செல்லேன். உம்பரும் பிறரும் போற்ற ஒப்பற்றவனாக விளங்கிய மூவுலகையாண்ட இராவணன், இராமன் விடும் அம்பினால் தன் சேனைகளோடும் கிளைஞரோடும் தம்பியரின்றித் தனியாக மாண்டு கிடத்தற்கு உரியனோ?” என்று மறுமாற்றம் கூறினன்.

“நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநான் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டாற் குயிர்கொடா தங்குப் போகேன் தார்க்கோல மேனி மைந்த வென்றுயர் தவிர்த்தி யாகிற் கார்க்கோல மேனி யானைக் கூடுதி கடிதி நென்றான்.”

(கும்பகருணன் வதைப் படலம்—155)

“தம்பியர் தொடையல் வீரன் சுடுகிணை தூரப்பச் சுற்றும் வெம்புவெஞ் சேனை யோடும் வேறுள கிளைஞ ரோடும் உம்பரும் பிறரும் போற்ற வொருவன்மு வுலகை யாண்டு தம்பியை யின்றி மாண்டு கிடப்பனோ தமையன் மண்மேல்”

(கும்பகருணன் வதைப் படலம் 158)

இச்செய்யுட்கள் கும்பகருணனுக்கு இராவணனிடத்து இருந்த அன்பினை விளக்கப் போதிய சான்றுகளாக விளங்குகின்றன.

பின்னர், கும்பகருணன் வீடணனை நோக்கி “என்றுமுள்ளாய்! எம்மை நோக்கி நீ இரங்க வேண்டா. நீ இராமனிடத்தில் செல்” என்று சொல்லி மீண்டும் அவனை மார்புறத் தழுவி மிக்க இரக்கம் கொண்டு ஏக்கமுற்று “இன்றேந் தவிர்த்தன்றே உடன்பிப்பி” எனக் கூறி வருந்தினன். வீடணன் பிரிந்து செல்ல அப்பிரிவிற்கு ஆற்றாது கும்பகருணனுடைய கண்ணீர் புண்ணீராக மாறியது கும்பகருணனுக்கு வீடணன்மாட்டுள்ள அன்பினை விளக்குவதாகும். தான் இறப்பதற்கு முன் கும்பகருணன் இராமனை நோக்கி “நீநெறியிற் கோடா தோய்! வீடணன் தன்னை வேரோடும் அழிக்க முயல்கின்றான் எனக் கொண்டு இராவணன் வீடணன்மீது கறுக்கொண்டுள்ளான். உடன்

பிறப்பின் பயனை உணராத அந்த இராவணன் சமயம் நேரிடில் வீடணனைக் கொல்வான். ஆதலின் தாங்கள் வீடணனை நன்றாகப் பாதுகாக்க வேண்டும். தங்களையும் தங்கள் தம்பியையும் அநுமனையும் வீடணன் ஒருபொழுதும் பிரியாதிருக்கும்படி அருள் புரியவேண்டும்” என்றான்.

“ வெல்லுமா நினைக்கின்ற வேலரக்கன் வேரோடுங்
கல்லுமா முயல்கின்ற னிவனென்னுங் கறுவுடையான்
ஒல்லுமா நியலுமே னுடன்பிறப்பின் பயனோரான்
கொல்லுமா லவனிவனைக் குறிக்கோடி கோடாதாய்”

(கும்பகருணன் வதைப் படலம் 358)

“ தம்பியென நினைந்திரங்கித் தவிரானத் தகவில்லான்
கம்பியிவன் றனைக்காணிற் கொல்லுமிறை நல்கானுல்
உம்பியைத்தா னுன்னைத்தா னனுமனைத்தா னொருபொழுதும்
எம்பிபிரி யாகை வருளுதியான் வேண்டினேன்.”

(கும்பகருணன் வதைப் படலம்—359)

இங்குக் கூறிய இவ்விரு பாடல்களும் உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. பல அரிய அறங்களை எடுத்துக்கூறும் கம்பராமாயணத்தினைத் தமிழ் மக்கள் நன்கு கற்றுக் கற்றவழி நிற்பாராக.

சேக்கிழார் மரபு

பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார் ஒருவரையே இலக்கிய வுலகம் அறியும். ஆயின் கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர் சேக்கிழார் பலரை அறிவர். 'சேக்கிழார்' என்பது குடிப்பெயர். அக்குடியில் வந்தவர் பல ஊர்களில் வாழ்ந்துவந்தனர்; சோழப்பேரரசர் காலத்தில் (கி. பி. 900—1300) அரசாங்க அலுவலராயும் பிறவாரும் இருந்தனர். அவர் களைப்பற்றிய விவரங்களைக் காலமுறைப்படி கீழே காண்க.

அரசன் பெயரும் ஆட்சிக் காலமும்	கல் வெட்டுள்ள இடம்	கல்வெட்டின் காலம்	செயல்
1. கண்டரா தித்த சோழன் (கி. பி. 949-957)	உடையார் குடி	கி. பி. 954	சேக்கிழான் அளராமன் சங்கர நாராயணன் என்ற மணவிற கோட்டத்து மேலப்பழுவூர்ச் சோழமுத்தன ரயன் நிவதானம் செய்தான். 585 of 1920
2. பரகேசரி வர்மன்	திருச்சோற்றுத்துறை	மூன்றாம் ஆட்சியுண்டு	சேக்கிழான் சத்திமலையன் என்ற மேலூர்த்தோட்டத்துக் கரவனூர் சோளமுத்தனரயன் விளக்குத்தானம் செய்தான். 183 of 1931
3. முதற் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1070-1120)	திருக்கழுக்குன்றம்	கி.பி. 1092	புரவுரித் திணைக்களம் சேக்கிழார் ஆணைப்படி திருக்கழுக்குன்றத்திற்கு எல்லைகள்வகுக்கப்பட்டன. 180 of 1894.

வித்துவான் திரு. மா. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை அவர்கள், M. O. L., L. T.

அரசன் பெயரும் ஆட்சிக் காலமும்	கல் வெட்டுள்ள இடம்	கல்வெட்டின் காலம்	செயல்
4. இரண்டாம் இராஜராஜன் (கி. பி. 1146-1176)	திருமழபாடி	கி.பி. 1162	கங்கைகொண்ட சோழ மண்டலத்துக் குலோத்துங்கச் சோழவளநாடான புலியூர்க்கோட்டத்துக்குள் மத்தூர் நாட்டுக் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் மாதேவடிகள் ராமதேவனான உத்தம சோழப் பல்லவராயன் திருமழபாடி மாதேவர்க்கு விளக்கு வைக்க 90 ஆடு தந்தான். 95 of 1920.
5. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1178-1228)	திருவரத்துறை	கி.பி. 1164	சேக்கிழான் பாலறுவாயன் கனப்பாளராயன் திருவரத்துறை மஹாதேவர்க்கு நிலதானம் செய்தான். 221 of 1929.
6. ஷை	கோட்டூர்	கி.பி. 1179	குன்றத்தூர்ச்சேக்கிழான் பாலறுவாயன் கனப்பாளராயன் விளக்கு எரிக்கப்பணம் தந்தான். 445 of 1912.
7. ஷை	திருக்கடையூர்	கி.பி. 1181	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் அம்மையப்பன் பாராதக தேவனான கரிகாலசோழப் பல்லவ ராயன் நிலதானம் செய்தான். 39 of 1906.

அரசன் பெயரும் ஆட்சிக் காலமும்	கல்வெட்டுள்ள இடம்	கல்வெட்டின் காலம்	செயல்
8. ஷே	குன்றத்தூர்	கி.பி. 1181	சேக்கிழார் புவனப்பெருமாள் என்ற துண்டநாடு உடையான் மனைவி திருநாகேச்சரம் கோவில் சபையாரிடம் விளக்கெரிக்கப்பணம் தந்தான். 230 of 1930.
9. மூன்றாம் இராசராசன் (கி. பி. 1216-1246)	திருப்பாவை வனம்	கி.பி. 1225	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் பட்டியதேவன் ஆட்கொண்டான் விளக்கெரிக்க ஆடுகள் தானம் செய்தான். 314 of 1929.
10. ஷே	திருப்பாகூர்	கி.பி.1226	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் அரையன் ஆட்கொண்டதேவன் என்ற முனைய தளரயன் விளக்கு எரிக்கப்பசுக்கள் அளித்தான் 136 of 1930.
11. ஷே	குன்றத்தூர்	கி.பி. 1249	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் வரந்தரு பெருமாள் என்ற திருஆரகப் பெருமாள் திருநாகேச்சரம் கோவிலில் விளக்கு வைக்கப்பணம் தந்தான். 218 of 1930.
12. மாறவர்மன்குலசேகர பாண்டியன் (கி. பி. 1270-1305)	ஷே	கி.பி. 1300	குன்றத்தூர்ச்சேக்கிழான் ஆடவல்லான் என்பவன் திருநாகேச்சரார்க்கு நில தானம் செய்தான். 208 of 1930.

இக் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுவன:

1. சேக்கிழார் குடியினர் தொண்டைமண்டலத்து மணவிற்கோட்டம், மேலூர்க்கோட்டம், புலியூர்க்கோட்டங்களில் வாழ்ந்துவந்தனர்.
2. அக்குடியினர் சோழமுத்தளரயன், உத்தமசோழப் பல்லவராயன், களப்பாளராயன், கரிகாலசோழப் பல்லவராயன், முனையதளரயன் என்ற பட்டங்கள் பெற்றுச் சோழர் அரசியலிற் சிறந்த பங்கு கொண்டிருந்தனர்.
3. அங்ஙனம் அரசியலிற் பங்குகொண்டவருள் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினரே பலராவர்.
4. இக்குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினர் சோழராட்சி முடியுமளவும் அதற்குப் பின்னரும் அரசியற் பதவிகள் தாங்கியிருந்தனர்.
5. இம்மரபினர் சைவப்பற்றுடையராய்ப் பல தளிகட்டுத் தானம் செய்த பெருமக்களாவர்.

மேற் காட்டிய பட்டியலில் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினர் இரண்டாம் இராஜராஜன் காலமுதற்றான் சோழர் அரசியலில் சிறப்புப் பெறலாயினர் என்பது தெளிவாகிறது. இரண்டாம் இராசாதி ராசன் காலத்துச் சேக்கிழான் பாலறவராயரும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்துச் சேக்கிழான் பாலறவராயரும் ஒருவரே எனக் கோடக் காலம் இடந்தரும். இரண்டாம் இராசராசனது காலத்து இருந்த சேக்கிழான் மாதேவடிகள் இராமதேவனான உத்தம சோழப் பல்லவராயர் என்பவர், இரண்டாம் இராசராசனுக்குத் தந்தையான இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இருந்திருக்க முடியாதென அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது. பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்த சோழன்) காலத்தவர் (1135—1150) என்பது தெளிவு. அவன் மகனான இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில் அவர் அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகி ஓய்வு பெற்றுச் சிவத்தளி யாத்திரை செய்துவருகையில் திருமழபாடியில் மேற் சொன்ன கல்வெட்டுப்படி தானம் செய்திருக்கலாம். 'அவர்தம்பி பாலறவராயர் உயர் அலுவலராக இருந்தார்' என்று சேக்கிழார் புராணக் கூற்றுக்கு ஏற்பக் கல்வெட்டுக்களில் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் பாலறவராயன் குறிக்கப்படுதலை நோக்க—திருமழபாடிக் கல்வெட்டுக் காலத்துக்கும் இக் கல்வெட்டுக்கள் காலங்கட்கும் காலநீட்டிப்பு

மிசுதியாக இராததையும் நோக்க — சேக்கிழார் புராணம் செப்பும் சேக்கிழாரும் பாலறவாயரும் இவ்விருவராகலாம் எனக் கோடல் தவறாகாது. பெரியபுராண ஆசிரியரான சேக்கிழார்க்கு ‘உத்தமசோழப் பல்லவராயர்’ என்ற பட்டமுண்டு என்று கூறியதற்கேற்பத் திருமழபாடிக் கல்வெட்டும் ‘மாதேவடிகள்.....உத்தமசோழப்பல்லவராயர்’ என்று குறித்தல் கவனிக்கத்தக்கது. ‘மாதேவடிகள்’ என்பது சேக்கிழாரது சிவப்பற்றின் சிறப்பை நோக்கி வழங்கிய பெயராகலாம். இராமதேவன் என்பது இயற் பெயராகலாம். இங்ஙனம் சைவமரபினர் வைணவப் பெயர் தாங்கல் அக்காலத்திலும் உண்டு என்பதற்குப் புருஷோத்தம நம்பி (9-ஆந் திருமுறையிற் பாடிய சிவனடியார்) முதலிய பல பெயர்கள் சான்றாகும். இச் சேக்கிழார் மரபிலேயே பின்வந்த ஒருவர் திருஆரகப் பெருமாள் (குன்றத்தூரில் உள்ள பெருமாள் பெயர்) என்று பெயர் பெற்றிருந்ததும் காண்க.

எனவே, சேக்கிழார் மரபினர் பெரியபுராண ஆசிரியர்க்கு முன்னரே அரசியலிற் சிறந்த பதவிகள் தாங்கியிருந்தனர் என்பதும், குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினர் பெரியபுராண ஆசிரியர் காலமுதலே அரசியல் மதிப்புப் பெற்றனர் என்பதும், அவருக்குப் பின்னும் பல்லாண்டுகள் உயர்பதவிகளில் இருந்து சிவநெறிச் செல்வர்களாய் விளங்கினர் என்பதும் மேற்காட்டப்பெற்ற கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு நன்கறியப்படும்.

அலக்சாண்டரின் ஆரம்ப பரிணாமவாதம்

I

உயிர்நூல் சோலையிலிருந்து லமார்க்கு, டார்வின் ஆகியோர் 'பரிணாமம்' என்ற கருத்தைத் தந்தனர். டார்வினுடைய ஆராய்ச்சிகளால் இனங்களின் மாற்றம் என்பது நிகழ்பணமாயிற்று. இதனால் கிறிஸ்தவர் கொள்கையான, 'இனங்களின் விசேஷ சிருஷ்டி' என்பது பலமாகத் தாக்குண்டது. மனிதனும் குரங்கும் மறைந்துபோன மிக ஆதியான ஓர் இனத்திலிருந்து விரிந்த உயிர்கள் என்ற குறிப்பும் தோன்றியது. இக் காரணங்களாலும் பிறகாரணங்களாலும் அறிஞர் சிலர் தரிசனத்துறையில் உலகின் தோற்றத்தை விளக்க 'விசேஷ சிருஷ்டி' என்ற கொள்கையைக் கைவிட்டனர். இவர்களில் துணிவுடைய சிலர் "பரிணாமம்" என்ற கருத்தைத் தரிசனத்துறையுட்புகுத்தி உலகத்தின் தோற்றத்தை விளக்க முற்பட்டனர். இவர்களுள் ஹேர்பாட் ஸ்பென்சர் தலை சிறந்தவர். இவர் இக்கருத்தை (பரிணாமம்) அறிவுத் துறை அனைத்திலும் இருகைப்போக்கும் விளக்காக உபயோகித்தார். கடம், அசைவு என்ற இரண்டு கருத்துக்களையும் கொண்டு ஸ்பென்சர் உலகத்தை (கல், மலை, மரம், செடி, விலங்கு, பறவை, மனிதன்) விளக்கினார். இப்படியாக ஸ்பென்சர் அண்டத்தையும் அண்டத்தில் உள்ள சகல பொருட்களையும் சடப்பொருளின் அசைவால் விளைந்தவை என்று கூறினார். சடப்பொருளின் அசைவுதான் சடப்பொருளின் பரிணாமத்துக்குக் காரணம். ஆனால் இவருடைய கீளக்கத்திற்கு ஒரு தடை ஏற்பட்டது. மனிதனுக்கு அறிவு உண்டு. இந்த அறிவும் அசையும் சடப்பொருளா? அறிவும் சடப்பொருளெனின் அதிநுண்மையான அசைவுதான் என்றார் ஸ்பென்சர். சிருஷ்டி வாதிகளான இவருடைய எதிரிகள் இதை மறுத்து இவருடைய தரிசனத்தை இயந்திரிகவாதம் என்று கண்டித்தனர். இவரைப்போல் பரிணாமவாத வீரனான ஹக்ஸ்லியும் 'அறிவின் எழுச்சி', 'சடப்பொருளும் அசைவும்' என்ற இரு ஆதாரக் கருத்துக்களைக் கொண்ட பரிணாம வாதத்துக்கு ஒரு தடை என்று தயங்கினார். இவரும் 'அறிவு' சடப்பொருளினின்றும் வேருனது என்று கண்டும் அதற்குத் தக்க இடம் கொடுக்கமாட்டாமல் மலைத்தார். "அறிவு", பரிணாமத்தின் வழியில் உண்டாகும் பயனற்ற ஒரு உற்பத்தி என்றும், சடத்தின் மேல் தோற்றம் என்றும் அவர் கூறினார்.

“தத்துவப் பிரியன்”

இப்படிப் பரிணாமவாதம் விளக்கமற்றுத் தடையுற மீண்டும் உயிர்நூல் சோலையிலிருந்து உதவி கிடைத்தது. லொயிட் மோர்கன் என்பவர் உயிரிகள் பரிணாமத்தில் புதுப்புதுக் குணங்களைக் காட்டுகின்றன என்று கண்டார். இப்புதுக் குணங்களை உயிரிகளின் முன்னிருந்த நிலைகளிலிருந்து (அக் குணங்கள் தோன்ற முன்பே) அனுமானிக்கமுடியாது. அக் குணங்களை முன்னிருந்த நிலைகளுக்குச் சுருக்கவும் முடியாது. இந்த உண்மை குணங்களின் “புத்தேழ்ச்சி” அல்லது “ஆரம்பம்” எனப்பட்டது. “ஆரம்பம்” என்ற கருத்து இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் சாமுவல் அலக்சான்டராலும், லொயிட் மோர்கனாலும் இவர்களுக்குப்பின் மற்றவர்களாலும் தரிசனத்துறையில் உபயோகிக்கப்பட்டது. இதனால் பரிணாமவாதம் மேலும் திருத்தி விளக்கப்பட்டது.

பௌதிக சாத்திர நிபுணர் அனுவைப் பிளந்தனர். இதன்மேல், மேலும் மேலும் ஆய்ந்தனர். ஆனால் “அலைக் கொள்கை”, ‘குவாண்டம்-கொள்கை’ என்ற இரண்டினிலும் எது உண்மை என்று முற்றாகக் கண்டிலர். முடிவடையாத இவ்வாராய்ச்சி ஒரு புரட்சியை வேறு இடத்தில் உண்டாக்கியது. அலைக்கொள்கை, குவாண்டம் கொள்கை என்பனவற்றின்படி ஒளி மிகவும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து அளக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து ‘இடம்’, ‘காலம்’ ஆகிய கருத்துக்கள் புரட்சிகரமான மாற்றம் அடைந்தன. இடம் காலம் என்பவற்றின் பண்புகள் ஆராய்ச்சிக்குட்பட்டன. இதனால் இடக்காலத்தின் “தொட்பு நிலைமை” புலனாயிற்று. கணித சாத்திர நிபுணர் இடத்தையும் காலத்தையும் வெறும் என்களாக்கி அவற்றின் தொடர்பு நிலைமையைக் கணித சமன்பாடுகளால் விளக்கினர். ஆனால் கண்டும், கேட்டும், தொட்டும், முகூர்ந்தும், சுவைத்தும் அனுபவிக்கப்படும் பிரபஞ்சம் வெறும் எண்களின் சமன்பாடுகளில் சிருஷ்டிக்கப்படமாட்டாது. சிலர் இடத்தையும் காலத்தையும் மூலப்பொருளின் (அலையோ குவாண்டமோ) ‘திரட்சியினின்றும் பிரித்துக் கணிதத்தில் மயங்கினர். ஆனால் சாமுவல் அலக்சான்டர் இவ்வாராய்ச்சிகளிலிருந்து வேறு பயன் கண்டார். அவை: இடமும் காலமும் வெறும் எண்ணின் தன்மைய அல்ல; மூலத்தின் திரட்சியும் பொருண்மையும் இவற்றிற்கு உண்டு. இந்திரட்சியும் பொருண்மையும் உடைய இடக்காலங்கள்தான் பிரபஞ்சத்தின் மூலங்கள். சேதனப் பிரபஞ்சம் அசேதனப் பிரபஞ்சம் என்ற இருவகைப் பிரபஞ்சத்திற்கும் இந்த இடக்காலம்தான் மூலம்; பிரபஞ்சத்தின் உபாதானம் இடக்காலம். பிரபஞ்சம் இடக்காலத்தின் விரிவு, விருத்தி, பரிணாமம். உள் பொருள் எல்லாம் இடக்காலக் கருவிற் பிறந்தன; இடக்காலக் கருப்பத்தில் பிறவாத உள்பொருள் இல்லை. இடக்காலம்தான் ஆதியாம் மெய்மை; அதனைக் கடந்த மெய்ப்பொருள் வேறொன்றில்லை.

இனி, இடமும் காலமும் தனிப்பட்ட இரண்டு சுதந்திரப் பொருட்களல்ல. இடத்துக்கும் காலத்துக்கும் வரையறையான தனித் தனி வரம்புகள் இல்லை; அவை தொடர்புநிலைய. இடத்தைப் புணராத காலமில்லை; காலத்தைப் புணராத இடமில்லை! எவ்விடமும் கால முடைத்து; எக்காலமும் இடமுடைத்து. ஒன்றில் மற்றது சேர்ந்து, செறிந்து, நிறைந்து நிற்கும். இரண்டும் சமனான மெய்மை உடையன; ஒன்று மற்றதன் தோற்றமோ, காரியமோ அன்று. ஒன்று மற்றதனுக்கு அவசியமானது; இன்றியமையாதது. ஒன்று பொய்யாக மற்றது மெய்யாகாது. ஆனால் 'காலம்' பரிணாமத்தின் உந்தும் சத்தியாக அமைந்துள்ளது.

இடத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஆதியுமில்லை; அந்தமுமில்லை. இடத்திற்கு எல்லையில்லை. காலத்துக்கு வரம்பில்லை. இடம் எண்ணிறந்த பல குறிகளான் ஆயது. இரு குறிகளுக்கிடையே குறி; இப்படியே அனந்தமாய், ஆனால் ஒவ்வொரு குறியும் சின்னஞ்சிறு பரிமாணம் உடையது. பரிமாணமில்லாத குறியில்லை. ஒவ்வொரு குறிக்கும் நீளம், அகலம், உயரம் ஆகிய முப்பரிமாணங்கள் உள்ளன. காலமோ ஓரளவுப் பொருள். அது எண்ணற்ற கணங்களான் ஆயது. இரு கணங்களுக்கிடையே குறி; இப்படியே அனந்தமாய் ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு சிறு செலவு; ஒரு அற்பபோக்கு; ஒரு சிறு ஓட்டம்; இடக்காலத்தின் அடிப்படை அலகு ஒரு "குறிக்கணம்." குறிகளும் (இடம்) கணங்களும் (காலம்) தனித்து இயங்காத தொடர்புநிலைப் பொருட்கள். எனவே அடிப்படை அலகு தனிக் குறியுமன்று; தனிக்கணமுமன்று. தனிக் குறியும் தனிக் கணமும் கற்பனைகள். உண்மையின் அடிப்படை அலகு குறிக்கணம். இதுதான் மெய்மை உடைத்து. குறிக்கணமாவது ஆதியாம் சுந்த நிகழ்ச்சி. இது இடச்சிறு குறி காலச் சிறுகணத்தில் நிகழ்வது. எனவே பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படைத் தன்மை நிகழ்ச்சி, அசைவு. சந்தானம்.

பிரபஞ்சம் அடிப்படையாக சந்தானம் (நிகழ்ச்சி, அசைவு, ஓட்டம், வேகம், விரைவு, செலவு) எனினும் அது அறிவுக்கு எட்டாத, ஒழுங்கு நியமம் உறுதி ஒன்றுமில்லாத, செலவு அன்று. ஏன்? இடக்காலத்துக்கு ஆதியாம் பண்புகள் இலக்கணங்கள் இருக்கின்றன. இவை தம்முள் ஒழுங்கு நியமமும் உறுதியும் உடையன—இடமும் காலமும் தொடர்புநிலையவாய்ச் சேர்ந்தியங்குவதால். ஒழுங்குடைய பண்புகள் இடக்காலத்தின் விளைவான பிரபஞ்சத்துக்கும் ஒழுங்கும் நியமமும் உறுதியும் கொடுக்கின்றன. இப் பண்புகளை அலக்சான்டர் பதார்த்தங்கள் என்று சொல்கிறார். இடக்கால அம்பலத்தில் தோன்றி மறையும் 'பொருட்கள்' (நிகழ்ச்சிகள்) எல்லாம் இந்தப் பதார்த்தங்களுள்

அடங்குவன. பதார்த்தங்களின் ஒழுங்கு நியமம் உறுதி முதலியவற்றை இவைகளும் உடையன. அலக்சான்டர் நிர்ணயித்த பதார்த்தங்களுள் முதன்மையானது “கலனம்.” இது ஏனைப் பதார்த்தங்களுக்கு முதலாய் அமைவதுடன் அவற்றைத் தன்னுள் அடக்கும். இனி, மேல்தரப் பதார்த்தங்களாவன—இருப்பு, பொதுமை (அல்லது சாமானியம்), உறவு, ஒழுங்கு ஆகியவை; கீழ்த்தரப் பதார்த்தங்களாவன—தீரவியம் (பொருள்) காரணத்துவம் (நிமித்தம்) பரம்பரத்துவம், பரிமாணம், முடிமையும் உறுப்பும் என் ஆகியவை. இப் பதார்த்தங்களின் ஒழுங்கு பிரபஞ்ச விரிவைச் சாரும். பிரபஞ்ச மூலமான இடக்காலத்துக்கு இப்படி அனாதியாக ஒழுங்கு உண்டு. ஆகவே, ஆதியாம் ஒழுங்கின்மையை மூலமாகக் கருதி, அதிலிருந்து அண்டத்தை ஒழுங்குடன் வருவிக்கச் சிருஷ்டி கர்த்தாவைத் தேடும் தொல்லை அலக்சான்டருக்கு இல்லை.

II

இடக்கால அரங்கில் தோன்றி நடமாடி மறையும் பொருட்கள் (நிகழ்ச்சிகள்) எல்லாம் ஒரே பதார்த்த வமைப்பை உடையன. இது இப்படி இருக்க, ஒரு பொருள் மற்றப் பொருளில் வேறுபட்டுக் காட்சி யளிப்பது ஏன்? ஒன்றிலிருந்து மற்றது வித்தியாசப்படுவது அவற்றிடை உள்ள சாதாரண குணங்களின் வேற்றுமையால் என்க. ஆனால் சிலவிடங்களில் சாதாரண குணங்களுக்கு மேம்பட்ட வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக உயிரற்ற கல்லுக்கும் உயிருள்ள விலங்குக்குமிடை பெரும் வேற்றுமை (சாதாரண குணங்களில் தங்காத வேற்றுமை) ஏன்? விலங்கிற்கும் மனோமய மனிதனுக்கு மிடை உள்ள வேற்றுமை சாதாரண குணங்களில் தங்கவில்லையே! இந்த விசேஷ வேற்றுமைக்கு உயிர்ப்பு, மனனம் ஆகிய விசேஷ குணங்கள் தான் காரணம். உயிர்நூல் துறையில் ஒரு இனம் தன் பரிணாமத்தில் புதிய குணங்களைத் தோற்றுவிப்பதுபோல் இடக்காலம் தன் பரிணாமத்தில் அங்கங்கே புதிய விசேஷ குணங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஒவ்வொரு விசேஷ குணத்தின் தோற்றமும் பரிணாமத்தின் ஒரு முக்கிய படியைக் குறிக்கும். பரிணாமத்தின் ஒரே படியில் உள்ள பொருட்களை தம்முள் வேற்றுமைப்படுத்துவன அவ்வவற்றின் சாதாரண குணங்கள். ஆனால் ஒரு படியில் இருக்கும் பொருட்களையும் அடுத்த படியிலிருக்கும் பொருட்களையும் வேறுபடுத்துவது முதற் படிக்கு இல்லாததும் அடுத்த படியில் புதிதாக எழுந்ததுமான விசேட குணமாகும். இந்த விசேட குணங்கள் அவ்வப் படிகளில் ஆரம்பமாகும் புதுப் பண்புகளாம். அதாவது, பரிணாமத்தின் ஒவ்வொரு படியிலும் அந்தப் படியின் கீழ்ப் படிகளிலுள்ள குணங்களுடன் புத்தம் புதிதாக சில விசேஷ குணங்கள் எழுகின்றன. இந்த உண்மையை விளக்குவதே ஆரம்ப பரிணாமவாதம்.

பரிணாமத்தின் படிகள் தோறும் புதுக் குணங்கள் ஆரம்பமாவதை உணராத ஸ்பென்சர், இடக்கால அம்பலத்தில் விரியும் தாவரசங்கமம் மனோமய மனிதன் சமூகம்—எல்லாவற்றையும் சடப்பொருளின் சலனத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட சாதாரண பரிணாமத்தின் விளைவுகள் என்று மொட்டையாகக் கூறிவிட்டார். புதுமையைப் புதுமை என்று ஏற்கமாட்டாது அதை வெறும் சடத்தின் சலனத்துக்குக் கருக்கிவிட்டார். ஹக்ஸ்லியும் மனத்தின் புதுமையைக் கண்டும் அதற்கு ஏனைப் பொருட்களோடு சமனான 'மெய்மை' கொடுக்கத் தயங்கினார். அலக்சான்டர் இக் குற்றங்களினின்றும் நீங்கி, பரிணாமத்தின் இயல்பை இலக்கணத்தை, சரித்திரத்தை நுண்ணிதாய் ஆராய்ந்து விளக்கினார். ஆரம்பமாகும் விசேஷ குணங்களை நாம் அறிவது அவை தோற்றிய பின்புதான். இவை காட்சியனுபவத்துக்கு முன் வெறும் சிந்திப்பால் அறியக்கூடியவை அல்ல, காட்சிக்கு முன்னதாக இவற்றை அனுமானித்து அறிய முடியாது. இப்படிப் புதிதாக எழுந்த குணங்களை முன்னிருந்த குணங்களுக்குச் சுருக்கவும் முடியாது.

அலக்சான்டருடைய பரிணாம வாதத்தில் மூலப்பொருள் சடமன்று மூலப்பொருள் இடக்காலமாம். சடமும் இடக்காலத்தின் ஒரு விளைவு. சடத்துவம் பரிணாமத்தின் ஒரு படியில் தோன்றும் விசேட குணமே ஒழிய, அதுதானே மூலமன்று. பரிணாமத்தின் முதற்படி (ஆதாரம்) இடக்காலம். இடக்காலத்தின் பண்பு பதார்த்த அமைப்பு. இந்த முதற் படியையும் அதன் பதார்த்த அமைப்பையும் நாம் ஐம்புல வழிகளால் அறிய முடியாது. இவற்றை அகக்காட்சியால் அறிகிறோம். பரிணாமத்தின் இரண்டாம்படியில் கடம் (பூதம்) விரியும். இந்தப் படியின் விசேட குணங்கள் அசைவு, பருமன், உருவம், எண், நிறை முதலியன. இக் குணங்கள் முதல்தரக்குணங்கள் எனப்படுவன. ஏனெனில், இக் குணங்கள் பொருட்களுக்குத் தன்னந்தனிமையில் சொந்தமானவை. இவை சூழ்நிலையால் எழுவனவல்ல; மனதால் கற்பிக்கப்படுவனவு மல்ல. பரிணாமத்தின் மூன்றாம்படியில் கடம் மேலும் விரியும். இப் படியில் எழும் விசேஷ குணங்கள் நிறம், நாற்றம், ஓசை, அனற்பதன் முதலியன; இக் குணங்கள் இரண்டாந்தரக் குணங்கள் என வழங்குவன. இவை பொருட்களைத் தன்னந் தனிமையில் சேர்ந்தவை யல்ல. அவற்றின் சூழ்நிலைகளான ஒளி, காற்று முதலியவைபற்றி எழுச்சி பெறுவன. முதல்தரக் குணங்களும் இரண்டாந்தரக் குணங்களும் மனிதனின் கற்பனைகள் அல்ல. கனத்திற் கற்பனைகளான குணங்கள்—உண்மையில் மதிப்புகள்—மூன்றாந்தரக் குணங்கள் என வழங்குவன. இவற்றைப் பின் விளக்குவோம்.

பரிணாமத்தின் நான்காம்படியில் உயிர் விரியும். இந்தப் படியில் உயிரின் பல பண்புகள் புத்தெழு குணங்களாய்த் தோன்றுவன. உயி

ரின் இவ்விசேட குணங்களை நாம் எப்படி அறிகிறோம்? சடத்தை ஐம்புல வழியால் அறிவதுபோல் உயிரையும் அறியமுடியாது. உயிருணர்ச்சிகளாலும் தசைநாருணர்ச்சிகளாலும் நாம் உயிரை அறிகிறோம் என்கிறார் அலக்சான்டர். உதாரணமாக நாம் தசைகளின் அசைவுகளாலும் பசி, தாகம் முதலிய உயிருணர்ச்சிகளாலும் உயிரின் குணங்களை அறிகிறோம். இந்த உணர்ச்சிகள் தாமே அறிவல்ல, அவை உயிரை பிரத்தியட்சமாக மனதுக்கு அறிவுறுத்தும் சந்தர்ப்பங்கள், கருவிகள், இவ்வுணர்ச்சிகளை நாம் அனுபவிக்கிறோம். ஆனால் இவற்றை அறிவது மனம்.

இந்த மனம் பரிணாமத்தின் ஐந்தாம்படியில் விரியும். இந்தப்படியில் “மனம்” என்றதன்கீழ் பல புதிய குணங்கள் எழுகின்றன. ஆனால் இவற்றை நாம் அறிவதில்லை. இங்கு அலக்சான்டர் அறிதலுக்கும் துய்த்தலுக்கும் மூக்கிய வேற்றுமை காண்கிறார். உயிர் தன்னை அறியாது. ஆனால் தன்னைத்தானே துய்க்கும்; தனக்குக் கீழ் உள்ள சடத்தை அறியும். மனம் தன்னை அறியாது; தனக்குக் கீழ் உள்ள உயிரை அறியும். தன்னைத் தானே துய்க்கும். அதாவது ஒரு படியில் உள்ளது தன் படிக்குச் சேர்ந்த குணங்களைத் துய்க்குமே ஒழிய நேராக அறியமாட்டாது. தன் படிக்குக் கீழ்ப்படிகளில் உள்ள குணங்களைத்தான் அறியும். ஆகவே மானதப்படி ஏறிய மனிதன் மனத்தின் பண்புகளைத் துய்ப்பதே ஒழிய நேராக அறியான். பிற மனிதரும் மனோமயர் என்ற கருத்து தன் மனதைத்தான் துய்ப்பதிலிருந்து ஒரு அனுமானமே. ஒப்பியல் நோக்கு. அது நேர் அறிவன்று.

பரிணாமத்தின் ஐந்தாம் படியில் மனோமய மனிதன் பரிணமித்தான் என்றோம். இதற்குமேல் ஆரூவதுபடி ஒன்று உண்டா? அப்படியில் விரிவது எது? இந்த ஆறாம் படியில் விரிவது “தேய்வம்” என்றார் அலக்சான்டர். இதைப்பற்றி இப்போதும் கூட சில அறிகுறிகள் காணப்பட்டாலும் இது எதிர்காலத்து நிகழ்ச்சியாம். வரப்போகும் குணங்களை முன்னதாகவே கூறமுடியாது என்பது ஆரம்பவாதத்தின் விதியாயினும், இப்பொழுது மேல் மக்கள் சிலர் காட்டும் குறிகளால் தெய்வீக குணங்களைப்பற்றி சிறிது உத்தேசம் கொள்ளலாம். சடப்படியில் பல சடப்பொருட்கள் போல, உயிர்ப்படியில் பல உயிரிகள் போல், மானதப்படியில் மனிதர் பலர் போல, தெய்வீகப்படியிலும் தெய்வங்கள் பல என்று நாம் நிச்சயிக்கலாம். இத் தெய்வங்கள் தெய்வீகப் பண்புகளைத் துய்ப்பதோடு மனப் பண்புகளை நேராக அறியக் கூடியன. ஆரூவதுபடிக்குமேல் ஏழாவது படியும் உண்டு. இதற்கு மேலும் படிகள் மேல் படிகள் விரிவதற்கு ஒரு தடையுமில்லை. பரிணாமம் முடிவும் நிலைப்பும் எய்தக்கூடிய இலட்சியம் எதையும் உடைய

தன்று. ஆகவே பரிணாமத்துக்கு முடிவேயில்லை. ஆரூவது படி விரிந்த பின் மேல்விரிய இருக்கும் ஏழாவது படியை மீண்டும் “தெய்வம்” என்று உபசரிப்பது அலக்சான்டருடைய சொற் பிரயோகம் ஆகும்- விரிந்த ஆரூவது படியை வரையறையாகத் “தேவர்படி” எனலாம்.

இப்படி அலக்சான்டரின் ஆரம்ப பரிணாம வாதத்தில் “தெய்வம்” எய்தப் பெறாத முடிவு அல்லது இலட்சியம் ஆகின்றது. தெய்வத்தை ஆதி எனக் கருதிய எமக்கு இக் கருத்து விந்தையாகத்தான் தோன்றும். ஆனால் அலக்சான்டர் தெய்வத்துக்கும் கடவுளுக்கும்மிடை வேற்றுமை காண்கிறார். பரிணமித்து வளர்ச்சியுறும் உலக முழுமைதான் அலக்சான்டருக்குக் “கடவுள்”, (பரன்). சமயானுபூதியிலும் வழிபாட்டிலும் துலங்கும் கடவுள் இந்த உலக முழுமைதான். அனுபூதியில் மனிதன் உலகின் உள்ளத்தை அந்தரங்கத்தை அடைகிறான். மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் சிகரம் இப்படி வெறுமனே அந்தரங்கத்தை அடைவதன்று. அனுபவத்தின் முடிவு ஐக்கியமன்று. மனிதன் அடையக்கூடிய உயர்ந்த பண்பாடு இத்தோடு நிற்பதில்லை. அவனுடைய கடமைகள் எல்லாம் இந்த அனுபூதியோடு மறையமாட்டா. இதற்கு மாறாக அவனுடைய உழைப்பும் கடமையும் பெருகுகின்றன. இது எப்படி? கடவுள் வளரும் உலக முழுமை என்றோம். இந்த (உலக முழுமை) கடவுள் என்ன தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளது? அது தெய்வத்தை நிகழ்த்தும் உழைப்பில் ஓயாமல் இயங்குகின்றது. கடவுளுடைய இந்த உழைப்பில் கலந்து பங்குபற்றி ஒத்துழைப்பதே மனிதனுடைய முக்கிய இலட்சியம். நாளைக்கு நிகழ விரும்பும் (விரிய விரும்பும்) தெய்வத்தின் பண்புகள் சிறுபான்மை எங்கள் மூயற்சியில் தங்கியுள்ளன. ஆகையால், நாம் நமது நன் மூயற்சியில் தீமையை விலக்கி நன்மையை நாட்டவேண்டும். இது வருங்காலத்தின் நன்மையை இப்பொழுதே செய்துவைப்பதாகும்.

இனி, வாழ்க்கையில் நாம் அடையத்தக்க பயன்கள் மற்றும் பல உள்ளன. இவற்றுள் உண்மை, நன்மை, அழகு ஆகிய மூன்றும் தனிச் சிறப்புடையன. ஆனால் பயன்கள் செல்வங்கள், புருடார்த்தங்கள் என்று சொல்லப்படுவன இவை மட்டுமல்ல. ஆரோக்கியம், பிரயோசனம் முதலியனவும் வேறும் பலவும் தகுதியுடைய இலட்சியங்களே. இவ்விலட்சியங்களே பூற்றுநதரக் குணங்கள் எனப்படுவன. இவை தனிப் பொருட்களைத் தன்னந் தனிமையில் சேர்ந்தவை (முதந்தரக் குணங்கள், அல்ல; அப்பொருட்களில் சூழ் நிலைகளின் தொடர்பால் எழுவன (இரண்டாந்தரக் குணங்கள்) அல்ல. இவை மனத்திற்கும் பொருட்களுக்கு மிடையுள்ள “மதித்தல்” என்னும் தொடர்பில் எழுவன. ஆகவே இவை மனத்தின் மதிப்புக்கள் (கற்பனைகள்). ஆனால், பொருட்

கள், உலகம், வாழ்க்கை, மனம் முதலியன எவ்வளவு மெய்ம்மை உடையனவோ அவ்வளவு மெய்ம்மை இந்த மதிப்புகளும் உடையனவாம்.

அலக்சாண்டருடைய தரிசனத்தை இங்கு சிந்தித்து விளக்கப் புகுந்தோம். இறுதியாக அவருடைய தரிசனத்தைப்பற்றிச் சில குறிப்புகளைக் கூறி முடிப்போம்.

1. இவருடைய “ஆரம்பவாதம்” “இல்லது எப்படித்தோற்றும்?” உள்ளது (உள்ளவாறு இருக்காமல்) ஏன் தோற்றுவான்? — என்ற இருமுனைகளுக்குள் தத்தளிப்பதன்று. பின்னையபடி முன்னையபடியிலிருந்து அறிவால் உணரொணாமையால் “ஆரம்ப” வாதமாம்; அன்றி, சூக்குமமாய் உள்ளது தோற்றமாய் விரிவது என்ற சந்காரியவாதத்தை நேராக மறுக்கும் ஆரம்பவாத மன்று.

2. “தெய்வம்” விரிந்தவுடன் உலக முழுமையில் அம்சமாகி உலகமாகும் என்றதலினாலும், “தெய்வத்தின்” விரிவுக்கு முடிவில்லை என்பதனாலும், உலகமுழுமை கடவுள் என்பதனாலும் உலகத்தை அலக்சாண்டர் “செய்ப்படு கடவுள்” (வளர் கடவுள்) என்றார். இதைப் பலர் பரிசுசிப்பர். ஆனால் கடவுள் “மண்ணாகி விண்ணாகி..... ஊனாகி உருவாகி..... எல்லாமாகித் தானாகி” நிற்பர் என்ற கருத்து அலக்சாண்டரின் உலகம் “செய்ப்படு கடவுள்” என்ற கருத்துக்கு ஒப்பன்றோ?

3. இனி அலக்சாண்டர் கடவுளை வெறும் இடக்காலமூலமாகச் சுருக்கவில்லை.—(சில வேதாந்திகள் பிரமத்தைப் பிரபஞ்சமூலமாகச் சுருக்குவதுபோல்) அப்படிச் செய்திருந்தாரானால் பிரபஞ்சம்மூலமாம் மெய்ம்மையின்மேல் எப்படியோ சுமத்தப்படும் மாயத்தோற்றமாகிவிடும்.

4. அலக்சாண்டருக்கு பிரபஞ்சமூலம் சடமு மன்று மனமு மன்று. இவை இரண்டும் மூலத்தின் விளைவுகளே. பிரமவாதிகளுக்கும் மூலமாம் மெய்ம்மை சித்தையும் அசித்தையும் கடந்ததே. அவர்கள் அது சித்தும் அசித்தும் கடந்த சித்துப்பொருள் என்பார்கள். அலக்சாண்டருக்கும் உலகின் அடிப்படை அனுபவங்கள் துய்ப்பும் நேரறிதலுமே. எனவே இவற்றின் (உலகின்) மூலம் துய்த்தலையும் அறிதலையும் கடந்த அறிவாயிருக்க வேண்டும் என்று நாம் ஒரு முடிவுக்கு வரலாமன்றோ?

5. உலகமெல்லாம் கடவுளானால் பரிணாமத்தின்படிகளை எப்படிக்க “கீழ்” “மேல்” என்று கூறலாம்? இதில் அலக்சாண்டரில் குற்றமில்லை. விளங்குவோரில் தான் குற்றம். நம் வீட்டு மாடிப் படிகளைக் “கீழ்” “மேல்” என்று சொல்கிறோம். இது “மதிப்பு” பற்றியன்று. உயரம் வழி “அடுத்தது” பற்றியே. அதுபோலவே பரிணாமத்தின்

படிகளைக் “கீழ்” “மேல்” என்பது மதிப்புப்பற்றி யன்று; காலம் வழி ‘அடுத்தது’ பற்றியே.

6. மனிதன் கடவுளுடன் ஐக்கியப்பட்ட நிலையில் கடவுளுடைய முயற்சியில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற அலக்சான்டருடைய கருத்து சீவன் சிவனாகிச் சில தொழில் புரியவேண்டும் (சீவன் முத்தி நிலையில்) என்ற நம் கீழ்நாட்டுக் கருத்துடன் நன்றாய் ஒத்திருக்கிறது. இப்படியாக, கடவுள் எல்லாமாகித் தானாகி நிற்கின்றார். நாம் நமது சிறுமையினின்றும் நீங்கிக் கடவுள்தன்மையை எய்தி கடவுளுக்குரிய முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற உண்மையும் இலட்சியமும் நிறைந்த கருத்துக்களை அலக்சான்டர் மீண்டும் வலியுறுத்தி யுள்ளார். ஆஃதும் இடத்துக்கும் காலத்துக்குமிடை அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் விஞ்ஞானத்தின் முடிபுகளிலிருந்து பழைய கருத்துக்களுக்குப் புது விளக்கம் தந்தது வியக்கத் தக்கதே.

ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்

முன்னுரை

ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் அருளிச்செய்த இருபத்துநான்கு பனுவல்கள் அடங்கிய நூல் நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம் என வழங்கும். ஆழ்வார்கள் பெயர், அருளிச்செய்த பிரபந்தங்கள் முதலியன வருமாறு :-

1. பெரியாழ்வார் :	1. திருப்பல்லாண்டு (12 பாசரம்)
2. திருமொழி (461)
2. ஆண்டாள் :	1. திருப்பாவை (30)
2. நாச்சியார் திருமொழி (140)
3. குலசேகர ஆழ்வார் :	பெருமாள் திருமொழி (105)
4. தீநமழ்கையாழ்வார் :	1. திருச்சந்தவிருத்தம் (120)
2. நான்முகன் திருவந்தாதி (96)
5. தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் :	1. திருமாலை (45)
2. திருப்பள்ளியெழுச்சி (10)
6. திருப்பாணாழ்வார் :	அமலனாதிபிரான் (10)
7. மதுரகவியாழ்வார் :	கண்ணினுண்டியுத்தரம்பு (11)
8. தீநமழ்கையாழ்வார் :	1. பெரியதிருமொழி (1087)
2. திருக்குறுந்தாண்டகம் (20)
3. திருநெடுந்தாண்டகம் (36)
4. திருவேழக்கூற்றிருக்கை (1-46
அடிகள்)
5. சிறிய திருமடல் (77½ கண்ணிகள்)
6. பெரிய திருமடல் (148½ கண்ணிகள்)
9. பொய்கையாழ்வார் :	முதல் திருவந்தாதி (100)
10. பூதத்தாழ்வார் :	இரண்டாந் திருவந்தாதி (100)
11. பெயாழ்வார் :	மூன்றாந் திருவந்தாதி (100)
12. நம்மாழ்வார் :	1. திருவிருத்தம் (100)
2. திருவாகிரியம் (7)
3. பெரிய திருவந்தாதி (87)
4. திருவாய்மொழி (1102)

ஸ்ரீ A. S. உத்தராஜ ஐயங்கார், அவர்கள், B. A.

பல்வேறு வருணங்களில் அவதரித்த இப்பெரியார்கள் அருள்ச் செய்த பனுவல்கள் எல்லாவகையாலும் மேம்பட்ட தெவிட்டாத பல சிறப்பிட்ட சுவையம் வாய்க்கன.

கூறும் பொருள்

திருமாலருள்பெற்ற இவ்வான்றோர் தமது பாடல்களிற் கூறி முடித்ததாயமைந்த பொருள் மறைகள் நவனும் ஐம்பொருள் முதலியனவேயாம். ஐம்பொருளாவன இன்ன வென்பதை

மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்
தக்க நெறியும் தடையாகித்—தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஒதுங் குருகையர்கோன்
யாழினிசை வேதக் தியல்.

என்ற பட்டர் தனியனா லறியலாம். இவ் வைம்பொருளொடு தொன்று தொட்டுக் குரு பரம்பரையாக மறைபொருளாக உபதேசிக்கப்பட்டு வந்த திரு மந்திரம், துவையம், இதிலாசம், புராணம் முதலியவற்றின் உள்ளுறைப் பொருள்களும் இப்பனுவல்களில் ஆங்காங்கு அமைந்து விளங்கும். ஆதலின் இப் பிரபந்தங்களுள் நம்மாழ்வார் அருளிய நான்கு பனுவல்களும் முறையே இருக்கு, யசர், அதர்வணம், சாமம் என்னும் நான்கு வேத சாரமென்றும், திருமங்கை மன்னன் அருளிய ஆறாம் ஆறங்கமென்றும், குலசேகர ஆழ்வார் நூல் இராமாயண சாரமென்றும், பெரியாழ்வார் பனுவல் பாகவ சாரமென்றும், ஆண்டாள் பாடல் உபநிடதப் பொருளென்றும், ஏனையோர் பிரபந்தங்கள் சாஸ்திரம், வேதார்த்தம் என்றும் கூறுப.

இங்ஙனம் நிலைகாணவொண்ணா வடநூற்கடலில் அமைந்த ஆழ் பொருள்களையெல்லாம் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளியப் பாடிய பனுவல்கள் தமிழ்வேதம் என்று வடமொழி வேதங்களுக்கு ஒப்பாக மதிக்கப்படுவன; எனினும் அம்மறைகளுக்கில்லாத பெரியதொரு ஏற்றம் இவற்றிற்குண்டு. வடமொழி வேதங்கள் பரம்பொருளின் தன்மைகளையெல்லாம் கூற முற்பட்டு அது மாட்டாமையிற் பிற்பட்ட மொழிய அக்குணங்களையெல்லாம் ஆழ்வார்கள் பனுவல்கள் கூறிமுடிக்க வல்லவாயின. “கூறுத லொன்றாரக் குடக்கூத்த வம்மாளைக் கூறுதலே மேலிக் குருகூர்ச் சடகோபன் கூறின அந்தாதி ஓராயிரம்” என்று நம்மாழ்வாரோ கூறுதலான் இஃது விளங்கும். மேலும்:—

“ சாதிக்கு மேபா தத்துவத் தைச்சம யத்திருக்கைச்
சேதிக்கு மேயொன்று சிந்திக்கு மேயத னைத்தெரியப்
போதிக்கு மேயெங்கு மோங்கிப் பொதுநிற்கு மெய்யைப்பொய்யைச்
சோதிக்கு மேயுங்கள் வேதம்எங் கோன்தமிழ்ச் சொல்லென்னவே.”

எனவும்,

“ செய்யன் கரியனெனத் திருமலைத் தெரிந்துணர
வய்யங் கரியல்ல மாட்டாமறை”

எனவும்,

“ திருவாய்மொழி செப்பலுற்றால்.....மாமறையுள்
அயிர்த்தா ரயிர்த்தபொருள் வெளியாமெங்கள் அந்தணர்க்கே”

எனவும்,

“ குருகூர் நிமலன்

புனையுந் தமிழ்க்கவி யாலிருந் நீங்கிப் பொருள்விளங்கி
வினையுந் திரிவுந் றனகுற்ற நீங்கின வேதங்களே”

எனவும்,

கம்பநாடர் தமது சடகோப ரந்தாதியிற் கூறுமாற்றாலும் இவ்வுண்மை
தெளியப்படும்.

மனத்துணர்ச்சியனுபவம்

இங்ஙனம் வேதத்தி னுட்பொருளைக் கற்போர் நெஞ்சுள் நிறுத்த
எழுந்தனவோ இப்பாடல்கள் என்னின், அங்ஙனமுங் கூறவொண்ணாது.
இறைவன் அருள்செய்தவாற்றால் அப்பொருள்கள் தாமாகவே வந்து
அமைவுற்றன. மயர்வற மதிநலமருள்பெற்ற இப்பெரியார்கள் திரு
மலைத் தக்க ஞானக்கண்களாலே கண்டு, அவனே ஆசிரியனாக வழி
நடத்தப் பல்லாற்றானும் அவனை யனுபவித்தனர். அம் மனத்துணர்ச்சி
யனுபவம் முழு ஞானமும் முழு இன்பமுமாகத் திகழ்ந்தமையின்
உள்ளே அடக்கிவைக்க மாட்டாமையின் பாட்டாக வெளிப்பட்டது.
அப்படியே மெய்மமையே பேர்ப்பட்ட அனுபவத்தின் போக்கு வீடாக
அமைந்த பனுவல்களில் வேதம் முதலியவற்றின் ஆழ்பொருள்களெல்
லாம் தாமே அமைவுற்றன.

திருமலை அனுபவித்த நெறியே பாடினார்கள் என்பது :-

“ இங்குமங் குத்திருமா லன்றி யின்மைகண்டு
அங்ஙனே வண்குரு கூர்ச் சடகோபன்
இங்ஙனே சொன்ன ஓராயிரத் துளிப்பத்தும்
எங்ஙனே சொல்லினும் இன்பம் பயக்குமே”

என்ற நம்மாழ்வார் வாக்கினால் விளங்கும்.

அவர்கள் அனுபவித்த இன்பம் பேரின்பத்திற்கு ஒப்பானது. “சேலேய் கண்ணியரும், பெருஞ்செல்வமும், நன்மக்களும், மேலாந்தாய் தந்தையுமாவரே”யாய் பெருமானிடம் எல்லா வுறவுமுறையிலும் வரும் பலதிறப்பட்ட சுமைகள் மலிந்த இன்பத்தினைப் பெற்றனர்; அவ்வின்பம் அனுபவிக்க அனுபவிக்கத் தளர்ச்சியின்றி மேலும் அனுபவிக்கும் ஆற்றலையளிக்க வல்லதாயிற்று; காலமெல்லாம் அனுபவித்தாலும் புதுமை மாறாமல் நிகழ்ந்து அப்பொழுதைக் கப்பொழுது ஆராவமுதமாய் ஆர்வம் தழைப்பதாயிற்று. இத்தகைய தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்திக்கும் மெய்ப்பொருளானுபவத்தை, இழிபட்டோடும் உடலோடு நின்று இம்மையிலேயே சிலநாளி லெய்தினராகலின், அவ்வினிமையைத் தம்முள்ளே செறித்து வைக்க இயலாது, அதற்குக் காரணமான இறைவனை எத்துவராயினர். இங்ஙனம் அவனது அருளாரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு விழுங்கியவர்கள், அது விக்காமைப்பொருட்டு உணர்ச்சிப் பெருக்கின் போக்கு வீடாகப் பல பாடல்களைப் பாடினர். அப்படிப் பாடிய பனுவல்களில் தம் மனத்துணர்ச்சி யனுபவ வரலாறும் வேதங்கூறும் மெய்ப்பொருட்பண்பு முதலிய பொருளும் செவ்வனே அமைந்துநின்றன. இதன் உண்மையை,

“யானு மேத்தி ஏழலகும் முற்று மேத்திப் பின்னையும்
தானு மேத்திலும் தன்னை யேத்த வேத்த எங்கெய்தும்
தேனும் பாலும் கன்னலு மமுது மாகித் தித்திப்ப
யானு மெம் பிரானே யேத்தினேன் யானுய் வானே”

என்னும் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தினால் ஓரளவு அறியலாகும்.

கவிதைப்பண்பு

உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருகி வழிந்து சொற்பட்ட இப் பனுவல்களில் அவ்வாசிரியர்களின் மனத்துணர்ச்சி யனுபவ வரலாறும், ஐம் பொருள் முதலிய உண்மைகளும் சீரியமுறையில் உருக்கொண்டு நின்றது போலவே, உயர் கவிதைகளுக்குரிய எல்லாப் பண்புகளும் நிறைந்து விளங்குவனவாயின. சொற்களையின் உயர் பண்புகளை ஆராய்வார், தமது நுண்ணறிவாற் காணும் எல்லைவரையிற்செல்லும் இந்நூல்களிற் கண்ட கவியமைதிகள் பல்லலங்காரப் பண்புவாய்ந்த அரிய இன்னிசை, செஞ்சொற்றிறம், பொருளமைப்பு முதலியனவெல்லாம் ஏற்ற மன உணர்ச்சியை எழுப்பி, ஆராய்ச்சியிற் செலுத்தி, ஈற்றில் ஆசிரியர் பெற்றனுபவித்த மனத்து நிகழ்நுபவத்தைக் கற்போர் நெஞ்சினும் தோற்றுவித்து இன்பம் பயப்பன.

முதன்முதல் இப்பாடல்களின் ஓசையே வசிகரிப்பது; பலதிறப் பட்ட இசை விகற்பம் வாய்ந்த இப் பண்ணார் பாடற் பதிகங்கள் மனத் தைக் கவர்ந்து, படிப்படியே வளர்ச்சியை எழுப்பி, ஈற்றில் பத்தாம் பாடலில் உச்சநிலை எய்தி, ஒத்த உணர்ச்சியையும், சொற்பொருள் ஆராயும் மனப்பாங்கினையும் ஆக்கியளிக்கும் பான்மைய. மனநிலையோடு நெருங்கிய இசைவுற்ற இப் பரந்துபட்ட ஓசையினியல்பு இவ்வாறாக, எழுத்து முதலியவற்றைத் தொடுக்கும் முறையினால் அமைவுறும் மோனை, எதுகை, பின்வருகிலை முதலிய பலவாய ஒலி விகற்பங்களும் இன்பம் பயப்பன. ஒலிக்குறிப்பு மொழி வகைகளும் பலதிறப்பட்டன. அவை ஒவ்வொன்றும் கருதிய பொருளை ஒரோவொராற்றால் கண் முன்னே தோற்றுவிக்கும் பண்பின. இங்ஙனம் எல்லையில் செல்வந்தரும் இசை விகற்பங்கள் எல்லாம் இப் பனுவல்களில் மலிந்து காணப்படுவன.

இவற்றிற் காணப்படும் செஞ்சொற்றிறன் ஈடு மெடுப்புமில்லாதது. சொல்லாற்றலின் உச்சநிலையை இங்கே காணலாம். ஆழந்தகன்ற ஆரும்பொருள்களையெல்லாம் சுருங்கிய சில சொற்களே கண்கூடாக்கும். “வெந்தறுகண் வேழத்தை வேரிக் கமலத்தின் தந்துவிற்ற சுட்டிய” தொப்ப சொல்லுதற்கும் சிந்தனைக்கும் அடங்காத ஆரிய பொருளை உரிய சில சொற்களாற் கூறுவன. உள்ளுறை முதலிய குறிப்புமொழி, சந்தர்ப்பத்திற்குரிய அடைமொழி, நாமச் சொற்பிரயோகம் தூதனமாக இவ்வாகிரியர்கள் படைத்துக்கொண்ட வழக்குச் சொற்கள் — முதலியனவெல்லாம் கூறிய இடத்திற்குமட்டு மன்றிப் பல்வேறு இடங்கட்கும் தூல் முழுவதற்கும் பொருள்வள முட்டிற்றும் பான்மையி லமைந்துள்ளன. சர்வ சாதாரணமான சொற்கள் சில பலதிறப்பட்ட துண்பொருளையெல்லாம் உய்த்துரை வைக்கும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. “கற்பக மனையவர் கவிஞர் நாட்டிய சொற்பொருள்” என்று கம்பர் குறித்த பண்பிற்கு ஒரு சீரிய விடுத்துக்காட்டாகும் இப் பனுவல்கள்.

இங்ஙனம் உணர்ச்சியும் சிந்தனையும் ஓசையினாலும் சொற்றிறமையினாலும் எழுப்பப்பட்ட நிலையில் இப்பாடல்களின் பொருளமைப்பு ஒருவாறு விளங்கும். இவை பெரும்பாலும் பதிகங்களாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ‘பதிக’ அமைப்பை இவ்வாகிரியர்கள் வேண்டியவாறு செப்பஞ்செய்து தமது விரிந்தாழ்ந்த அனுபவங்களை அச்சீரிய நெறியிற் புலப்படுத்தற்குரிய துணை கருவியாக ஆக்கிக்கொண்டனர். இப்பதிகங்களில் சொல்லையும் பொருளையும் தொடுக்குந் திறன்,

அவை ஒன்றோடொன்று இசைவுற்றுப் பொருளை உருப்படுத்தும் தன்மை — முதலிய இயல்புகளால், பலதிறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள் ஒருக்கியல் மனநிலைகளையும் சிந்தனையின் செலவினையும், வளர்ச்சிப்படி நிலைகளையும், வேதமும் முடிவு காண மெய்ப்பொருட் பெற்றிகளையும் உணர்ச்சியில் ஒரு புதுக்கணிப்பு நிகழும் வண்ணம் புலப்படுத்துகின்றனர். ஒவ்வொரு பதிகத்தின் ஈற்றுச் செய்யுளிலும், சில சமயம் வேறிடங்களிலும் அதன் ஆழ் பொருளை அறுதியிடுதற்கின்றியமையாத, திறவுகோல் போன்ற சொற்குறிப்பும் காணப்படும்.

மேலும் சங்கமருவிய நூல்களில் காணப்படும் அகப்பொருட்டுறை கூற்றுவகை முதலியவற்றை இவ்வாழ்வார்கள் தமது பக்திப் பெருக்கினைப் புலப்படுத்தற்குரிய வாயிலாகக்கொண்டு செய்யுள் செய்திருக்கின்றார்கள். நாச்சியார் திருமொழி, பெரிய திருமொழி, திருவிருத்தம், திருவாய்மொழி, இரு திருமடல்கள் முதலிய பிரபந்தங்களில் தலைவி கூற்றுகவும், தோழி கூற்றுகவும், செவிவி கூற்றுகவும் அமைந்து நின்று, அறத்தொடு நின்றல், ஊடல், மடலேறுதல், தூது, முதலிய துறைப்பாற்பட்டு, அந்யாப தேசம், ஸ்வாப தேசம் என்னும் வெளிப்படைப் பொருளும் உள்ளுறைப் பொருளுங் கொண்டு விளங்கும் பாடற்பகுதிகளைக் காணலாம். உலகியலிலமைந்த காதலைப் புலப்படுத்தும் பொருட்டுப் பண்டைச் சான்றோர் வழங்கிய துறைவகைகளை, இவ்வாழ்வார்கள் நம்முடைய ஆராத காதலாகிய பக்தியினைப் புலப்படுத்தற்கேற்ற வாயிலாகக்கொண்ட புதுமுறை தமிழ்மொழி வளர்ச்சி வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான படியாகும்.

தமிழ் நூள் மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவற்றையெல்லாம் நம தேவைக் கிசையந்த வண்ணம் திருத்தியமைத்துக் கொண்டது போலவே வடமொழி நூல்களாகிய இராமாயணம், பாரதம், பாகவதம் முதலிய நூல்களில் கண்ட வரலாறுகளையும், அவற்றிலமைந்த துறைப்பகுதிகளையும் தம்முடைய ஞானக் கனிந்த பக்தி நிலையையும், பழுத்த மன நிலையையும் புலப்படுத்தற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். கோசலை தாலாட்டு, தசரதன் புலம்பல், கண்ணன் மலையை யெடுத்துக் கண்மாரி காத்தமை, குழலாதற் சிறப்பு, தேவகி புலம்பல், ஆய்ச்சியர் ஊடல், பசு மேய்ப்பொழித்தல், மாலை வந்தும் கண்ணன் வாராதது கண்டிரங்கல் — முதலிய பொருள்பற்றிய பதிகங்கள் புராண இதிலாச நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆழ்வார்களின் பெருகிய பக்தி நிலையை ஒரு சீரிய புது முறையில் வெளிப்படுத்தும்

துவன. இங்ஙனம் கதையில் இடம்பெற்ற துறைவகைகளை, நம் மனத் துணர்ச்சி யனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் வாயிலாகக் கொண்டதும் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு புதுக்கணிப்பாகும்.

முடிவுரை

சுருங்கக்கூறின், மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் தம் மனத்துணர்ச்சியில் மெய்ப்பொருளை அனுபவித்த இன்ப வெள்ளத்திற்குப் போக்குவீடாக இறைவனைப் பாடிய இப்பனுவல்களில் தாம் பெற்ற அனுபவ வரலாறும், வேதங்கள் கூறும் ஐம்பொருள் முதலியனவும் பத்துப் பத்தாகத் தாமே அமைவுற்று நின்றன. அவற்றோடு பரமகனிகளுக்கூரிய எல்லாப் பண்புகளும் மனியப்பெற்றுத் திகழ்வன. இப்பெற்றிகளை யெல்லாம் கம்பர் முதலிய கவியரசர்கள் கண்டு பல்லாற்றாறு அனுபவித்துப் புகழ்ந்தனர். இராமானுசர், பட்டர், முதலிய பெரியோர்களும் இவற்றை ஆராய்ந்து அனுபவித்துப் பொருளமைதிகளை யெல்லாம் தெளிவுபடுத்தினர். அங்ஙனங் கண்ட நுண்பொருளை யெல்லாம் 'வியாக்கியான சக்கரவர்த்தி' என்று பெயர் படைத்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை முதலிய பேரறிஞர் தாம் கண்டருளிய ஆரிய உரைகளிற் பொதிந்து வைத்தனர். பின்பு தோன்றிய பெரியோர்களும் இவற்றின் பொருளையும் நயத்தையும் பாசாட்டி, வடமொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும் நூலும் உரையும் வகுத்தனர். இங்ஙனம் பல காலத்து வாழ்ந்த பெருமக்கள் பலரது நெஞ்சைக் கவர்ந்த இப்பாடற் பனுவல்கள் இறைவனது கண்போன்ற இருமொழிகளின் இசைவுற்ற கலைப்பண்பிற்கு நிலைக்களனாகும். இவற்றால் கோயில்களிலும், விழாக்களிலும் தமிழ் மொழிக்கு முன்பில்லாத ஏற்றமும் சிறப்பும் பெற்றது. இவற்றிற் செல்லாம் மூலமாயிருந்தது இவற்றின் செஞ்சொற் கவியின்பமே என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கவியின்பத்தினை நிகர்த்த அனுபவம் வைகுந்தத்திலும் கிடைப்பதரிது என்று நம்மாழ்வார் கூறும் பின்வரும் பாசரத்தால் விளங்கும்:

வழிபட் டோட அருள்பெற்று மாயன் கோல மலரடிக்கீழ்ச்
சுழிபட் டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத் தின்புற் றிருந்தாலும்
இழிபட் டோடு முடலிற் பிறந்து தன்சீர் யான்கற்று
மொழிபட் டோடும் கவியமுத நுகர்ச்சி யுறுமோ முழுதுமே.

பிரகேளிகை

பிரகேளிகை என்பது வடமொழியில் தண்டியாகிரியர் இயற்றிய காவியாதர்சம் என்னும் அணியிலக்கண நூலுள் மூன்றாவது பரிச் சேதத்திற் கூறப்பட்ட சொல்லணிகளுள் ஒன்று. அது அந்நூலில் பதினாறு வகையாக விரித்து இலக்கண உதாரணங்களுடன் காட்டப்பட்டுள்ளது. பிரகேளிகை என்பது தமிழ் நூல்களில் பிரேளிகை எனவும் திரித்து வழங்கப்படும்.

நன்னூல் விருத்தியுரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை முதலிய தமிழிலக்கண நூலுட் சில பழம் பாடல்கள் பிரகேளிகை என்னும் சொல்லணி பொருந்தியனவாகக் காணப்படுகின்றன. “எழுதுவரிக்கோலத்தார்” என்ற செய்யுளும், “நீத்தொழிந்த வாறைந்தடக்கி” என்ற செய்யுளும் நன்னூலுரைகாரர் மயிலைநாதரால் பிரகேளிகைச் செய்யுட்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அச்செய்யுட்களில் அவ்வணி அமைந்துள்ளவாற்றை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

“எழுதுவரிக் கோலத்தா ரீவாற் குரியார்
தொழுதிமையார் கண்ணமைந்த தோட்டார்—பழுதகல
நாணிற் செறிந்தார் நலங்கிள்ளி நாடோறும்
பேணற் கமைந்தார் பெரிது.

இஃது ஏட்டுச் சுவடியாகிய புத்தகத்தை நுதலிய பொருளாகக் கொண்டு எழுந்த பிரகேளிகைச் செய்யுளாகும். புத்தகம் என்ற பொருள் கற்றறி புலவரால் மாத்திரம் ஊகித்தறியத்தக்க மறைபொருளாக அமைந்துள்ளது. ஊகித்துணராதபோது மகளிரைப் பற்றிக் கூறுவதுபோல மயக்கப்பொருள் தோற்றுவித்து நிற்பதாகும். கற்றோர் பலர் கூடிப் பலவித விசித்திரப் பேச்சுக்களால் தம்முள் சம்பாஷித்துப் பொழுது போக்குங்கால் இவ்வணி உபயோகமாவது என்பர். தொல்காப்பிய இலக்கண நூலின்படி இச்செய்யுள் பிசிச்செய்யுள் எனப்படும். பிசி - நொடி.

இச்செய்யுளை மேற்போக்காகப் படித்துப் பார்க்கும்பொழுது தோன்றும் மயக்க விசித்திரப் பொருளாகிய அப்பிரஸ்துதப் பொருள்

வித்துவான் திரு. ந. சுப்பையாபிள்ளை அவர்கள்

வருமாறு:— நலங்கிள்ளி என்னுஞ் சோழராசன் நாடோறும் பெரிதும் விரும்புதற்கு அமைந்துள்ளவர் யாரெனில், (தோளிலும் மார்பிலும் தூலிகையால்) எழுதப்படும் தொய்யிற் கோலத்தையுடையவரும், ஈயப்படுவோனுக்கு [=கொள்வோனுக்கு] (வாழ்க்கைக்கு) உரிமை பூண்டு வாழும்பின்பிரும், மிகுதியாகிய மைதீட்டிய கண்கள் நீண்டு சென்று பொருந்தும் காதணியை யுடையவரும், குற்றமற நாணம் என்னும் குணத்தோடு கூடியவருமாயுள்ள மகளிராவர் என்பது.

அப்பிரஸ்துதம் — நுதலிய தல்லாத பொருள்; அப்பிரகிருதம், அவர்ணியம் எனவும்படும். ஈவாற்குரியார் என்பது “உற்றூர்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர்” “கொண்டார்க்குரியர் ஒண்டொடி மகளிர்” என்னுந் தொடர்மொழிகளின் கருத்துப்பற்றியது.

இனி, உய்த்துணர்ந்து நோக்குங்கால் தோன்றும் மறைபொருளாகிய பிரஸ்துதப் பொருள் யாதெனில் நலங்கிள்ளி நாள்தோறும் விரும்பிப் பாதுகாத்தற்கு அமைந்தோராவார் (எழுத்தாணியால்) எழுதப்பட்ட அட்சர நிரையின் அழகையுடையவரும், (நூற்பொருளை) ஈவோனாகிய ஆசிரியனுக்கு உரியவரும், மிகுதியானமை பூசப்பட்டனவும் துளை பொருந்தியனவுமாகிய இதழ்களை [= ஏடுகளை] யுடையவரும் கயிற்றி னூற் கட்டப்பட்டவருமாயுள்ளார் என்பது; இஃது ஏட்டுச்சுவடியாகிய புத்தகத்தைக் குறிக்கும். பிரஸ்துதம் — நுதலிய பொருள், பிரகிருதம், வர்ணியம் எனவும் பெயர் பெறும்.

ஈண்டுப் புத்தகம் என்னும் அஃறிணைப் பொருளின் மேல் உயர் திணைக்குரிய ‘ஆர்’ விசுதி வந்தது; பொருள் மயக்காகிய பிசுச் செய்யுளின் கண்ணே திணைமுதலாயின திரிந்து வருதல் மரபு என்றும், இச்செய்யுளில் புத்தகமென்னும் பொருண்மேல் திணைதிரிந்து வந்த தென்றும் சேவைவரையர் கூறுவர். [தொல் - சேவை - சூ. 449.] அச்சுப் புத்தகமில்லாத பண்டைக்காலத்திலே ஏட்டுப் புத்தகங்கள் ஆசிரியராயுள்ளோரால் தேடிவைக்கப்பட்டிருத்தலும் கற்போர் அவரிடமிருந்து பெற்றுப் பிரகி செய்துகொள்ளுதலும் வழக்கமாதலின், “ஈவாற்குரியார்” என்றார்; ஈவான் - ஆசிரியன்; “ஈவான் நன்மை ஈதலியற்கை” என்னும் பாயிரச் சூத்திரத்தானுமறிக. தொழுதி - கூட்டம். மை - ஏட்டில் எழுதிய எழுத்துத் துலக்கமாதற்குப் பூசுவது, இது மைக்காப்பு எனவும் படும். கண் - துளை, துவாரம். மைஆர் தோடு எனவும், கண் அமைந்ததோடு எனவும் தனித்தனி அடையாக இயையும். வரிக்கோலம் - எழுத்தின்வரிவடிவம் எனினுமாம். பேணல் -

விரும்பல், பாதுகாத்தல். நலங்கள்ளி என்பான் பல நூல்களையும் தேடிச் சேமித்து நூல் நிலையம் ஆக்கிப் பாதுகாத்தவன் என்பதை இச்செய்யுளால் ஊகிக்க இடமுண்டு.

பிறிதொரு செய்யுள் புத்தகமென்னும் பொருள்பற்றிய பிரேளி கைச் செய்யுளாக யாப்பருங்கல விருத்தியுரையுள் காட்டப்பட்டுளது. அது வருமாறு :—

“ தறியு மிரண்டு தையலா ரணியு மிரண்டு தார்வேந்தர்
அறிய வரசா வீற்றிருக்கும் அணையு மிரண்டொன் றுடையராய்ச்
செறிய வல்லான் நேய்த்தமையாற் செழும்பூச் சோலை தாமுடையர்
வெறிகொள் தொண்டை யார்வேந்த னவையுள் விரிவா ரொருவரே”

என்பது. அச்சிட்ட புத்தகத்தில் “ அறிய வரசர் வீற்றிருக்கும் ” எனப் பாடமுளது. ஏட்டிலுள்ள ரூபம் “ அறிய வரசா வீற்றிருக்கும் ” எனவும், “ அறிய வரசா வீற்றிருக்கும் ” எனவும் படிக்க இடந்தரும். வேந்தாரியும்படி அவர்க்கும் மேலாய⁽¹⁾ அரசாக வீற்றிருக்கும், ⁽²⁾ ஆசாக (= பற்றுக்கோடாக - ஆதாரமாக)க் கொண்டு வீற்றிருக்கும் அணை என்பது பொருள்; ஏட்டுச் சுவடியின் இரு பக்கமும் அதனளவுக்கு நீள அகலமுடைய பலகைச் சட்டம் பூட்டப்பட்டிருத்தலைக் குறிப்பது இத்தொடர் என்றறிக. மையால் வல்லவன் தேய்த்த செழுமையான பூச்சுப்பொருந்திய ஓலை (இதழ் - ஏடு) களையுடையர் என்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. “ அவையுள் விரிவார் ஒருவரே ” என்பது அச்சிட்ட புத்தகப்பாடம்; அது “ விரிவார் ” என்று ஏட்டிற் காணப்படுகிறது. விரிவார் - விரிக்கப்படுவார், ஏடு விரித்து ஆராய்ச்சி செய்யப்படுதலை யுணர்த்தும். தறியுமிரண்டு - ஏட்டுச்சுவடியின், இரு துவாரங்களிலும் செருகும் தடிக்குச்சு இரண்டு. தையலார் அணியும் இரண்டு - கட்டப்படும் நூற் கயிறுகிய நாணும், சுவடியைச் சுற்றிப் பொதியும் சேலைத்துண்டும் எனக் கொள்ளலாம்; மகளிர்க்கு மங்கல நாண், சேலை இரண்டும் பிரதானமான அணிகளாதலை உணர்க.

புல்வர் கோஷ்டியில் ஊகித்துப் பொருளுணர்ந்து மகிழ்தற்கு ஏதுவான விகித்திர சல்லாபத்திற்கு உரிய வேறுவிதப் பிரகேளிகைச் செய்யுள் ஒன்று பின் வருமாறு :—

“ நீத்தொழிந்த ஆறைந் தடக்கிபின் னிச்சயமே
வாய்த்தமைந்த வாயில்பெண் ணணையும் — கூத்தற்கு
வாளேறே டோசை வினைநில மிவ்வல்லாற்
கேளா யுடன்வருவ தில்.”

இச் செய்யுளை மேற்போக்காகப் பார்க்குமிடத்து 'நீத்தொழிந்த ஆறு - நீச்சற்ற நீருடைய நதி, நீராழமற்ற நதி; ஐந்தடக்கி - ஐந்தினை அடக்குதலைச் செய்து, அல்லது ஐந்தினை யடக்குவது; வாயில் - மாளிகை முதலியவற்றின் வாசல்; பெண்ணாளை - பெண் யானை; கூத்தற்கு - கூத்தாடுபவனுக்கு, கூத்தர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவனுக்கு; வாள் ஏறு - கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் சில விலங்குகளின் ஆண், சிங்க ஏறு போல்வன; ஓசை - ஒலி; விளைநிலம் - வயல், தோட்டநிலம்; என்ற அப்பிரஸ்துதப் பொருள் பெறப்படும்.

உய்த்துணர்ந்த வழித் தோன்றும் பிரஸ்துதப் பொருள் பின்வருவருமாறு :— நீத்து ஒழிந்த ஆறு - நீந்துதலொழிந்த விதம், நீச்சலுக்கு மாறான தன்மை = நிலை; ஐந்தடக்கி - (ஆபத்து வருங்கால் அது நேராதபடி) ஐந்துறுப்பினையும் அடக்கும் பிராணி = ஆமை [ஆமை தலை ஒன்றும் கால் நான்கு மாகிய ஐந்துறுப்பையும் உள்ளே இழுத்து ஒடுக்கிக்கொள்வது என்பது பிரசித்தம்]; இரண்டுஞ் சேர்ந்து 'நிலையாமை' என்னுந் தொடராகி, யாக்கை இளமை செல்வமாதியனவற்றின் நிலையாமைகளை உணர்த்திற்று. இஃது எழுவாயாகி 'பின் நிச்சயமே வாய்த்தமைந்த' என்னும் பயனிலைப் பகுதியோடு சேர்ந்து ஒருவாக்கியமாம். ஆகவே நிலையாமைகள் உலகில் பின்பு நிச்சயமாக அமைந்து காணப்படுவனவாம் என்பது இதன் திரண்டபொருளாகும்.

வாயில் - கடை; பெண்ணாளை - பிடி; இரண்டுஞ் சேர்ந்து 'கடைப் பிடி' என நின்று, 'இதை நீ உறுதியாக நம்பு' என்ற பொருளைத் தந்தது. ஈண்டு வாயில், பெண்ணாளை என்ற இருபதமும் அவற்றின் பரியாயப்பெயரைக் குறிப்பால் (= இலக்கணையால்) உணர்த்தின என்றறிக.

கூத்தற்கு - நடராஜப் பெருமானுக்கு, சிவனுக்கு; வாளேறு - புண் (= வாளாலெறியப்பட்டுண்டாயது); ஓசை - இயம் (ஓசையின் பெயர் வாத்தியத்திற்கு ஆகுபெயராகிப் பின் அதன் பரியாயப் பெயராகிய 'இயம்' என்பதை இலக்கணையாகிய குறிப்பால் உணர்த்தியது); விளைநிலம் - செய், பரியாயப் பெயரினை இலக்கணையால் உணர்த்திற்று); இந்நான்கும் ஒன்று சேர்ந்து, 'சிவனைக் குறித்துப் புண்ணியஞ் செய் = சிவபுண்ணியஞ் செய்' என்ற திரண்ட பொருளை உணர்த்தியது. [பசு புண்ணியம் பிறவிக் கேதுவாம், சிவபுண்ணியம் வீட்டின்பத்துக் கேதுவாம் என்றறிக.]

இவ் அல்லால் கேள் ஆய் உடன் வருவது இல் - இப்புண்ணியங் களே யல்லாமல் உறுதுணையாகி மரணத்தின்பின் உன்னோடு கூட வரு வது பிறிதில்லை என்றபடி.

ஆகவே முழுப்பாட்டின் திரண்ட பொழிப்பாவது:—(யாக்கை இளமை செல்வம் முதலாயின இப்பொழுது நிலைத்துள்ளனபோலத் தோன்றினும்) அவற்றின் நிலையாமைகள் பின்பு நிச்சயமாகச் சம்ப விப்பனவேயாகும்; இதை (நீ) கடைப்பிடி (=உறுதியாக நம்புவா யாக); சிவபுண்ணியஞ் செய்; இப்புண்ணியங்களேயல்லாமல் (மறு மைக்கு) உறுதுணையாய் உன்னுடன் வருவது பிறிதில்லை என்பதாம்.

சங்கர நமச்சிவாயர் தம் விருத்தியுரையில் “கூத்தற்கு” என்ற பதத்தை ‘வாளேறோடோசை விளைநிலம்’ என்ற தொடரோடு இயைத்து, ‘சிவபுண்ணியஞ் செய்’ என்று உரை கூறினார். மயிலை நாதர் ‘கூத்தற்கு’ என்பதை அவ்வாறு இயைத்துப் பொருள் கொள் ளாமல் வாளா ‘புண்ணியஞ் செய்’ என்று உரை எழுதிச் சென்றார். சைன சமயத்தவர் ஆன்மாவைக் கூத்தன் என்பர்; “கூத்தன் புறப் பட்டக்கால்” என்றார் நாலடியாரிலும். [நாலடி. 26-ம் பா] அவர் கருத்தின்படி ‘இவ்வல்லால் + கூத்தற்கு + கேளாயுடன் வருவது இல்’ என இயைத்து, ‘ஆன்மாவுக்கு உறுதுணையாயுடன் வருவது பிறி தில்லை’ எனப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து புலவரொருவர் ‘உன் ஊர் யாது?’ என்று வினாவ, பண்டிதையாகிய அப்பெண் தன் புலமைதோன்றப் பிர கேளிகையணி பொருந்த ‘பெருவல்லம்’ என்று விடையிறுத்ததாக யாப் பருங்கல விருத்தியுரையுள் பன்னீரடிப்பஹோடை வெண்பாவிற்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது ஒரு செய்யுள். அது பின் வரு மாறு :

“சிற்றியாறு பாய்ந்தாடுஞ் சேயரி யுண்கணய்
வற்றா வளவயலும் வாய்மாண்ட வேரியும்
பற்றார்ப் பிணிக்கும் மதிலும் படுகிடங்கும்
ஒப்ப வுடைத்தா யொலியோவா நீர்ப்புட்கள்
தத்தி யிரைதேருந் தையலாய் நின்னூர்ப்பேர்
ஒத்தாய வண்ணம் உரைநீ எனக்கூறக்
கட்டலர் தாமரையு னேழுங் கடுமான்றேர்க்
கத்திரிய ரைவருங் காயா மரமொன்றும்

பெற்றவிழ்த்தேர் துண்ணுத பேயே யிருதலையும்
வித்தாத நெல்லி னிறுதியுங் கூட்டியக்கால்
ஓத்தியைந்த தெம்மூர்ப் பெயரென்றான் வானவன்கை
விற்பொறித்த வேற்புருவத் தாள்.”

இதன்பொருள் :- சிறு யாறு பாய்ந்து ஆடும் சேயரி உண்கணாய்! தையலாய்! - சிறு நதியிலே பாய்ந்து நீராடுகின்ற செவ்வரி பரந்த மைதீட்டிய கண்களையுடையவளே! தையலே!, வற்றுவளவயலும் வாய்மாண்ட ஏரியும் - வளங்குறையாத வயலையும் பாய்கால் வடிகால் களாய் மாட்சிமைப்பட்ட ஏரியினையும், பற்றூர்ப் பிணிக்கும் மதினும் படுகிடங்கும் - பகைவரை (உட்செல்லவிடாமல்) தடுக்கும் மதினையும் ஆழமான அகழியினையும், ஒப்ப உடைத்தாய் - தக்கவாறு உடையதாகி, ஒலிஒலிவா நீர்ப்புட்கள் தத்தி இரைதேடுங் நின் ஊர்ப்பேர் - ஓயாத ஆரவாரத்தையுடைய நீர்ப்புட்கள் தாவி இரையையுண்ணுதற்கிடமாகிய உன்னூரின் பெயரை, ஒத்தாயவண்ணம் உரை நீ - உள்ளபடி சொல்வாயாக நீ, என கூற - என்று வினாவ, வானவன் கை வில் பொறித்த வேல் புருவத்தாள் - சேரனது கையிலுள்ள வில்லைச் சித்திரித்து வைத்தாற்போன்ற (கண்ணாகிய) படைபுடன் கூடிய புருவத்தையுடைவள்.

(வேல் - ஆயுதப் பொதுப்பெயராய் ஈண்டு அம்பையுணர்த்தும்; வேற்படையெனினுமாம். வாய் - வாய்க்கால்; வழி - நீர் உட்புகும் வழி, வெளிச்செல்லும் வழி).

கட்டு அலர் தாமரையுள் ஏழும் - முறுக்கவிழ்ந்து மலரும் தாமரையின் பெயராகிய 'பதுமம்' என்பதன் முதலெழுத்தாகிய பவ்வருக்கத்தின் ஏழாமெழுத்தாகிய 'பெ' என்பதனையும்,

(ஈண்டுத் தாமரையென்பது அதன் பரியாய்ப் பெயராகிய பதுமம் என்பதையும், பின் அதன் முதலெழுத்தையும், இலக்கணை நெறியாகிய குறிப்பால் உணர்த்திற்று. இங்ஙனமே பின்னதற்கும் கொள்க.)

கடுமான் தேர்க் கத்திரியர் ஐவரும் - விரைந்த செலவினையுடைய குதிரை பூட்டிய தேரின் பெயராகிய 'ரதம்' என்பதன் முதலில் கத்திரி வடிவுள்ள எழுத்தாகிய ரவ்வருக்கத்தின் ஐந்தாமெழுத்தான 'ரு' என்பதனையும்,

(ஐவர் - ஐந்தாமவர், ஐந்தாமெழுத்து; ஈண்டு அஃறிணைப் பொருள்மேல் உயர்திணைச் சொல் மயங்கி வந்தது, பிசுச் செய்யுளில் மயங்கும் என்னும் இலக்கணவிதியால். கத்திரியர் என்பதும் அங்ங

னமே. இனி, 'தேர்' என்ற சொல்லிற்றானே கத்திரி வடிவுள்ள எழுத்தாகிய 'ர' கொள்ளினுமாம்).

காயா மரம் ஒன்றும் - (பூத்தும்) காயாத மரமாகிய வலம்புரி என்பதன் முதலெழுத்தாகிய 'வ' என்பதனையும்

(வலம்புரி - நந்தியாவர்த்தம், ஒன்று - முதலது)

பெற்று அவிழே தேர்ந்து உண்ணாத பேயே இருதலையும் - பேருண்டியாகிய சோற்றின் பெயரான 'வல்சியும்' (தூய்மை முதலியன பண்பை) ஆராய்ந்து உண்டலில்லாத பேயின் பெயராகிய 'அலகையும்' ஆகிய சொற்களின் தலையெழுத்துக்கு இரண்டாமெழுத்தான 'ல்' 'ல' என்பவற்றையும்,

(இருதலை - தலையின் இரண்டாவது; இது இலக்கணப் போளி மொழி. இனி, தலை - இடம். இருதலை - இரண்டாவதாகிய இடம், இரண்டாமிடத்தெழுத்து எனினுமாம். ஏகாரம் ஏனையிடத்தும் கூட்டப்பட்டது. பெற்று - பெருக்கம்).

வித்தாத நெல்லின் இறுதியும் கூட்டியக்கால் - முனைக்கும் வன்மையற்ற மூவருட நெல்லின் பெயராகிய 'அசம்' என்பதன் இறுதியெழுத்தான 'ம்' என்பதையும் ஒன்றுசேர்த்தால் (-கூட்டியுச்சரித்தால்) (வித்தாதநெல் - விதைக்க உதவாத நெல்; என்றது முனைக்குஞ் சக்தியற்ற நெல் என்றபடி; அது மூன்றுவருடத்து நெல் அதற்கு 'அசம்' என்பது ஒருபெயர்).

ஒத்து இயைந்தது - ஒன்றுபட்டொலிக்கும் பெயரே, எம் ஊர்ப் பெயர் என்றான் - எமது ஊரின் பெயராகுமென்று கூறினான் என்றவாறு.

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள”

தமிழ் மக்கள் உலகிடை எங்கும் பரந்து உள்ளனர். கல்வி செல்வம் முதலிய சிறப்புகளை எல்லாம் பெற்ற தமிழர் வாழ்கின்ற இடம் இலங்கை ஒன்றேயாம். தமிழ்ப் பெண்கள் இலங்கை நாட்டில் முன்னேறி இருப்பதுபோல வேறு எங்கும் முன்னேறி இருக்கக் காணோம். இத்தகைய அறிவிற் சிறந்த பெண்களைக் காண்பதைவிட மேல் உலகப் பேரின்பம் ஒன்றும் சிறந்ததில்லை என்று துணியும் மரபே தமிழர் மரபாம். இத்தகைய காட்சியினை இலங்கையில் நேரே வந்து கண்டு களிக்கும் பேறு பெற்றேன். தாய் நாட்டில் இருந்துவரும் தகுதி ஒன்றினையே கண்டு என்னை இன்முகம் காட்டி வரவேற்ற சேய்நாட்டு அன்பினை வேறு எங்கே காணமுடியும்? தமிழ், சைவம், முன்னேற்றம் என்ற மூன்று சக்தியும் முனைந்து வளரும் மூலப்பெருஞ் சக்தியாக ஒரு சக்தித் திருக்கூட்டம் இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்மணிகள் வடிவு கொண்டு விளங்கி வருவது இன்னும் என் மனக்கண் எதிரே தோன்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் என்னை எழுதும்படி கேட்டபொழுது சக்தியின் நினைவு வருவதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. ஆரிய மொழியினைத் தேவ மொழி என்பர். ஆதலின் அது அப்பாலுக்கப்பாலான சிவனுடன் ஒன்றுகலந்துவிட்டது. திராவிடமொழியோ அம்மையின் திரு உருவாய் உலகிடையே விளையாடி வருகிறது. பழங்காலத்தில் தமிழர் சக்தியின் வடிவாம் பெண்களைப்பற்றிக் கருதியதைக் குறித்து எழுதுவது பொருத்தமே யாமெனத் தோன்றுகிறது.

சைவத்தில் பெண்களுக்குத் தனி உரிமை உண்டு. “பெண்களுக்கு மோட்சம் இல்லை” என்ற ஒரு கொள்கையினை எதிர்த்தே தமிழ் நாட்டுச் சைவம் காரைக்கால் அம்மையார், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார் என்ற இவர்கள் வழியாக ஒங்கி வளர்ந்தது. இந்த வகையால் நோக்குமிடத்துச் சைவத்தைப் பெண்கள் இயக்கமே என்று சொல்லிவிடலாம். கடவுளை ஆண்பாலாகப் பேசுவதே உலகினுடைய வழக்கம். கடவுள் நிலையிலும் பெண்ணுக்குச் சம உரிமை தந்து கடவுளை அம்மை அப்பனெனப் பேசிச் சமரசப்படுத்தியது சைவத் தமிழ் ஒன்றேயாம். மேனாட்டில் தேவியின் வழிபாடும் உண்டு. ஆனால் மேரியைக் கன்றியாகவே அவர்கள் வழிபடுகின்றனர். தாய்மைக்குத் தனிப் பெருமை வகுத்து வழிபடுவது சைவமேயாம். இந்தத் தாய்மை வழிபாடு

திரு. ச. த. இராஜேசுவரி அம்மையார் அவர்கள் M. A., L. T.

இன்று நேற்று எழுந்தது அன்று. தமிழர்கள் இந்துநதிக் கரையில் வாழ்ந்தபோதும் இந்த உண்மையை மறந்தனர் அல்லர். புதைந்த நாகரீகத்தை உள்ளேகொண்டு விளங்கும் மஹேஞ்சதாரோவும் (Mohenjadaroa) ஹரப்பாவும் (Harrappa) இந்த உண்மையை இன்றும் பேசாமல் பேசினிற்கின்றன — அங்குள்ள எழுத்துக்களைப் படிக்க முந்திய ஹீரஸ் (Father Heras) அடிகளார் மீன்கண் என்பது அந்தப் பழந் தமிழர் தம் கடவுளுக்கு இட்ட அரியதொரு பெயர் என எடுத்துக் காட்டுகிறார். அங்கயங்கண்ணி என்றும் மீனாக்கி என்றும் அப் பழந் கடவுட்பெயரை இன்றும் நாம் மறவாமல் வழங்கி வருகின்றோமன்றோ? தன் சிணையைத் தொலைவில் இருந்து கண்ணூரக்கண்டு மன முருகிநின்று எண்ணி எண்ணித் தன்னைப்போலவே ஒரு மீனாக்கிவிடுவதே மீனின் இயல்பாம். இதுவே தாய்மை அருளாம். மீன் இமையாது விழிப்பாக இருக்குமாம். பிறழாத அறிவு நாட்டமும் இப்படியேயாம். எனவே, “மீன் கண்” என்ற உவமையால் தாய்மை அருளும் பிறழாத அறிவும் கடவுளின் இயல்பாகக் குறிக்கப்படுதல் காண்க. “அன்பே சிவம்” “அறிவே சிவம்” என்பது திருமந்திரம்.

சங்க நூல்கள் இந்தச் சமதருமத்தினை மறக்கவில்லை. “சேர்ந்தது உமையே” என்கிறது அகநானூறு. வேறு ஒரு தொடர்பும் அங்கு இல்லை. “நீலமேனி வாலிழை பாகத்து ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ் மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன முறையே” என்பது ஐங்குறுநூறு. “அருளும் அறிவுமாம் அம்மை அப்பன் நிலை எழுந்தாலன்றோ உலகம் தோன்றும்? அருளே அம்மை, அறிவே அப்பன். உலகமாய் இயங்கி நிற்கும் நிலையே சக்தி; இதனைக் கடந்த நிலையே சிவம். பஞ்ச பூதங்களையும் சூரியனையும் சந்திரனையும் ஆன்மாவையும் ஆண்டவன் வடிவமாகக்கொண்டு படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளுதல் என்ற ஐந்தொழிலையும் அவனது ஆனந்ததாண்டவமாகக் காண்பதே சைவமாம். எவற்றையும் கடந்த இந்த சிவம் தானே இயங்குவது ஏது? சக்தி இயக்கினால்தான் இயங்கும். “சிவம் எனும் பொருள் ஆதி சக்தியொடு சேரின் எத்தொழிலும் செய வல்லதாம், அவள் பிரிந்திடிள் அசைவதற்கும் அரிதரிது” என்று தமிழ் நாட்டுச் சங்கரர் தமது செளந்தரிய லகரியைத் தொடங்குகிறார். எனவே சக்தியின் கையே மேலோங்கி நிற்கின்றது.

சக்தியும் சிவமும் நெருப்பில் உள்ள சூடும் ஓளியும்போல இணை பிரியாதவை. உற்றறிவது சூடு. கண்டறிவது ஓளி. அதுபோல அறிவும் அன்பும் ஒன்றே. அறிவினால் அன்பு பெருகும். அன்பினால் அறிவு ஓளிரும். உண்மை அறிவும் அன்பும் உள்ளநிலை இது. உண்மைக்கு மாறான அறிவோ அணுக்குண்டில் முடியும். அன்புக்கும் அறிவுக்கும்

உள்ள ஒற்றுமையை நாள்தோறும் காண்கின்றோம். அன்புக் கண் கொண்டு காணும் தாயின் அறிவிற்கும் அறிஞரின் ஆராய்ச்சிக்கும் புலனாத குழுவியின் நுட்ப வேற்றுமை எல்லாம் புலனாகும். காதற் கண்கொண்டு காணும் காதலன் அறிவிற்குக் காதலியின் நுட்பம் எல்லாம் புலனாகும். விருப்பம் இருக்கும்போது எவ்வளவு கற்கின்றான் மாணவன்? அன்பிற்கும் அறிவிற்கும் இத்தகைய ஒற்றுமை உண்டு. இயங்கு நிலையே அன்பு. இயங்கா நிலையே அடிப்படையாகிய உண்மை அறிவாம். தொலைவில் தோன்றுவது அன்பின் விளக்கம்; அதனைத் தொடர்ந்து சென்றால் தோன்றுவது அதன் பிறப்பிடமாம் அறிவு. உள்ளத்தினை உருக்குவது அன்பு. உண்மையை ஒன்பெறச் செய்வது அறிவு. இரண்டும் ஒன்றன் இருவேறு நிலைகளே.

சக்தியாம் அருள் அல்லது அன்பும் சிவமாம் அறிவும் இப்படி ஒன்றையாகி நிற்கின்றன. இவற்றின் ஒற்றுமையே வளர்ச்சி. காலத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட பொருளைக் காலசக்கரத்தின் ஊடே கண்டால் முன் பின்னாகப் பின் முன்னாக உருளும்; உருளும்போது சக்கரத்தின் ஆரைகள் முன் பின்னாகியும், பின் முன்னாகியும் உருளவில்லையா? ஒருபோது ஒரு நிலையில் சிவம் முன்னம். மற்றொருபோது சக்தி முன்னம். பின்னொருபோது சக்தியும் சிவமும் முன் பின் இன்றி ஒன்றாகும். மற்றொரு உவமை காணலாம். வித்தே சிவத்தின் நுணுக்கம். மரமே சக்தியின் விலாசம். முன் பின்னாய் வரும் காட்சி இங்குத் தோன்ற வில்லையா? பழுத்த மரத்தில் வித்தும் மரமும் ஒருங்கு இயைந்து சிவமும் சக்தியும் ஒன்றாக நிற்கும் காட்சியைக் காட்டவில்லையா? முன் பின்னம் நிலையை அண்ணன் தங்கை, தமக்கை தம்பி, தகப்பன் மகள், தாய் மகன் என்று பேசலாம் அன்றோ? ஒத்த நிலையைக் காதலன் காதலி எனப் பேசலாம் அன்றோ?

“ மின்னிடைச் செத்துவர் வாய்க்கருங்கண்
 வெண்கைப் பண்ணம் மென்மொழியீர்
 என்னுடை ஆரமு தெங்களப்பன்
 எம்பெரு மான்இம வான்மகட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன்
 தமையன்எம் ஐயன் தாள்கன்பாடிப்
 பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைகல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துகாமே”

என இந்த உண்மையைத் திருவாசகம் பாடுகிறது.

சிவபெருமானது ஆனந்த தாண்டவமே இந்த உலகத் திருவிளையாடலாம் எனக் கண்டோம். தாண்டவம் என்றால் தாளத்திற்கு

ஏற்ப ஆடுவதாம் தாளம் அல்லது சக்தி இல்லையானால் கூத்தேது? தாண்டவமேது? தாளம் கொட்டுவார் தான் நாட்டியத்தினை நடத்தி வைப்பார். இங்குச் சிவபெருமான் திருநடனத்தினை நடத்தி வைப்பான் யார்?

“செய்ஞ்ஞின்ற நீலமலர் கின்றதில்லைச் சிற்றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற ஒண்கண் மலைமகன்கண்டு மகிழ்ந்துநிற்க
நெய்ஞ்ஞின்றெரியும் விளக்கொத்த நீலமணி மிடற்றூன்
கைஞ்ஞின்றஆடல்கண்டால்பின்னைக்கண்கொண்டுகாண்பதென்னே”

எனப்பாடுகின்றார்; அந்தத் திருநடனத்தில் பேரின்பம்கொண்டு “மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே” எனப்படும் திருநாவுக்கரையர்.

சிவத்தைக் கூத்தரசாகப் பாடும்போது சக்தி தாளம் போடுபவளாக அமைகின்றாள். இவள் தாளம் போடுவது இல்லையானால் தாண்டவம் ஏது? சிவமும் சக்தியும் முன் பின்னாகும் நிலையைத் தாளம் போடும் நிலையில் எவ்வாறு கூறுவது? பாடலும் ஆடலும் தாள ஒற்றுடனேயே தொடங்குவது உண்டு. அது காதலனும் காதலியும் ஒத்திருக்கும் சிவசக்திநிலை, சிவபோது தாள ஒற்று விழுந்தபின் பாடலோ ஆடலோ தொடங்கும். அங்கே சக்தி முன்னும், சிவம் பின்னுமாம் நிலையைக்காணலாம். மரத்தின் பழம் பழுத்து அதன் வித்துப் பின் விழும்நிலை சக்திக்குச் சிவன் மகனாகவரும் நிலையே. சிவபோது பாடலும் ஆடலும் தொடங்கிய பின் தாள ஒற்றுவிழும். இங்குச் சிவம் முன்னும் சக்தி பின்னுமாம். சிவம் தந்தை சக்தி மகள் என்ற நிலை. சக்தியும் சிவமும் இவ்வாறு தாளத்திற்கு ஏற்பக் கூத்தாடும் நிலையைக் கவித்தொகைப்பாடல் விளக்குகிறது. “கொடிபுரை நுசப்பினான் கொண்ட சீர் தருவாளோ, வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர் தூக்குத்தருவாளோ, முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ.”

“பாணியும் தூக்கும் சீரும் என்றிவை
மாணிழை அரிவை காப்ப
ஆணயில் பொருள் எமக்கு அமர்ந்தனை ஆடி”

எனப்பாடுகின்றது.

சக்தியே அருள், ஆதலின் கடல் நீர்போன்ற கருநிறமுடையதாக அதனைப் பாடுவதும் உண்டு. “நீலமேனி வாலிழைபாகத்தொருவன்” என்பது ஐங்குறுநூறு. அறிவு ஒரு விளக்கம் ஆதலின் அதனைத் தீப்போன்ற செந்நிறமாக வழங்குவர். “எரி எள்ளுவன் நிறத்தன்” என்பது பதிற்றுப்பத்து. வானவில்லில் இவை இரண்டும் இரு சோடியாக

நிற்கக் காண்கிறோம். எல்லா ஓளியிலும் இத்தகைய நிறமாலையைக் காணலாம். அம்மை அப்பரின் திருக்கோலமாக இந்த நிறமலை விளங்குகின்றதென அறிஞர் வாழ்த்துகின்றனர். செக்கச் சிவந்த சிவபெருமானும் கண்ணைக் கவரும் கருநீல வடிவழகியுமாக அம்மை அப்பன் திருக்கோலம் விளங்குகிறதல்லவா? சத்தியை உமை என்றும் பேசுவர்; காக்கும் கடவுளாம் திருமால் என்றும் பேசுவர். செந் நிறத்தினைச் சிவன் என வணங்குவர்; சேயோன் எனப் போற்றுவர். சேயோனாகே முருகன் என்ற பெயரும் உண்டு. தேனாய் வாய்க்கு இனித்து, அழகிய மலராய் கண்ணுக்கும் உடலுக்கும், இனித்து, மக ரந்தமாய் மூக்குக்கு இனித்து, முருகியம் என்னும் தெய்விக சங்கீத மாய் காதுக்கு இனித்து, கடவுள் எண்ணமாய்க் கருத்துக்கும் இனித்து, அப்பாலுக் கப்பாலாம் கந்தழி நிலையாய் உண்மை அறிவு இன்பமாம் அனைத்திற்கும் இனித்து, அனைத்திற்கும் அடிப்படையாய் அனைத்திற்கும் உள்ளீடாய் விளங்கும் சர்வசரமாய், சர்வசந்தமாய், சமரசமாய் நிற்கின்ற முருகன் என்ற பெயரில் விளங்கும் அனுபவ நூட்பமெல்லாம் திருமுருகாற்றுப்படையில் காணலாம். இந்தச் சேயோனின் செம்மை நிறத்தினைக் குறுந்தொகை விளக்குகிறது.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேக்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே.”

மாயோன் என்ற மாமைநிறத் திருமாலின் சிறப்பெல்லாம் சத்தியின் விளக்கமேயாம். சிவமோ அப்பாலுக் கப்பாலான தனிநிலை; கடந்த கடவுள் நிலை. சக்தியோ உலகமாய் மலர்ந்த மலர்ச்சிநிலை. உள்ளீடாய் விளங்கும் இயவுள் நிலை. திருமால் உலகமாய் நிற்கின்ற நிலையை நற்றிணை அழகாகப் பாடுகிறது.

“மாநிலம் சேவடி யாக, தூநீர்
வளைநரல் பெளவம் உடுக்கை யாக,
விசம்புமெய் யாக, திசைகை யாக;
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் னாக,
இயன்றஎல் லாம்பயின்று அசத்து அடக்கிய
வேத முதல்வன் என்ப
கீதுஅற விளங்கிய திகிரி யோனே.”

இவ்வாறு அனைத்துமாம், நிலையினையே பரிபாடலும் பாடுகிறது. அஷ்டமூர்த்தி வழிபாடு எனப் பின் வளர்ந்ததெல்லாம் இந்தக் கருத்தின் முதிர்ச்சியே எனலாம். சிவமும் சக்தியுமாய் நின்ற நிலையே திருமாலும் சிவனுமாய் நிற்கின்ற நிலையாம்.

“ அரியலால் தேவிஇல்லை ஐயனை யாறனார்க்கே ”

எனத் திருநாவுக்கரசர் பாடுகின்றாரன்றோ? வெள்ளொளியிலே நிறங்கள் நீலத்தில் தொடங்கிச் சிவப்பளவும் தோன்றவில்லையா? சிவப்பேரொளியிடத்தும் இவ்வாறு நீல முதல் சிவப்புவரை தோன்றக் கண்டனர் பழந்தமிழர். அம்மை யப்பன் வடிவமும் சங்கர நாராயணன் வடிவமும் இந்தப் பேருண்மையை நிலைநாட்டுபவையே.

“ தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒன்மழுவும் சக்கரமும் சூழஅரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால்—சூழும் திரண்டுஅருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு இரண்டுஉருவும் ஒன்றாய் இசைந்து ”

என்று ஆழ்வார் இந்த ஒற்றித்த நிலையைப் பாடுகின்றார்.

சக்தியைத் தாயாகவே காண்பது ஒரு வழக்கு. “ இரண்டு உருவாய் ஈரணி பெற்ற எழிற்றகையன் ” எனப் பதிற்றுப்பத்து இந்த அர்த்தநாரீசுர வடிவத்தினைப் புகழ்கின்றது.

“ தோலும், துகிலும், குழையும், சுருள், தோடும், பால்வெள்ளை நீலும், பசஞ்சாந்தும், பைங்கிளியும், சூலமும், தொக்க வளையும், உடைத்தொன்மைக் கோலமே கோக்கிக் குளிர்ந்துணதாய் கோத்தும்பி ”

என இக் கோலத்தினைத் திருவாசகம் தொன்மைக்கோலம் என்கிறது. சிந்து நாகரிகக் காலத்திலிருந்து வருவதல்லவா? சக்திக்கும் அப்பாலான கடவுள் நிலையையும் அறிவர் புறநானூறு பாடியவர்.

“ பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்று அவ்வுருத் தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும் ”

“ சிவ ” என்பதில், “ சி ” என்பது “ சிவம் ”, “ வ ” என்பது சக்தியாம் அருள். “ வ ” வும் ஓடுங்கி “ சி ” என நின்றல் “ முத்தி பஞ்சாக் கர நிலையாம். ” தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினும் கரக்கும் அத்துவிதநிலை. இவ்வாறு விளக்கப்படுகிறது அன்றோ?

அதிதமாம் கடவுள் நிலையும், உலகாய் இயவுளாய் இயங்கும் நிலையும் இவ்வாறு சக்தியும் சிவமுமாய்ப் பேசப்படுகின்றன. உலகினைச் சிவத்தின் திருவருள் விலாசம் என்று பேசுவதன் உயர்வினை என்னென்பது! இதனை வெறுத்து நிற்கும் நிலை வீண் மன எரிவினையே வினைக்கும். இவை எல்லாம் தாயின் கண்ணம்பூச்சி விளையாட்டு என்றால் எல்லாம் சிவமயம் என்பது, எளிதில் விளங்கும் அன்றோ? பட்டினத்

தார் கூறும் அனுபவம் எளிதன்றோ? இதனாலன்றோ காதலைக் கடவுட் காதல் என்று பரிபாடல் பேசுவதாயிற்று. பரிபாடல் வேண்டிக் கொள்ளும் வேண்டிக்கோடல் எல்லாம் இந்த நிலையை விளக்குதல் காண்க. அதித நிலையும் கந்தழியாக விளக்கப்படுதலும் காண்க. அதித நிலைக்கு வழிகாட்டியாகச் சக்தியின் உலகநிலை உதவுகின்றது “அவ னருளால் அவன் தான் வணங்கும் திறமை சங்ககாலப் பெரியாரால் நன்கு உணரப்பட்டிருந்தது.

ஒளவையார் அதியமானிடம் நெல்லிக்கனி பெற்றார். அதியமான், பொருள் வாழ்வில் ஈடுபட்ட தான் சாவதால் கேடில்லை எனக்கண்டான். அறிவுவாழ்வில் வாழும் ஒளவை சாவாது இருப்பது உலகம் உய்யும் வழி எனக்கண்டான். இவ்வாறு பிறர் வாழச் சாவினை எதிர்கொள்ளும் நெறியே கடவுள் நெறி என ஒளவை உணர்கின்றார். சிவபெருமான் செய்துகாட்டியதும் இதுவே அன்றே. பிறர் அழுதுண்ணத் தான் நஞ்சு உண்டார் சிவனார். தான் அழிய மாறியும் பிறர்க்கு உதவுவதே கடவுள் நெறி. ஆண்டவன் அருள்செய்வது அத்தகைத்தாம்.

“வலம்படு வாய்வாள் ஏந்தி ஒன்றார்
கனம்படக் கடந்த கழல்தொடித் தடக்கை
ஆர்கனி நறவின் அதியர் கோமான்
போரடு திருவிற் பொலத்தார் அஞ்சி
பால்புரை பிறைதுதற் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடாகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்குந் தனையே.”

என இந்த உண்மையை ஒளவையார் வலியுறுத்தினார். “திருநீலகண் டம், திருநீலகண்டம்” எனத் திருஞானசம்பந்தர் பாடுவதும் இந்த உண்மையை வற்புறுத்தவேயாம். மன்னிப்பின் பெருமை எல்லாம் இங்கு விளங்குகிறது.

“ஏதுபிழை செய்தாலும் ஏழையேனுக் கிரங்கித்
தீது புரியாத தெய்வமே—தீதி
தழைக்கின்ற போரூர்த் தனிமுதலே நாயேன்
பிழைக்கின்ற வாறுநீ பேசு.”

எனப் பின்னர்ப் பாடியதற் கெல்லாம் வித்து இங்கேயன்றே உண்டு.

சக்தி சிவநிலை — இவற்றிடை உலகம் வளர்ந்துவரும் முறை — ஆண் பெண் சமரசம் — மன்னிக்கும் அருள் — அஷ்டமூர்த்தி வழிபாடு. — அனைத் தினையும் ஆண்டவனாகக் காணல் — அதிதநிலை முதலியன எல்லாம் சங்ககாலத்தில் விளங்குவது காண்க.

தமிழில் பொதுச் சொற்கள்

மலையிலே வாழ்ந்திருந்த பழங்கால மனிதன் அங்குக் கண்ட மண், கல் முதலியவற்றிற்கு இடத்திற்கு ஏற்றவாறும் பொருளுக்கு ஏற்றவாறும் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு பெயராகப் பற்பல பெயர்களை வைத்து வழங்கியிருப்பான். உறுதியான மண்ணுக்கு ஒருபெயர், பொடிமண்ணுக்கு ஒரு பெயர், மண்கட்டிகளுக்கு ஒரு பெயர், செந்நிற மண்ணுக்கு ஒரு பெயர், சாம்பல்நிற மண்ணுக்கு ஒரு பெயர், பொடிமணலுக்கு ஒரு பெயர், பெரு மணலுக்கு ஒரு பெயர், கருங்கல்லுக்கு ஒரு பெயர், வெண்ணிறக் கல்லுக்கு ஒரு பெயர், பெரிய கல்லுக்கு ஒரு பெயர், சிறிய கல்லுக்கு ஒரு பெயர், ஒளியுறை கல்லுக்கு ஒரு பெயர், அவ்வகையிலும் ஒவ்வொரு நிறமுள்ள கல்லுக்கு ஒவ்வொரு பெயர். இவ்வாறே பல பெயர்களை வைத்து வழங்கியிருப்பான்.

நெடுங்காலம் கழிந்தபிறகே, உறுதியான மண்ணுக்கும் பொடிமண்ணுக்கும் மண்கட்டிக்கும் உள்ள உறவைக் கண்டுணர்ந்து மூலவகையையும் மண் என்ற பொதுப் பெயரால் வழங்கியிருப்பான். அவ்வாறே பலவகை மணலுக்கும் உள்ள உறவைக் கண்டறிந்தபிறகே, மணல் என்ற பொதுப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கும். பலவகைக் கற்களுக்கும் பொதுவான 'கல்' என்ற பொதுப்பெயரும் அவ்வாறே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். பலவகை மணிகளையும் மணி என்றதும், பலவகை உலோகங்களையும் பொன் (உலோகம்) என்றதும் இவ்வாறு நாளடைவில் ஏற்பட்ட பெயர் வழக்குகளே.

ஒரு குழந்தையிடத்தில் நாற்பது ஐம்பது விளையாட்டுப் பொருள்களைக் கொடுத்து வைத்திருக்கச் செய்தால், அந்தக் குழந்தை ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஒவ்வொரு பெயர் வைக்க முயலும். குழந்தைக்கு அப்போது அவற்றுள் எந்தப் பாகுபாடும் தெரியாது. அறிவு வளர்ந்தபிறகே அவற்றுள் சிலவற்றைப் பிரித்து "இவை எல்லாம் மாப் பொம்மைகள்" என்றும், வேறு சிலவற்றை "இவையெல்லாம் கற் பொம்மைகள்" என்றும், இன்னும் சிலவற்றை "இவை எல்லாம் பித்தளைப் பொம்மைகள்" என்றும் பகுக்கும் தன்மை வளரும்.

Dr. மு. வரதாசன் அவர்கள், M. O. L., Ph. D.

மனிதன் உலகப் பொருள்களுக்குப் பெயர் வைத்த வரலாறும் இப்படிப்பட்டதே. முதலில் அவன் எந்தப் பாகுபாடும் செய்யாமல் ஒவ்வொரு பொருளுக்கு ஒவ்வொரு பெயர் என்று குறியிட்டு வழங்கி வந்தான். அந்தப் பெயர்களே சிறப்புப் பெயர்கள் என்று கூறப்படும். நெடுங்காலம் கழிந்த பிறகே, அந்தப் பொருள்களை இனம் இனமாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு இனத்துக்கும் பொதுப் பெயரை வைத்து வழங்கத் தலைப்பட்டான். ஆகவே, பொதுவாகப் பெயர்ச் சொற்களின் வரலாற்றில், சிறப்புப் பெயர்கள் காலத்தால் முந்தியவை; பொதுப் பெயர்களே பிந்தி ஏற்பட்டவை.

மா, பலா, தேக்கு, விளா, வேம்பு, புன்கு, வாகை, புன்னை முதலான பெயர்களே முதலில் மரங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்புப் பெயர்கள். “மா காய்த்ததா?”, “தேக்கு மிகப் பெரியது”, “பலா இன்னும் வளரவில்லை”, “விளத்தில் பழமே இல்லையே”, “புன்கு நல்ல நிழல் தருகிறது” முதலான வாக்கியங்களை மிகப் பழங்காலத்து மக்களால் பேசப்பட்டவை. பிறகு பற்பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து, இவை எல்லாம் ஓர் இனமான பொருள்களாக இருப்பதை உணர்ந்து, மரம் என்ற பொதுப் பெயரை வழங்கியிருக்கவேண்டும், அதன்பிறகே “மாமரம் காய்த்ததா?”, தேக்குமரம் மிகப் பெரியது”. “பலாமரம் இன்னும் வளரவில்லை” என்பவை முதலான வாக்கியங்கள் பேச்சு வழக்கில் ஏற்படலாயின.

அவ்வாறே செம்மண்ணுக்கு ஒரு பெயரும், களி மண்ணுக்கு ஒரு பெயரும், மண்ணாங்கட்டிக்கு ஒரு பெயரும் இருந்த நிலைமையே, எல்லாவற்றையும் ஓர் இனமாக உணர்ந்து “மண்” என்ற பொதுப் பெயரைக் கண்டுபிடிக்கவும் சில நூற்றாண்டுகள் சென்றிருக்கவேண்டும்.

இத்தகைய பெயர்ச் சொற்களின் வரலாற்றைக் கற்பனை செய்து காணும்போது, உண்மையாகவே வியப்பாக உள்ளது. இன்று காணப்படும் மாட்டுவண்டி, குதிரைவண்டி, சைக்கிள், மோட்டார் முதலிய போக்குவரவுக் கருவிகளின் தோற்ற வளர்ச்சிக்கு இடையே எப்படிக்காலமும் முயற்சியும் கழிந்தனவோ, அவ்வாறே பேச்சு (மொழி) என்னும் நாகரிகக் கருவியில் உள்ள பல பொதுப் பெயர்களுக்கும் சிறப்புப் பெயர்களுக்கும் இடையே பலருடைய ஆரிய முயற்சியும் நெடுங்காலமும் கழிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால், இன்று சைக்கிள் ஏறிச் சுற்றும் சிறுவர்களும், மோட்டார் ஊர்ந்து செல்லும் செல்வர்களும் இவற்றின் வரலாற்றில் காணப்படும் முயற்சியையும் காலக் கழிவையும்

எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை; அதுபோலவே இன்று மாமரம், விளாமரம் என்றும், மரம் செடி கொடி என்றும் பேசும் மக்களும் அந்தச் சொற்களின் வரலாற்றை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. ரேடியோ என்னும் உயர்ந்த கருவியைச் சிறந்த அறிஞர் ஒருவர் கண்டுபிடித்துக் கொடுக்க எவ்வளவே முயன்று உழைத்தார். ஆனால் அந்தக் கருவியைப் பயன்படுத்தி அரிய பாட்டுக்களையும் சிறந்த பேச்சுக்களையும் கேட்டு மகிழும் அளவிலேயே நாம் நின்றுவிடுகின்றோம். முன்னோர்கள் கண்ட சொற்களைப் பயன்படுத்துவதிலும் நாம் இவ்வாறே இருக்கின்றோம். இந்த நிலைமை இயற்கையே.

“The number of abstracts possessed by a language is a good gauge of its development. It is difficult for us to realize the mental struggles and the ages of preparation required for the discovery of those ideas which now, seem to us so familiar.” என்று அறிஞர் சாய்ஸ் (Sayce) என்பவர் கூறும் கருத்து இங்குக் கருதத்தக்கது.

பழங்காலத் தமிழர்கள் ஆண் யானையைக் ‘களிறு’ என்றார்கள்; பெண் யானையைப் ‘பிடி’ என்றார்கள். அவர்களை அடுத்து வந்தவர்களில் சிலர் இரண்டிற்கும் பொதுவான ஒரு பெயரைக் கண்டு, இரண்டும் ‘யானை’ என்றார்கள். இன்று உள்ளவர்களோ, களிறு, பிடி என்னும் சிறப்புப் பெயர்களை மறந்துவிட்டு ஆண் யானை பெண் யானை என்கிறார்கள். அதுபோலவே பசு எருது என்ற சிறப்புப் பெயர்களையும் தொடக்கத்தில் வழங்கினார்கள். பிறகு மாடு என்ற பொதுச் சொல் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் ஆண் மாடு, பெண் மாடு என்று யாரும் வழங்குவதில்லை. காரணம் என்ன? களிறு பிடி முதலான சொற்களை மக்கள் மறந்துவிட்டதுபோல், பசு எருது என்னும் சொற்களை மறக்கவில்லை. களிறும் பிடியும் வீடுதோறும் காணப்படுகின்றவை அல்ல; ஆகையால் அந்தச் சிறப்புப் பெயர்கள் எளிதில் மறக்கப்பட்டன. பசுவும் எருதும் ஏறக்குறைய நாள்தோறும் வீடுதோறும் பழகுகின்றவை; ஆதலால் எளிதில் மறக்கப்படாத சொற்களாக அவை நிற்கின்றன.

ஆகவே, மொழி வளர்ச்சி என்பது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றற்குத் தாவுவது அல்ல; ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை நாடிச் செல்வது ஆகும். அவ்வாறு வளர்வதால்தான், எந்த மொழியிலும் ஓரளவு பழம் பண்புகளும் காணப்படும்; புது வழக்குகளும் வாழ்வுபெறும். ஆனால் பெரும்பான்மை நோக்கி, ஒரு மொழியின் போக்கு இன்னது என்று துணியப்படும்.

இதுவரையில் உலக மொழிகளை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் சொற்களைப் பொறுத்த வரையில் கூறியுள்ள கருத்து இதுதான்: கருத்து வளர்ச்சி குறைந்த மிகப் பழங்காலத்தில் சிறப்புப்பெயர்கள் மிகுந்திருந்தன; நாகரிகம் வளர வளர, கருத்து நுணுக நுணுக, நுட்பமான பொதுப்பெயர்கள் ஏற்படலாயின. இன்றும், நாகரிகமான மக்கள் பேசும் மொழியில் நுண்ணிய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும் பொதுப்பெயர்கள் மிகுந்துள்ளன; நாகரிகமற்ற மக்கள் பேசும் மொழியில் அவற்றைக் காண்பது அரிதாக உள்ளது.

தென் அமெரிக்காவின் பழங்குடிகளின் பேச்சில் தலை, கண் முதலான பொதுச் சொற்களும் இல்லையாம். 'என் தலை' என்று உணர்த்த ஒரு சொல்லும், 'உன் தலை' என்று உணர்த்த வேறு சொல்லுமாகப் பல சொற்கள் உள்ளனவாம். டாஸ்மானியாவின் (Tasmania) பழங்குடிகளின் பேச்சில் 'மரம்' என்ற பொதுப்பெயரே இல்லையாம். ஆனால் ஒவ்வொரு வகை மரத்திற்கும் ஒவ்வொரு சிறப்புப்பெயர் உண்டு. அதனால், "It is characteristic of primitive peoples that their languages are highly specialized, so that where we are contented with one generic word they have several specific terms" என்று அறிஞர் யெஸ்பெர்ஸன் (Jespersen — *Growth and Structure of the English Language*) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழ்மொழியில் பழைய இலக்கியங்களிலும் சிறப்புப் பெயர்களுடன் நுண்ணிய கருத்தமைந்த பொதுப்பெயர்களும் காணப்படுவதை எண்ணும்போது, தமிழ்மொழி மிகப் பழங்காலத்திலேயே பண்பட்டு வளர்ந்த சீரிய மொழி என்பதை உணர்ந்து வியக்கவேண்டியுள்ளது.

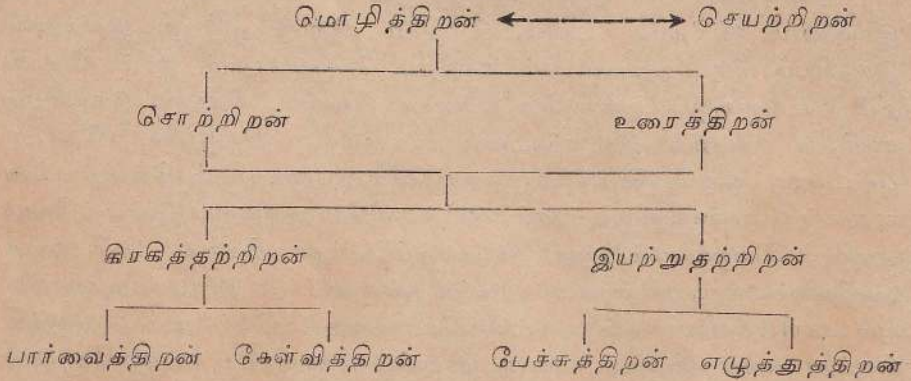
இலக்கியச் சுவை

சுவைத்து நாம் இன்புறுதற்கு இன்பக் கலைகள் பலவுள். அவை இலக்கியம், சங்கீதம், நடனம், சித்திரம், சிற்பம் ஆகியன. இவற்றுள் இலக்கியம் இன்றியமையாதும் சங்கீதம் பெரும்பாலும் தாம் தோற்றம் எய்துதற்குப் பாஷையின் துணையை வேண்டி நிற்பன. இலக்கியம் சங்கீதம் என்னும் இரண்டுனும் நடனக்கலை நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஒன்றோடொன்று இவை சேருவதனால் தாம் சிறப்பு எய்துவதுமன்றி மக்களுக்குத் தாம் தனித்தனியே அளிக்கும் இன்பத்திலும் அளவுப் பெருக்கமும் குணமேம்பாடும் உள்ள சிறந்த இன்பத்தை அளிக்கும் பண்புகின்றன. இதனை நன்குணர்ந்து இம்முன்று கலைகளையும் தனித்தனியாகவும் ஒன்றோடொன்றைச் சேர்த்தும் விருத்தி செய்து வளர்த்துவந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களாகிய நம்முன்னோர்கள் தம் பாஷையை இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்றும் சேர்ந்த தென்னும் கருத்தில் முத்தமிழ் என்று வழங்குவாராயினர்.

பாஷைவாயிலாகவன்றி உருப்பெறாத இயல்புடைய இலக்கியக் கலையை ரசித்தற்குப் பாஷை ஆற்றலும் அறிவும் அத்தியாவசியகம் என்பது வெளிப்படடை. ஆதலின் இலக்கியச் சுவை அனுபவத்தை நன்கு விளங்கவேண்டின் அதற்கு ஆதாரமான பாஷை ஆற்றலின் தன்மையை முதற்கண் ஆராய்தல் வேண்டும். இத்துறையில் இர்தூற்றாண்டில் இன்றளவில் உளநூல் வல்லுநர்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளின் பேராக வெளிவந்த உண்மைகளுட் சிலவற்றை உற்றுநோக்கில் இது விஷயத்தில் பலனுண்டாகும். அவற்றுள் ஒன்று, சிறுவராயினென், மூத்தோராயினென், மக்களை “மொழித் திறனுடையார்”, “செயற்றிறனுடையார்” என்னும் இருபெரும் பிரிவினராகவும், மொழித்திறனுடையாரைச் “சொற்றிறனுடையார்”, “உரைத்திறனுடையார்” என்னும் இரு பிரிவுகளாகவும், இவ்விரு பிரிவுகளையும் தனித்தனியே “கொடுத்தற்றிறனுடையார், இயற்றுத்தற்றிறனுடையார்” என்னும் இருகிளைப் பிரிவுகளாகவும், மேலும் கொடுத்தற்றிறனுடையாரைப் “பார்வைத்திறனுடையார்”, “கேள்வித்திறனுடையார்” என்றும், இயற்றுத்தற்றிறனுடையாரை “பேச்சுத்திறனுடையார்” “எழுத்துத்திறனுடையார்” என்றும் வகுக்கலாம்

திரு. க. ச. அருணாந்தி அவர்கள், M. Sc.

என்பது. எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக்குச் செயற்றிறன், புறம்பாதலின் இங்கதை விரித்துக் கூறவில்லை. இவையெல்லாவற்றையும் சுருக்கிப் பின்வருமாறு படரூபமாக விளக்கலாம்.

எழுத்து வடிவத்தில் காணும் அல்லது ஒலி வடிவத்தில் கேட்கும் சொற்களைக் கிரகித்து அவற்றின் கருத்தை விளங்குதலும் எழுத்தில் அல்லது பேச்சில் சொற்களைப் பிரயோகித்தலும், எழுத்தில் அல்லது பேச்சில் தொடர்ந்து கூறப்படுவனவற்றைக் கிரகித்து விளங்குதலும், பல கருத்துக்களை ஒன்றுரேர்த்தடுக்கி எழுத்தில் அன்றேல் பேச்சில் அவற்றை வெளிவிடுதலும் வெவ்வேறு ஆற்றல்கள் எனவும், அவை உடன்பிறந்தனவாதலின் உற்பத்தியிலே நிச்சயிக்கப்பட்ட அளவுக்கு மேல் விருத்தியடைந்து பலன் தரா எனவும், அவையளவில் மக்களிடையே தனி வேற்றுமைகள் உண்டெனவும் புலனாகின்றது. இலக்கியச் சுவை இவ்வாற்றல்களில் எவ்வளவுக்குத் தங்கியிருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கு அச்சுவையை அனுபவித்தல் ஆளுக்காள் அளவிலும் குணத்திலும் வேற்றுமைப்படும். இம்முடிபுகளுடன் எங்கள் பொது அனுபவமும் ஒத்திருக்கின்றது. ஒருவர் பேச்சு வன்மை உடையதாகவும், இன்னொருவர் அவ்வன்மையில் மிகக் குறைந்தவரெனினும் எழுத்து வன்மையில் மிகச் சிறந்தவராகவும், இன்னும் வேறொருவர் இவ்விருவன்மையும் மத்திய அளவாக உடையதாகவும் காண்கின்றோம்.

இனி இலக்கியத்துறையில் சிறப்பான ஆற்றல்கள் ஏதுமுண்டா வென்று உற்று நோக்குவாம். இன்பக் கலைத்துறையில் இரு அம்சங்கள் உள. ஒன்று “கிரகித்தல்” அம்சம். மற்றது “இன்பச் சுவையை நுகர்தல்” அல்லது “வெளிப்படுத்தல்” அம்சம். கிரகித்தலானது

எத்துறையிலும் நிகழுகின்ற தாதலின் அதற்கு ஆதாரமாகப் பொது ஆற்றல் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். அதனைப் “பொது ஆற்றல்” அல்லது “விவேகம்” என்பர் உளநூலார். இன்பக் கலைத்துறையில் நிகழும் கிரகித்தலும் இப்பொதுக் கிரகித்தலும் ஒன்றா, வேறா? இதற்கும் விடை ஆராய்ச்சி அளித்திருக்கின்றது. அதாவது, எல்லாத்துறையிலும் பொதுவான கிரகித்தலுக்கு ஆதாரமான பொது ஆற்றலாகிய விவேகம் அவ்வத்துறைக்கு வேண்டிய அளவுக்குத் தொழிற்படுவதுபோல் இன்பக் கலைத்துறையிலும் தொழிற்படுவதை விடச் சிறப்பான ஒருவித கிரகித்தல் அதனில் உண்டென்பதே. இது “இன்பக்கலைக் கிரகித்தல்” எனப்படும். இன்பக் கலைகள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான இச்சிறப்பாற்றல் இலக்கியத்துக்கும் உண்டு. இதனைவிட இலக்கியத்துறைக்கு மாத்திரம் சிறப்பான ஆற்றலும் உண்டு. அவ்வாற்றல் உரைநடை செய்யுள்நடை இரண்டுக்கும் பொதுவானது.

இன்பக் கலைக்குச் சிறப்பாகவுள்ள ஆற்றலின் தன்மை யாது? சிறப்பான வடிவத்தைக் கவர்ச்சியுடன் கிரகித்தலே அதன் தன்மை. இங்கே வடிவம் என்பது அவ்வக்கலைக்குச் சிறப்பாகவுள்ள உட்பொருட்களுக்கிடையில் உள்ள தொடர்புகளின் சேர்க்கையைக் குறிக்கும். இச் சேர்க்கையாகிய வடிவத்தைக் கிரகித்தல் தொடர்புகளைத் தனித்தனி பிரித்துக் கிரகித்தல் அல்லது அதை ஒரு முழு வடிவமாகக் காணுதல் ஆகும். உதாரணமாகச் சித்திரக் கலையில், கோடுகளும் நிறங்களும்மாகிய அக்கலையின் உட்பொருட்கள் அதற்குச் சிறப்பான விதமாகத் தொடர்பு பெறுவதனால் அழகில் பல் வேறு விதங்களும் படிசூறும் உடைய எண்ணிறந்த வடிவங்கள் உண்டாகின்றன. இலக்கியக் கலையிலும் இதுபோலவே சொற்கள் சிறப்பான முறையிற் சேர்க்கப்படுவதனால் அழகிய வடிவங்கள் எழுகின்றன. சொற்கள் ஒன்று சேருவதனால் எழும் வடிவங்கள் எல்லாம் இன்பந்தரும் அழகிய இலக்கிய வடிவங்களாகா. அவற்றுட்கில மாத்திரமே எங்களிடத்து மெய்ப்பாடுகளைத் தூண்டிச் சுவைதரும் இயல்புடையன.

இதனால், இலக்கியத்தை ரசிக்கும் நிறனானது பொது ஆற்றலாகிய விவேகம், இன்பக் கலைக்குச் சிறப்பாக உள்ள கிரகிக்கும் ஆற்றல், இலக்கியக் கலைக்குச் சிறப்பாக உள்ள சிறப்பாற்றல், பாஷைத்திறன் இவை நான்கிலும் தங்கியிருக்கின்றதென்பது தெளிவாகின்றது. ஆதலின் ஒவ்வொருவரும் இலக்கியத்துறையுட்புகுந்து இன்பம் எய்துதல் அவ

ரவரிடத்துள்ள இவ்வாற்றல்களின் படிகளின் அளவினதேயாம். இவ்வுண்மையை ஒரு அளவுக்கு அனுபவ வாயிலாகக் கண்டறிந்த நம் முன்னோர் “காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவதிலும் பேரிகை கொட்டிப் பிழைப்பது நன்று” என்றும், ஆங்கிலேயர் “பிறனியில் இல்லாத புலமையை உண்டாக்க முடியாது” என்றும் கூறிப்போந்தனர். இக்கூற்றுக்களில் கருதப்படுவன பொதுவாக இன்பக் கலைகளுக்கும் சிறப்பாக இலக்கியக் கலைக்கும் உள்ள சிறப்பாற்றல்களே. பொது ஆற்றலாகிய விவேகம் போதிய அளவுக்கு உள்ள எவனும் யாப்பிலக்கணத்தைக் கற்றுவிடலாம். ஆனால் அது அவனைச் செய்யுள்ளடை இலக்கியத்தைச் சிருட்டிக்கும் புலவனாக்கமாட்டாது. அன்றி, இலக்கியத்தனிச்சுவையைச் சுவைக்கும் திறனைத்தானும் அவனுக்கு அது அளிக்கமாட்டாது. எனினும், விவேகமுடையவர்கள் இங்குக் கூறப்பட்டுள்ள சிறப்பாற்றல்களிற்குறைந்தவர்களாக இருப்பினும் பாஷைத் திறனும் அறிவுமுடையவராகில் இலக்கியத்திலிருந்து ஒருவித இன்பத்தைப் பெறலாம். அவ்வன்பம் அறிவோடு சம்பந்தப்பட்ட இன்பமே அன்றி இலக்கியத்துக்குச் சிறப்பாகவுள்ள இன்பமன்று. மேற்கூறிய ஏனைய இன்பக்கலைகளில் விவேகத்தின் வழி. இவ்விலக்கியக் கலையில் இன்புறுவதுபோல் இன்புறமுடியாது. இவ்வுண்மை இலக்கியத்தின் ஒரு தனிச் சிறப்பை விளக்குகின்றது.

‘அறிஞர்’ ஆநந்தக்குமாரசுவாமி

‘அறிஞர்’ ஆநந்தக்குமாரசுவாமியை அறியாதவர், இந்தியக் கலைகளின் சிறப்பியல்புகளை அறியாதவரே யாவர் என்பது மிகையாகாது. இந்தியக்கலைகளின் மறுமலர்ச்சிக்கு அறிஞர் ஆநந்தக்குமாரசுவாமி அவர்கள் செய்துள்ள தொண்டு, இந்துசமய மறுமலர்ச்சிக்குச் சுவாமிவிவேகாநந்தர் ஆற்றிய பணியையும், இந்தியநாட்டின் அரசியல் விடுதலைக்கு மகாத்மா காந்தியடிகள் ஆற்றிய பணியையும் போன்றதென அறிஞர் கருதுகின்றனர். இந்துசமயமும் இந்தியநாடும் இந்தியக் கலைகளும் உலகில் நிலைக்கும்வரை இம்மூவர் திருநாமங்களும் அழியாது விளங்கும் என்பது உண்மை.

இப்பெரியார் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் திலகமாக விளங்கிய, சேர் முத்துக்குமாரசுவாமி அவர்களின் அருந்தவய புதல்வராக 1877-ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்டு மாதம் 22-ஆம் திகதி கொழும்பில் அவதரித்தனர். அவர் பிறந்த எட்டாம் மாதம் அவர் அன்னையார் உடல் நலக்குறைவு காரணமாகத் தமது தாய்நாடாகிய இங்கிலாந்திற்குக் குழந்தையுடன் பிரயாணமானார். தந்தையார் அவர்களுடன் செல்லாது தமது பிரயாணத்தைப் பின்போட்டிருந்தார். எதிர்பாராத விதமாக சேர் முத்துக்குமாரசுவாமி அவர்கள் நேய்வாய்ப்பட்டு 1879 - ஆம் மே மாதம் 4-ந் திகதி காலமானார்.

குழந்தையாகிய ஆநந்தக்குமாரசுவாமி தாயின் பாதுகாப்பில் வளர்ந்து லண்டன் சர்வகலாசாலையிற் கற்று, நியூதானில் பி. எஸ்ஸி. (B. Sc.) பட்டம் பெற்றார். தாயின் உதவியாலும் எனைய பிரமுகர்களது உதவியாலும் அக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் வசித்த கலைவாணர் பலரின் நட்பைப் பெற்று, அவர் தமது அறிவைப் பலவழிகளாலும் விருத்திபண்ணிக்கொண்டார்.

சிறந்த நிலநூற் பண்டிதராக விளங்கியமையால் அவரை இலங்கை அரசினர் 1903 - ஆம் ஆண்டு, தமது உலோகப் பாலனப்பகுதி (Mineralogical Survey)த் தலைவராக நியமித்தனர். இலங்கையில் இத்துறையில் அவர் வெளியிட்ட பல சிறந்த அறிக்கைகளைப் பாராட்டி

திரு. ச. நவாத்தினம் அவர்கள்

DR. S. SUBRAMANIAM
Senior Professor in Linguistics
UNIVERSITY OF JAFNA

லண்டன் சர்வகலாசாலையார் அவருக்கு அறிஞர் (D. Sc) என்னும் பெரும் பட்டத்தை 1906 - ஆம் ஆண்டு வழங்கினார்கள்.

அவரது தந்தையார் அரசியல் தலைவராக விளங்கியது மாத்திரமன்றி, ஒரு சிறந்த கலாவிற்பன்னராகவும் மதிக்கப்பட்டார். அவர் ஆங்கிலம், தமிழ், சிங்களம், பாளி முதலிய மொழிகளிலும் புலமையுடையோராக விளங்கினார். சத்தியசீலனான அரிச்சந்திர மகாராசனது கதையை ஆங்கிலத்தில் நாடகமாக எழுதி, அதனை விக்டோரியா மகாராணிக்கு முன்பாக மிகவும் நயம்பட எடுத்து விளக்கிப் பெரும் புகழ் பெற்றார்.

கலையார்வம் மிகுந்து விளங்கிய தந்தைக்கு மகனாய் உதித்த ஆறந்தக்குமாரசவாயியின் இளம் உள்ளம், இயல்பாகவே கலை இன்ப நுகர்ச்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கியது. இலங்கையின் பலபகுதிகளுக்கும் தமது உத்தியோகக் கடமைகளின்பொருட்டுச் செல்ல நேர்ந்த காலங்களில் ஆங்காங்கு மணற் கும்பல்களாலும், செடி கொடிகளாலும் மூடப்பட்டுக் கிடந்த பண்டைப் பௌத்த டகோபாக்களிலும் விகாரைகளிலும் அரண்மனைகளிலும் செதுக்கப்பட்டிருந்த சிறந்த கலைவனப்பு வாய்ந்த சிற்ப உருவங்களும், மலைக் குகைகளின் சுவர்களிலே தீட்டப் பெற்றிருந்த வர்ணச் சித்திரங்களும் கலைப் பண்புநிறைந்த அவரது உள்ளத்தில் இன்பக் கிளர்ச்சிகளை எழுப்பின. வெயுந் தரையைக் கீண்டி உலோகங்களின் அமைப்பை அறிய முயற்சித்த அவரது மனம், இலங்கை மக்கள் சதந்திர வாழ்க்கை நடாத்திய காலத்தில் அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் அமைத்துவைத்த கலைச்செல்வத்திற் பரவசம் அடைந்தது; உத்தியோகப்பற்று மனதைவிட்டு அகன்றது; கலைப் பொருட்களைத் தேடுவதிலும் அவற்றை ஒன்றுபடுத்தி ஆராய்வதிலும் நாட்கள் பல கழிந்தன. இலங்கையின் பூர்வீக கலைகளைப்பற்றிய வரலாறுகளையும், அவற்றின் இலக்கணங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்தார். அக் கலைகளின் சிறப்பினை உலகம் அறியும்பொருட்டு ஆங்கிலத்தில் ஒரு சிறந்த நூல் இயற்றல்வேண்டும் எனும் பேரவா அவரிடத்தே தோன்றியது. 1907-ஆம் ஆண்டிலே தமது உத்தியோகத்தை விட்டு ஈங்கி, தாம் சேகரித்த கலைப்பொருட்களையும் குறிப்புக் களையுங் கொண்டு இங்கிலாந்து சென்றார். அங்கு இரண்டுவருட்காலம் இடைவிடாது உழைத்து, உலகப் பிரசித்திபெற்ற, 'இடைக்காலச் சிங்களக் கலைகள்' (Medieval Singhalese Art.) என்னும் சிறந்த நூலைத் தமது முதல் நூலாக வெளியிட்டார். இந்நூல் பூர்வீக இலங்கை மக்களின் கலைச் செல்வத்தை உலகிற்கு அறியப்படுத்தியதுடன்,

ஆந்தக்குமாரசுவாமி அவர்களின் கலைப் பண்பையும் கலைப் பொருள்களை ஆராய்ந்து உணருந் திறனையும் காட்டியது. இதன்பின் 'இந்திய சிற்பி' (Indian Craftsman) என்னும் நூலையும் வெளியிட்டார். அவரது புகழ் படிப்படியாக உலகம் முழுவதும் பரவியது. இந்தியக் கலைகளுக்கும் உலகத்தில் மதிப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது.

'அறிஞர்' ஆந்தக்குமாரசுவாமி அவர்கள் 1919-ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவில் உள்ள போஸ்டன் (Boston) நகரத்துக் கலைப் பொருட்காட்சி நிலையத்தில், கீழைத்தேசக் கலைப் பொருட்பகுதித் தலைவராக நியமனம் பெற்றார். அந்நிலையத்திற்கு வேண்டிய கலைப் பொருள்களைச் சேகரிப்பதற்குப் பலமுறை உலகத்தைச் சுற்றிவந்தார். சென்ற நாடுகளில் எல்லாம் அவ்வந் நாட்டுக் கலைப் பொருள்களை நன்கு ஆராய்ந்து இந்தியநாட்டுப் பொருள்களுடன் ஒப்பு நோக்கிக் கற்றார். அவ்விதமாகத் தாம் தேடிய அறிவின் பயனாகப் பல சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும், பல நூல்களையும் வெளியிட்டார். அக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் பல நாட்டுமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தன. எல்லா நாட்டுமக்களும் இந்தியக் கலைகளின் சிறந்த இயல்புகளை நன்கு அறிந்தனர். ஆங்கிலங் கற்ற இந்தியமக்களின் கண்களுந் திறக்கப்பட்டன. அவர்களுந் தங்கள் கலைகளின் சிறப்பினை ஒரு சிறிது அறியத் தொடங்கினார்கள்.

இப் பெரியார் தமது எழுபதாம் வயதில் போஸ்டன் நகரிலே சிவனடி சேர்த்தார் என்பதை அறிந்த கலை உலகம் துயருற்றது; கலாவல் வியுஞ் சேர்வுற்றனர்.

இந்தியக் கலைகளின் சிறந்த பண்புகளைப் போற்றும் இடங்களிலும் நேரங்களிலும் 'அறிஞர்' ஆந்தக்குமாரசுவாமி அவர்களின் பெருமையும், ஆற்றலும், புலமையும் பேசப்பட்டே வருகின்றன. இச்சிறந்த தமிழ் மகன் எழுதி உலகிற்கு அளித்த பல நூல்களில் ஒன்றாவது அவரது தாய் மொழியாகிய தமிழில் இன்றுவரை வெளிவரவில்லை. இந்நிலை தமிழ் மக்கள் தமது கலைகளிற் கொண்டுள்ள ஆர்வக் குறைவுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

II

'அறிஞர்' ஆந்தக்குமாரசுவாமி அவர்கள் இந்தியக் கலைவளர்ச்சிக்குச் செய்துள்ள தொண்டுகள் பல. அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூல்களுள்ளே தலை சிறந்து விளங்குவது 'இந்தியக் கலைகளின் வரலாறு' என்னும் நூலேயாகும். இந்தியக்கலைகளின் வரலாற்றினை நன்கு அறியவிரும்புவோருக்கு இந்நூல் மிகச் சிறந்த சாதனமாகும்.

சைவ சமயத் தெய்வத் திருவுருவங்களிற் சிறந்தது, நடராஜ வடிவமேயாகும். திருமூலர் திருமந்திரம், திருவதிகை மனவாசகங் கடந்தாரது உண்மைவிளக்கம் முதலிய நூல்களில் இவ்வடிவத்தின் தத்துவக்கருத்து மிகவுந் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருப்பது சமயசாஸ்திரங்களிற் பழக்கமுடையார் பலருக்குந் தெரிந்த விஷயமே. ஆனால், இவ்வடிவத்தின் கலைச் சிறப்பினைபும், தத்துவக் கருத்தினையும் உலகிற்கு மிக நயம்பெற எடுத்து விளக்கிய பெருமை 'அறிஞர்' ஆநந்தக் குமாரசுவாமி அவர்கட்கே உரியதாகும். 'சிவநடனம்' என்னும், ஆங்கில நூலில் அவர் நடராஜ வடிவத்தைப்பற்றி எழுதி வெளியிட்ட கருத்துக்கள் இன்றும் அறிஞர்தம் கருத்தைக் கவர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. 'அறிஞர்' ஆநந்தக்குமாரசுவாமி பிறந்திலரேல், கலை உலகம் நடராஜ வடிவத்தை அறிந்திரா தென்பது திண்ணம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்திய சிற்பத்தினைக் கற்று ஆராய்ந்த மேலைத் தேயத்தினிற் சிலர், "புத்தபகவானது திருவுருவத்தை இந்தியச் சிற்பிகள் கிரேக்க உருவங்களைப் பார்த்தே செய்யக் கற்றுக்கொண்டனர்" என்னும் ஒரு புதிய ஆராய்ச்சி முடிபை உலகிலே பரப்பினர். அம்முடிபை இந்தியக் கலைப்புலவர்களும், ஏற்று 'ததாஸ்து'க் கூறி வந்தனர். ஆனால், 'அறிஞர்' ஆநந்தக்குமாரசுவாமி அவர்கள் தக்க சான்றுகளுடன் அக்கருத்துப் பிழையென்றும் புத்தபகவான் திருவடிவம் இந்தியநாட்டுப் பண்டைச் சிற்பமுறைகளைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டதென்றும் அறுதியிட்டுக் கூறி மேலைத்தேச ஆராய்ச்சியாளரை வாய்முடப் பண்ணினார்.

"இந்தியநாட்டில் மகமதியர் காலத்திலே காணப்பட்ட இந்து ஒவியங்கள் யாவும், மகமதியரால் நாட்டில் நிறுவப்பெற்ற கலை ஆக்கத்தின் பயனாகவே தோன்றியன" என்னுங் கொள்கை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் உலகிலே பரவியிருந்தது. இக்கொள்கையை மறுத்து, பூர்வீக இந்தியக் கலைகளின் வழிவந்த இந்து ஒவியங்களாகிய 'இராஜபுத்திர ஒவியங்கள்' மகமதியக்கலைத் தொடர்பு இல்லாது வளர்ந்தனவேயாகும் எனப் பல சான்றுகளுடன் விளக்கிய பெருமைக் குரியவரும் 'அறிஞர்' ஆநந்தக் குமாரசுவாமி அவர்களேயாவார். அவரால் வெளியிடப்பட்ட 'இராஜபுத்திர ஒவியங்கள்' (Rajput Paintings) என்னும் சிறந்த நூல்கள் இன்றும் அத்துறையிலே தலைசிறந்த இலக்கியங்களாகத் திகழுகின்றன.

இந்தியாவில் 'தேசியம்', 'சுதேசியம்' என்னுங் கொள்கைகள் தோன்றுவதன் முன்னரே, தேசியத்தைப்பற்றியும் சுதேசியத்தைப் பற்றியும் விரிவான கட்டுரைகள் எழுதிவெளியிட்டவர் அறிஞர் ஆரந்தக் குமாரசுவாமி அவர்களேயாவர்.

கலைத்துறையில் மாத்திரமன்றிச் சமயத்துறையிலும் அவர் பல நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். மேல்நாட்டு அறிஞர் பலர் அவரை ஒரு சமய குரவராகவும் மதித்துவருகின்றனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே உலகம் போற்றும் பெருமையுடன் வாழ்ந்த இத்தமிழ் மகனைத் தமிழ்ச் சமூகம் மறவாது போற்றிவாழ வேண்டும். ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமும், ஏனைய கலை நிலையங்களும் அவரது நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடவேண்டும்; அவையே அவருக்கு நாம் அமைக்கும் ஞாபகச் சின்னங்களாகும். அவரது பிரதிமைப்படத்தை ஒவ்வொரு கல்வி நிலையங்களும் தங்கள் மண்டபங்களில் வைத்தல் வேண்டும். அவரது ஆங்கில நூல்கள் யாவும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் நூல் நிலையத்திலும் வைக்கப்படுதல் வேண்டும். 'கலாரிஷி' யாகவும், தத்துவ ஞானியாகவும் விளங்கிய அப்பெரியாரைப் பல வழிகளாலும் போற்றிப் பாராட்டல் தமிழ் மக்கள் கடனாகும்.

ஆரியமும் தமிழும்

“மாரியும் கோடையும் வார்பனி தூங்கின்
 நேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து
 ஆரிய முந்தமி மும்முட நேசொலிக்
 காரிகை யார்க்குக் கருணைசெய் தானே”
 ஆரியமும் தமிழும் தந்தையும் தாயும்.

“தந்தை தாய்ப் பேண்”

* * * *

தந்தைக்கும் தாய்க்கும் நோக்கு ஒன்றே.

“காகக் திருகண்ணுக் கொன்றே மணி.”
 ஆரியத்துக்கும் தமிழுக்கும் நோக்கு.

“அழிந்த சிந்தை அந்தணுளர்க்கு அறம்பொருள் இன்பம் வீடு
 மொழிந்த வாயான் முக்க னாதி.....”

என்று, “மறை ஞான ஞான முனிவன்” அருளிய ‘நற்றமிழில்’
 அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனப் பேசப்பட்டது.

* * * *

தந்தைக்கும் தாய்க்கும் நோக்கு ஒன்றாயினும், போக்கு வேறு.

தந்தை போக்கு அறிவுப் போக்கு; அறிந்ததில் ஆராமப்
 போக்குத் தாய் போக்கு. அஃதாவது அன்புப் போக்கு. ஆரியம் அறிவு
 நடை; தமிழ் அன்பு நடை; காரியம் ஒன்றே.

நடை வேறுபட்டதால் பாஷை துவிதப்பட்டது; ஆரியம் தமிழ்;
 உண்மையில் அத்துவிதம்; ஏகம்.

* * * *

தந்தை நடை,

வெட்டொன்று துண்டு இரண்டு.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
 நிற்க அதற்குத் தக”

அறிவுக் கனல் சுடர்விட் டெரிகிறது தாய் நடை, இடையீடு
 படாத தேனொழுக்கு:

பண்டித, திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

“எந்தை வருக ரகுநா யகவருக
மைந்த வருக மகனே இனிவருக
என்கண் வருக எனதா ருயிர்வருக—அபிராம
இங்கு வருக அரசே வருகமுலை
உண்க வருக மலர்கூட்டி வருக
என்று பரிவி னெடுகோ சலைபுகல்—வருமாயன்”

அன்பு கசிந்து ஒழுகுகின்றது.

ஆரியம்:

“ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்த்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்டு
அங்கிய மின்மையின் அரன்கழல் செலுமே”

தமிழ்:

“மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
வளர்த்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்ப்ப்
பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பேணு மாபோற்
றுன்னியவைம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
துணைவனையு மறியாது துயருறுத் தொல்லுயிரை
மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி
மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்”

அ. i ‘ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு’

ii “இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை
வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டு”

ஆ: i.

“ஒருவனே டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலக மெல்லாம்
வருமுறை வந்து நின்று போவது மாத லாலே
தருபவன் ஒருவன் வேண்டும் தான்முதல்

ii. “மானிடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனம்வாக் காயத்
தானிடத் தைத்து மாடும் அரன்பணிக் காக வன்றோ
வானிடத் தவரும் மண்மேல் வந்தான் றனையர்ச் சிப்பர்
ஊனெடுத் துழலு மூம ரொன்றையு முணரா ரந்தோ”

* * * *

ஈசுவரன் ;

ஒருபாதி,

“பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியன்”

மற்றொருபாதி,

“ நறை பழுத்த துறைத்திற் தமிழின் ஒழுகு நறுஞ்சுவை”

* * * *

சங்கப்புலவர்கள்,

அறிவால் ஆரியர்; அன்பால் தமிழர்.

அகத்தியர்,

காசியில் ஆரியர்; மதுரையில் தமிழர்.

தொல்காப்பியர்,

யமதக்கினி முனிவரின் புதல்வர்; பரசுராமரின் சகோதரன்
தனித்தமிழிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியஞ் செய்தவர்.

“ பல்காற் பழகினும் தெரியா ஊவேல்
தொல் காப்பியந் திருவள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினும் முழங்கும்”

அதங் கோட்டாசான்,

i. “ அறங்கரை நாவில் நான் மறை முற்றிய
அதங் கோட் டாசான்”

ii பாண்டியன் சபையில் தொல்காப்பியங் கேட்டோன்.

* * * *

ஆரியமும் தமிழும் ஒரு சாதியார் வழங்கிய இரு வேறு பாஷைகள்.
ஒன்று ஆண்; ஒன்று பெண். நடைவேறு. பொருள் ஒன்று.

* * * *

பொருள் பிறழ் நடை பிறழும்; நடை பிறழப் புற்றீசல் போலப்
புதிய புதிய பாஷைகள் தோன்றும். அவைதாம் எண்ணில.

* * * *

பரிசுத்த பாஷைகள் — மூல பாஷைகள் — இரண்டே.

அவை,

“ ஆரியமும் தமிழும்”

காரிகை யார்க்குக் கருணை செய்தானே.

முத்தமிழ் விரகரை

தமிழ்த் தொண்டும் சைவத் தொண்டும் ஆற்றிய கலைஞரும் இந்திய - இலங்கைத் தமிழ்த் தொடர்பினை இலங்கைச் செய்த பெரியார் களுட் சிறந்தவரும், மதங்களுளாமணி என்னும் நாடகத்தமிழ் நூலினை யும் 'யாழ் நூல்' என்னும் இசைத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நூலினையும் உலகுக் களித்தவருமாகிய முத்தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஸ்ரீமத் சுவாமி வீபுலாநந்தர் அவர்களை அறியாதார் தமிழ் உலகத்தில் இவர்; பாரத நாட்டுப் பண்டிதர்கட்கும் இவர் பெயர் புதுவதொன்றன்று.

இமயமலைச்சாரலில் உள்ள தவப்பள்ளியில் 'துயிலுணர்ந் தெழுந்த நாவலந்தீவு' எனும் பொருள் தாங்கிய பிரபுத்த பாநம் என்னும் ஆங்கிலத் திங்கள் இதழின் ஆசிரியராயிருந்த ஞான்று, அதன்கண், சைவம், தமிழ், வைணவம் என்னும் பொருள்கள்பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளினாலும், வேதாந்த கேசரி, மொடேன் ரிவ்யூ, கல்கற்றா ரிவ்யூ முதலிய ஆங்கில பத்திரிகைகளிலும், பல்கலைக்கழக வெளியீடுகளிலும் தமிழ் நூற் சிறப்பு, தமிழர் நாகரிகம், இசைத்தமிழ் மரபும் ஆராய்ச்சியும், தமிழ் எழுத்தொலி என்னும் இன்னோரன்ன ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியதனாலும், ஆங்கில மொழியில் அருங்கலை விநோதரும், அயிரோப்பிய அமெரிக்க ஆராய்ச்சியாளரும் பண்டைத் தமிழரின் பண்பின் சிறப்பினையும், அடிகளார் ஆராய்ச்சித்திறனையும் அறிவாராயினர்.

தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக் கழக முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஆகிய அடிகளாரை, இருபெரும் பேராசிரியர்கள், திருவாளர்கள் சேதுப் பிள்ளை அவர்களும், மீடைச்சிசந்தரனார் அவர்களும் "முத்தமிழ் வித் தகரை" எனவும், "ஆறுமுகநாவலர் இலங்கையிலிருந்து தமிழ் பரப்பிய வரலாறு சென்ற நூற்றாண்டில் யாவரும் அறிந்தது. திரு. தாமோதரம்பிள்ளை கலித்தொகையும் தொல்காப்பியமும் பிறவும் அச்சிட்டுப் பழந்தமிழினைப் புதுத் தமிழர் கையில்கொடுத்த பைந்தமிழ் நன்றியினை இன்னும் நாம் மறப்பதற்கில்லை. இந்த நூற்றாண்டில் எழுந்த தேன்முனைக் கதினோள், மயில்வாகனராய்ப் பிரபோத சந்திர ராய் விபுலானந்தராய் விளங்கியது. மேனாட்டுக் கலைகளைத் தமிழில் அறிவுறுத்தி விஞ்ஞானத்தினையும் செந்தமிழாய்த்துய்க்க உதவிய பேனோள் இதுவேயாம்" என்று முறையே கூறிய பொருள் பொதி பொன் மொழிகள் உண்மையே என்பதை உலகம் நன்கறியும்.

திரு. ம. சீதாம்பரம் அவர்கள்

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தினை நிறுவிய பெருமையும், மதுரையிலும் கரந்தையிலும் உள்ள தமிழ்ச் சங்கங்களுக்கும், சங்க வெளியீடுகட்கும் தொண்டாற்றி முதுபெரும் புலவர்களாற் பெரிதும் போற்றப்பெற்ற பெருமையும் அடிகளார்க்குண்டு.

செந்தமிழ், ஆங்கிலம், ஆரியம் என்னும் மும்மொழிப் புலமையும், இலத்தீன், யவனம், வங்கம், சிங்களம், அரபி என்னும் மொழிப் பயிற்சியும் கணித விஞ்ஞானத்திறனும் வாய்ந்த அடிகளார், 'இந்நாளில் எண் வளர் பல் கலைகளெலாம் தமிழ் வழியே பரப்ப வளத் தெண்ணினு'ரேனும், மதங்க சூளாமணி என்னும் நாடகத் தமிழ் நூலினையும் 'யாழ் நூல்' என்னும் இசைத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நூலினையுமே உலகுக்களிக்க இறைவன் திருவுளங் கொண்டான் போலும்! மதங்க சூளாமணியாம் ஞானசம்பந்தப்பெருமான் இன்னிசை வழியே நற்றமிழ் பரப்பியவாறு, யாழ்நூல் என்னும் இசைநூல் வழியே தமிழரின் நாகரிகச் சிறப்பினை உலகினுக்களித்த உயர்தனிப் புலவர் தமிழன்னைக் காற்றிய தொண்டு பெரிது! பெரிது!! யாழ்நூலின் ஆங்கிலப் பெயர்ப்பும், திருக்குறள் விளக்கம், தமிழ் வரலாறு என்னும் ஆங்கில நூல்களும், விவேகானந்த ஞானதீபம் என்னும் திருமுறையின் பிற்பகுதிகளும் நிறைவுறு முன்னர் 'ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்' விளங்கும் இறைவனடியினை அடிகளார் சார்ந்தது தமிழ் மக்கள் செய்த தவக் குறைவேயாம்.

அடிகளாரின் உள்ளத்தில் நிறைந்திருந்த எண்ணங்கள் பலப்பல. அவற்றுள் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்ட ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் சிறந்ததோர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக நிலையினை எய்துதல் வேண்டும் என்பதும் ஒன்று. நாம் சுதந்திர வாழ்வு பெற்றுள்ளோம் எனினும் தமிழ் மொழிச் சுதந்திரந்தானும் பெரோமேல் இவ்வேண்ணம் என்று கை கூடும். அடிகளார் ஆக்கிய இந்திய — இலங்கைத் தமிழ்மொழித் தொடர்பு என்றும் நின்று நிலவ இறைவனருள் புரிக.

இத் தொடர்பில் அடிகளாற் கூறிய பொன் மொழிகள் சிலவற்றை ஈண்டு நினைப்பாம்:

1. தமிழ்க்கலைப் புலமையை வளர்த்தற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கு நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழ் நாட்டுக் கெனவோர் பல்கலைக் கழகம் நிறுவப்படல் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் நெடுநாளாகத் தமிழ்ப் பெருமக்களுடைய உள்ளத்திற் கிடந்துவருகின்றது. அங்ஙனமாயினும், கருதிய அவ்வேண்ணத்தின் முற்றுப் பேறு கைகூடுகின்றநாள் எந்நாளோ யாம் அறியேம்.

2. பழைய நூல்களை ஆராய்ந்து கற்கவும் புது நூலாக்கவும் பொருந்திய அருங்கலைக் கழகம் ஒன்று தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுமாயின் அது பெரும்பயன் அளிக்குமென்பதற் கையமில்லை.

3. "இனி, பல்கலைக் கழகம் ஏற்படுதற்குரிய இடத்தை ஆராயுங்கால், சங்கத்தாரிருந்து தமிழாராய்ந்த மதுரையை நினைக்கவேண்டியிருக்கின்றது. மதுரையிலிருக்கும் செந்தமிழ்ச் சங்கமே ஒரு பல்கலைக் கழகமாக விருத்தி எய்துதற் குரியது. யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் ஆரிய

திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமம் அத்தகையினதே யாயினும் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றே யேற்பட விருக்கிறபடியால் அது தமிழ் நாட்டுக்கு நடுவாகவுள்ளதும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திருக்கோயிலையும், தாயுமானவர் திருமலையையும் பிறவற்றையும் அணித்தாகக் கொண்டதுமான திரிசிராப்பள்ளியில் ஏற்படுத்தல் நன்று. தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் நமது சாதியாருடைய வாழ்க்கை முன்னேற்றத்துக்கு இன்றியமையாச் சாதனங்களுள் ஒன்றாதலின் தமிழ்ப் பெருமக்கள் இவ் விஷயத்தின்மேல் ஊக்கஞ் செலுத்தி ஆவன செய்வார்களாக.

4. “யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த பரராசசேகர மன்னவரது மருகராகிய அரசுகேசரியர் சங்கத் தமிழ்நூல் என்னும் பாற்கடலிடைப் படிந்து இரகுசுவ சரிதை யுரைக்கும் கவி யமுதத்தைத் தமிழ்ப் புலவருக்கு நல்கினார். வடமொழிப் புலவரேறாகிய காளிதாச மகாகவிசெய்த பெருங்காப்பியத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகிய தமிழ் இரகுவம்சத்தைத் தந்த இப்பெரும் புலவரும் பரராசசேகர மன்னவரது தம்பியராகிய செகராசசேகர மகாராசாவும் பிறரும் தமிழ்வளர்த்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே சுந்தரீர உணர்வும் அநந்தமிழ் அறிவும் நிறைந்திருந்தன வாதலின் அக்காலம் காவிய நூல்கள் உதித்தற்குரிய காலமாயிற்று.”

5. “பாவலரும் நாவலரும் வசித்துவந்த யாழ்ப்பாண நாடு கல்வித் துறையில் மேன்மேலும் விருத்தியடைய வேண்டும் என்பதே எமது உள்ளக்கிடக்கை. தமிழ்ப் புலமையும், சம்ஸ்கிருதப் புலமையும் மேலை நாட்டுக் கலைப்புலமையும் யாழ்ப்பாணத்திலே நிரம்ப வேண்டும். புத்திக் கூர்மையுள்ள நமது சிறுவர் தத்துவஞானிகளாகவும், விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளாகவும், வடமொழிப் பண்டிதர்களாகவும், தமிழ்நூற் புலவராகவும் சிறந்து விளங்கவேண்டும். உலகம் புகழத்தக்க புது நூல்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உற்பத்தியாக வேண்டும்.

“எமது மொழிகளை ஊன்றி யாலோசியாதோர் எமதெண்ணம் களவு நீர்மையதென்று கருதலுங் கூடும். அங்ஙனங் கருதுவோர் யாழ்ப்பாணத்தின் புராதன சரித்திரத்தை யறியாதோராவர். பண்டை நாளில் நல்லூரிலே சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்திகள் நிறுவிய தமிழ்ச் சங்கமானது சர்வகலாசாலை நீர்மையதாய் இரகுவமிசம் போன்ற காவியங்களையும், பரராஜசேகரம் போன்ற வைத்திய நூல்களையும், செகராஜசேகரம் போன்ற சோதிட நூல்களையும் தரவில்லையா. பின்னாலில் அமெரிக்க மிஷன் சங்கத்தார் நடத்திய ‘செமினரி’ என்னுஞ் சர்வகலாசாலை இந்தியாவிலுள்ள சர்வகலாசாலைகளுக்கு மார்க்கோபதேசியாய் இருந்ததன்றோ? இடைப்பட்ட காலத்தில் ஞானப்பிரகாச முனிவர் வைத்தியநாத முனிவர் போன்ற வடமொழி வீத்துவான்களும், செமினரி சிறந்திருக்கும் நாளில் கணித சாஸ்திரிகளும், விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளும், தர்க்கநூல் வல்லுநரும் உலகப் பிரசித்தியான கீர்த்தியோடு யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்தனரல்லவா? தொன்றுதொட்டுக் கல்வி வளஞ் சிறந்து விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்தைப் புறக்கணித்துக், கல்வி மண்முயில்லாத தும்பறையை நாடிச் செல்வது, அவலை நினைத்து உரலை இடித்தது போலாகுமன்றோ?”

தமிழ்வழியாக வடமொழி கற்றல்

தமிழும் சம்ஸ்கிருதமும் நாம் வசிக்கும் இப் பரதகண்டத்தில் தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் பாஷைகள். இவையிரண்டும் இலக்கண வரம்பமைந்த, தனித்தியங்கும் வன்மை வாய்ந்த மொழிகள். இரண்டுத் தனித்தனியே தோன்றிச் சிறப்படைந்த மொழிகளாயினும், பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நம் நாட்டில் ஒருங்கு வழங்கி வந்தமையால் அவை தம்முள் அதிகம் ஒற்றுமை உண்டாவதாயிற்று. தமிழ்நாட்டில் பழைய காலத் தொடங்கியே கற்று வல்ல சான்றோர் பலர் இருமொழிப் பயிற்சியும் வாய்ந்தவராக விளங்கினர். இக்காலத்திலும் அப்படியே பல தமிழறிஞர் தமிழோடு வடமொழியையும் ஒருங்கு கற்று வல்லவராக விளங்குகின்றனர். மேலும், தொல்காப்பியர், பவணந்தி முதலாய தமிழ் இலக்கண நூலாசிரியர்களும், இலக்கண உரையாசிரியர்களும், திருவள்ளுவர், கம்பர், இளங்கோஅடிகள் முதலாய தண்டமிழ்ப் புலவர்களும் தமிழ்ப் புலமையோடு வடமொழிப் புலமையும் ஒருங்கு வாக்கப்பெற்றவரென்பது அவர்செய்த நூல்களையும் உரைகளையும் கொண்டு நன்கு அறியக்கிடப்பது. இன்னும், இவ்வீழ்மண்டலத்திலும் கல்விப் பணியில் தலைநின்று தமிழை வளர்த்த நல்லூர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர், ஶீர்வேலி சிவ. சங்கரபண்டிதர், புலோலி வ. குமாரசுவாமிப்புலவர், வடகோவை சபாபதி நாவலர், சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர், சேர் பொன். இராமநாதன் முதலிய தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் சம்ஸ்கிருதத்திலும் ஒத்த புலமை வாய்ந்தவராக விளங்கினரென்பது யாமறிந்ததன்றோ! தென்மொழியும் வடமொழியும் நெருங்கிய தொடர்புடையன என்பதும் தமிழ்மொழி வல்லுநர்க்கு வடமொழி கற்றல் எளிது என்பதும் இவற்றால் அறியத்தக்கன.

சொல் வழக்கிலும் இலக்கண வழக்கிலும் இரு பாஷைகட்கும் பொதுவான பகுதிகள் அதிகமாக உண்டு. அதனால், சம்ஸ்கிருத பாஷையைக் கற்க விரும்புந் தமிழ்மாணவர் அதனைத் தமிழ்ப் பாஷை மூலமாகக் கற்கத் தொடங்குவதே இலகுவும் பொருத்தமுமான வழியென்பது வெளிப்படை. சம்ஸ்கிருதம் மிகக் கடினமான பாஷை; அதனைக் கற்றல் மிக அரிது என அஞ்சி யொதுங்குபவருமுளர். உலகத்தில் தொன்மைவாய்ந்த ஒவ்வொரு பாஷையும் அதனைக் கற்று அறி

முகாந்திரம் பிரம்ஹீ தி. சதாசிவஜயர் அவர்கள்

யாதவர்க்குக் கடினமாகவே யிருக்குமென்பதை மறத்தலாகாது. ஒரு தமிழ் மாணவன் தமிழோடு சேர்த்துக் கற்றற்கு எளிதாகவும் ஏற்றதாகவுமுள்ள பாஷை சம்ஸ்கிருதமே என்பதை நன்கு தெரிந்தால், அதனைப்பற்றி விபரீதமாகக் கொள்ளும் அச்சம் தோன்றுவதில்லையாகும். இதுகாறுங் கூறியவற்றி னுண்மையை,

“ இருமொழிக்குள் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பும்
இருமொழியும் ஆன்றவரே தழீஇயின ரென்றாலிவ்
இருமொழியு ள்கரென்னு மிதற்கையம் உளதேயோ ”

எனவரும் மாதவச் சிவஞானசுவாமிகள் திருவாக்கானும் அறிந்து தெளியலாம்.

இனி, தமிழ்க் கல்விகற்ற மாணவர் எளிதில் சம்ஸ்கிருதபாஷையை யும் கற்றற்கு உதவியாக சம்ஸ்கிருதஇலகுபோதிநீபாலபாடங்கள் ஆக்கல் வேண்டும். சம்ஸ்கிருத அரிவரியிலுள்ள (உயிரும் மெய்யுமாகிய) நாற்பத்தேழு (47) ஒலிகளும், இருபத்தைந்து (25) ஒலிகள் தமிழுக்கும் சம்ஸ்கிருதத்திற்கும் பொதுவானவை. தமிழிற் சேர்த்து வழங்கப்படும் ஐ, ஷ, ஸ, என்பனவற்றையும் சேர்த்தால் தமிழ் மாணவர்க்கு ஏலவே தெரிந்த ஒலிகள் (28) இருபத்தெட்டாகும். பேச்சுவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் தமிழில் வந்து வழங்கும் சம்ஸ்கிருதச் சொற்கள் எத்தனையோ பல ஏலவே தமிழ் மாணவர்க்குத் தெரிந்தனவாக உண்டு. இங்ஙனம் மாணவர் தமிழில் ஏலவே பயின்று அறிந்தனவும் இருமொழிக்கும் பொதுவாகவுள்ளவுமாகிய ஒலிகளையும் சொற்களையும் முதலிற் படிக்கும்படியான முறையில் பாடங்கள் அமைதல் வேண்டும். அதனால் முதற் புத்தகத்திற் புதிதாக முதலிற் படிக்கும் ஒலிகளும் சொற்களும் ஏலவே தெரிந்தனவாகவே யிருக்குமாகலின், புதுப் பாஷையைப் படித்தலில் மாணவர் மனத்தில் உற்சாகமுண்டாகும். அச்சந் தோன்றுவதற்கு இடமுமின்றாகும். அவர்களுக்குப் புதிதாக இருப்பது எழுத்து (வரிவடிவு) மாத்திரமே. அதுவும், முதலில் தமிழ் எழுத்தும் அடுக்க அதனோடு பெரும்பாலும் ஒத்த கிரந்த எழுத்தும் அடுக்க நாகர எழுத்தும் வர ஒருங்கு வைத்துக் காட்டப்படுவதால், படிப்பவர்க்கு எளிதில் அறியத்தக்கதாகும். இவ்விதமான இலகுபோதிநீ பாலபாடத்தைப் படிப்பவர்க்கு இலகுவான சம்ஸ்கிருத வசனப் பயிற்சியும் சொல்லாட்சியும் சித்திக்கும். வடமொழி தென்மொழித் தொடர்பும் ஒருவாறு புலப்படுவதாகும்.

சொற்கலைப் புலவர் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

“ மறை மொழி வாயினன் மலிதவத் திறைவன்
நிறை சொற் கலைஞன் நிகரில் கேள்வியன் ”

என்று கற்றோரால் போற்றப்பட்ட நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் 1875-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் முப்பதாம் திகதி சைவ வேளாண் மரபில் பிறந்தவர். இவரது பிறப்புப் பெயர் வைத்திய லிங்கம் என்பது. பின்பு இவர் கத்தோலிக்க சமயத்திற் சேர்ந்து ஞானப்பிரகாசர் எனப் பெயரிடப்பட்டார். இவர் இளம் பராயத்திலேயே தமிழறிவு நிரம்பப்பெற்று விளங்கினார். ஆங்கிலம் கற்று அரசினர் புகையிரதப்பகுதியில் உத்தியோகம் வகித்து வருகையில் உலக வாழ்க்கையை வெறுத்துச் சந்நியாசியாகிக் கத்தோலிக்க சமயக் குரவராகினார்; நல்லூரைத் தமது தலைமை ஸ்தானமாகக்கொண்டு சுவாமிகள் தமது சீரிய தொண்டுகளைப் புரிந்து வந்ததினால் அவர்கள் நல்லூர் சுவாமிகள் என அறியப்பட்டனர். சுமார் ஐம்பது வருடகாலமாகச் சுவாமிகள் சிறந்த சமயத்தொண்டும், தமிழ்த் தொண்டும் செய்து கடந்த 1947-ம் ஆண்டு தைமாதம் 22-ம் திகதி உலகவாழ் வொருவினர்.

பாஷா நிபுணர்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் சமயத்திற்கும் தமிழ்மொழிக்கும் செய்த சேவையானது யாவரும் நன்கறிந்தது. சமயப்பணியில் ஒரு குரவர் எவ்வளவைச் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் திறமையாகவும், பூரணமாகவும் செய்து உச்ச நிலையை அடைந்து கத்தோலிக்க மக்களால் கண்ணியமிக்க குரவராக மதிக்கப்பட்டார். சுவாமிகள் சமயத்துறையில் மங்காப் புகழ்படைத்ததோடு மொழி ஆராய்ச்சியிலும் புகுந்து பெரிய மொழி நூலறிஞரானார். சுவாமிகள் தமக்கு வாய்த்த ஆற்றலினால் தமிழையும், தமிழ் இலக்கணங்களையும் நன்கு கற்று மொழியாராய்ச்சி செய்து அதன் மூலம் வேறநேக பாஷைகளையும் கற்று முற்றிப்பழுத்த பாஷா நிபுணரானார். பல பாஷைகளில் பிழையின்றிப் பேசவும், எழுதவும், வாசிக்கவும் கூடியவராயிருந்தார். தமிழ் நாட்டின் பல பாஷா நிபுணர் என்ற தனிப் பெரும்

திரு. G. J. பெனடித்தர் அவர்கள்

பெயருக்கு உரிமையானவராயிருந்தவரில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் ஒருவர்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு முன்னும் அவருடைய காலத்திற் றானும் சுவாமிகளை விடப் பிற தேசபாஷைகளை அதிகமாய்க் கற் றறிந்த எவரும் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்ததாகக் கூறமுடியாது. ஆராய்ச்சி முறையில் பல பாஷைகளை அறிந்திருந்தவர்கள் ஜேர்மனி தேசத் திலே தான் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கிணையாகச் சொல்லக் கூடிய வகையில் சிதைத் தேசத்தில் வாழ்ந்திருந்தவர் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் ஒருவரே எனலாம். ஜேர்மனிய பிரபல மொழி நிபுணர்க ளெல்லோரும் சுவாமிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்தனர். ஜேர்மனிய அரசாங்கமே சுவாமிகளை ஆசிரிய தேசபாஷைகளின் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றுவதற்குப் பலமுறை கேட்டிருந்தது. சுவாமிகளின் ஞாபகசின்னமாக ஜேர்மனிய அரசாங்கம் அன்னவரின் உருவம் அமைந்த முத்திரைகளை வெளியிட்டிருந்தது.

சுவாமிகள் தமிழையும் சம்ஸ்கிருதத்தையும் ஆழமாய்க் கற்ற துண்ணறிவினால் மேலும் ஆரியதிராவிடக் கலப்பான பாஷைகளையும் அறிந்திருந்தார். தாம் அரசாங்க சேவையில் இருந்தபோது பேசக் கற்றுக்கொண்ட சிங்களப் பாஷையை ஆதாரமாகக்கொண்டு பாளி பாஷையையும், அதன் இனத் தொடர்பான தீபேத்திய, பர்மிய, கூர்க்க பாஷைகளையும் அறிந்து கொண்டார். தாம் வேதசாஸ்திரங் கற்கக் கற்றுக்கொண்ட லத்தீன் பாஷையின் துணையாகப் பல ஐரோப் பிய பாஷைகளைக் கற்றுக்கொண்டார்; போத்துக்கீசம், ஒல்லாந்தம், ஜேர்மனியம் முதலிய வழிப்பாஷைகளையும் அவற்றின் இனத் தொடர் பான வேறு பாஷைகளையும் அறிந்து கொண்டார். இப்படியாய் ஆரிய, திராவிட, ஐரோப்பிய பாஷைகளை அறிந்திருந்தவர் எகிப்திய, பாபி லோனிய, சிரிய, சுமேரிய பாஷைகளையும் அறிந்து ஆராய்ச்சி செய்து வந்தார்.

சுவாமிகள் தமது கடைசிக் காலத்தில் சீன, யப்பானிய, மங் கோலிய பாஷைகளைச் சொல்லாராய்ச்சி மூலம் கற்றுவந்தார். சுவா மிகள் தமக்குத் தருணம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பல பாஷை களுக்குமுரிய புத்தகங்களையெல்லாம் விரித்து வைத்து ஒவ்வொரு பாஷைகளுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிந்து ஒப்பிட்டுத் தொடர்பு காணுவார். அத்தொடர்புகளைத் தமது ஆராய்ச்சிக்குறிப் புப் புத்தகத்தில் குறித்துக்கொள்ளுவார். கண்ட முடிவுகளை அறி

வாளிகளுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் சொல்லிக்காட்டி மகிழ்வார். பல பத்திரிகைகளுக்கும் எழுதிப் பலருமறியச் செய்வார். சுவாமிகள் பாஷா நிபுணராய் விளங்கினாரென்பதற்கு அவருடைய புத்தக நிலையம் திறம்பாத சாட்சியாகும். அவருடைய புத்தக அறையிலே பல பாஷைப் புத்தகங்களும் பொலிந்து கொண்டிருக்கும். இத்துணைப் பாஷைப் புத்தகங்களையும் சுவாமிகள் ஆராய்வாய்க் கற்றறிந்தார் என்பதற்கு அப்புத்தகங்களில் தாம் அவதானித்த சுட்டுகள், மேற்கோள்கள், இவற்றிற்குக் கீழ்க் கோடிட்டிருப்பதும், புறக்குறிப் பெழுதியிருப்பதும், வேறு புத்தகத் தொடர்புகளைக் குறித்திருப்பதும் மாறாத சான்றாகும்.

மொழி ஆராய்ச்சியாளர்

உலகின் பல தேசங்களிலுமிருந்து பற்பல பாஷைகளிலும் வெளிவரும் பத்திரிகைகளும், மற்றும் வெளியீடுகள் கடிதங்களும் சுவாமிகளுக்கு வந்து குவிந்த வண்ணமாயிருக்கும். சுவாமிகள் இவற்றை ஆர்வத்தோடும் ஆராய்வோடும் வாசிப்பார்; சிற்சிலபோது அவ்வப்பாஷைகளிலேயே பதிலும் எழுதிவிடுவார். சுவாமிகள் இத்துணைப் பாஷைகளையும் எப்படிக்க கற்றறிந்தார் என்று எவரும் அதிசயத்துடன் வினவக்கூடும். “ஏதாவதொரு செழிப்பான பழைய பாஷையின் வளர்ச்சி விரிவு முறையைக் கண்டறிந்த எவரும் எந்தப் புதுப் பாஷையையும் வெகு சுலபமாய்க் கற்றறியலாம்” என்பது தான் சுவாமியவர்களின் மொழியாராய்ச்சியின் பிரமாண விதியாகும். பழம் பெருமை மிக்க கன்னித் தமிழை ஆராய்வாகக் கற்று இதன் உற்பத்தி, வளர்ச்சி, செறிவு இவற்றை அவதானித்ததின் பயனாகவே மற்றும் அநேக பாஷைகளையும் வெகு சுலபமாகவும் தீவிரமாகவும் கற்றுணர்ந்தார்.

“பற்பல பாஷைகளும் அவற்றின் ஆதியுற்பத்தியில் (மூலத்தில்) நெருங்கிய தொடர்புடையனவாயிருக்கின்றன” என்ற உண்மையை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டியவர்களில் சுவாமிகள் தனிச்சிறப்புடையவர்.

உற்பத்தி மூலங்கள் (தாதுக்கள்) வழிகாட்டிச் செல்ல சுவாமிகள் வளம் பொருந்திய பல பாஷைகளை அறிந்திருந்தது வியப்புக்குரியதல்ல. “எந்தப் புதுப் பாஷையையும் நான் இரண்டு மாதத்துள் சரிவரப் படித்தறியக் கூடும்” என்று சுவாமிகள் பிரமாணம் செய்து சொல்லிவந்ததைப் பலர் கேட்டிருக்கலாம்.

உலகில் வழங்கிவந்த பல பாஷைகளையும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்துத் தமிழ்ப் பாஷையே உலகின் மறு பாஷைகளுக்கு முதன்மையானது—தாய்மையானது—என்று ஆராய்ச்சி மூலம் நிச்சயப்படுத்திய முதல்வர் சுவாமிகளே. அததுடன் தமிழ்ப் பாஷையின் அடிப்படைகளைத் துருவி அறிந்து அவற்றை மறு பாஷைகளோடு ஒப்பு நோக்கி முன் எவரும் காட்டத் துணியாத—ஒருமொழிக் கொள்கையை—அதாவது தமிழ்ப்பாஷையின் செறிவு விரிவை எடுத்துக் காட்டினார்.

தமிழ்ப் பாஷைச் சொற்கள் எல்லாம் கூட்டங் கூட்டமாய் இயைகின்றன என்றும், தமிழ்ப் பாஷைச் சொற்களெல்லாம் ஒரு சில சொல்லடிகளிலிருந்து உண்டாயின என்றும் ஆராய்ச்சிமுறையில் விளக்கிக் காட்டினார். இன்னும் அச் சொல்லடிகளெல்லாம் அ, இ, உ, எ என்னும், கட்டுக்களிலிருந்தே உண்டாகிச் சில குறிக்கப்பட்ட விதிகளினால் விருத்தி யடைந்துள்ளன என்றும் காட்டினார்.

சுவாமியவர்களின் இக்கொள்கைக்கு அரிய சாதனங்களாயுள்ளன சுவாமியவர்கள் எழுதிய “தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு”, “தமிழ்ச் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி”, “தமிழ் ஒப்பியல் அகராதி” என்னும் நூல்களாம். தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு என்னும் நூலில் சுவாமிகள் தமது கொள்கையின் முழு விளக்கத்தையும் எங்ஙனம் அக் கொள்கையைக் கண்டுபிடித்தார் என்பதையும் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியானது தமிழுக்குப் புதுமையான நூல். இது இருபது பாகங்களைக்கொண்டது. இதுவரை ஆறு பாகங்களே அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. மற்றைய பாகங்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாயுள்ளன.

சுவாமிகளின் தமிழாராய்ச்சித் திறனை அறிந்திருந்த இந்திய திருப்பணந்தாள் மடாதிபதி அவர்கள் ஒப்பியல் அகராதி வேலையைத் தொடர்ந்து செய்வதற்குத் தனியாகப் பெரும் பணம் உதவினர். இலங்கை அரசினரும் இதற்காக வருடா வருடம் பண உதவி புரிந்து வந்தனர்.

சுவாமிகளின் மொழி ஆராய்ச்சித்திறனை உணர்ந்து சில ஆண்டுகளின் முன் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் மன்றத்தார் சுவாமிகளுக்குச் “சொற்கலைப் புலவர்” எனப் பட்டம் வழங்கினர்.

சுவாமிகளின் தமிழாராய்ச்சியை நன்கறிந்த யோகி சுத்தானந்த பாரதி அவர்கள் “தமிழே உன்கைத் தாய்மொழி என்று பறையடித்

தோதிய பன்மொழிப் பண்டிதன்” என்று சுவாமிகளைப் போற்றியுள்ளார்.

சரித்திர ஆராய்ச்சி

சுவாமிகள் மொழியாராய்ச்சியுடன் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் புகுந்து உழைத்தார். முன்னாளில் மயில்வாகனப் புல்வர் எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலுள்ள மாறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டித் தகுதி காண்பித்து “யாழ்ப்பாண வைபவவிமரிசனம்” என்ற நூலை வெளிப்படுத்தினார். வேறுமிருவருடன் சேர்ந்து “யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி” என்ற சரித்திரத்தையும் எழுதித் தந்தார். “வையா” என்றும் சரித்திரக் கைநூலையும் ஆக்கினார்.

யாழ்ப்பாண அரசியல், சமய சரிதைகளை அறிவதற்காக இந்தியாவில் போர்த்துக்கீச நாடாகிய கோவைக்குச் சென்று சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்தார்; சரித்திர ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதினார். “யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆராய்ச்சி”, “போர்த்துக்கீச ஒல்லாந்தர் கால யாழ்ப்பாணச் சரிதை” முதலியன சுவாமிகள் எழுதிய பிற சரித்திர நூல்களாம்.

“யாழ்ப்பாண அரசர்கள்,” “பண்டைய இந்திய சரிதையும் ஆண்டு வரிசையும்” “தமிழரின் சாதியுற்பத்தி” என்பன அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய சரித்திர நூல்களாம். இடப்பெயர் சம்பந்தமாகச் சுவாமி அவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சி மிகவும் போற்றப்படுதற்குரியது.

பிரபல புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளரான வண. ஹெராஸ் சாமியார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரை நேரில் சந்தித்து சரித்திர ஆராய்வில் சுவாமிகளின் உதவியைப் பெற்றனர்.

புத்தாண்டு வாழ்த்து!

அன்பழகு

உழுவ லன்பினை ! உழுவ லன்பினை !!
 எழுமையு மகலா உழுவ லன்பினை !!!
 நுனிமுத லாயடி நுதிவரை மகிழ்ந்து
 கரும்பு தின்றன்ன காத லன்பினை !
 ஆண்டு கழிந்தன்றே, அன்பு கழிந்தின்று ;
 காட்சி யளவையிற் கட்டில நெறியில்
 வேற்று வடிவன்றி வேறுவே றின்றே ;
 உளமு மொன்றே, உயிரு மொன்றே
 மன்னு வுலகம் மாண்டகு மரபில்
 இனிதளித் தோம்பும் இறையு மன்றே ;
 அறிவு மன்பும் அருளு மான்ற
 செறிவு மென்றும் சீரியர் மேன்றே ;
 பொய்யுங் கொலையும் புலையும் போக்கி
 உள்ளத் திறையை ஒம்புத லொன்றே
 அறிவு மோர்ப்பும், அமையு மன்றே ;
 புத்தாண் டாவது புதுவ தன்றே,
 கற்றீண் டறிவது கடனா கும்மே ;
 புத்தாண் டென்றே புவனத் துயிர்கள்
 போற்றுதல் வேண்டிப் புதுநீ ராடி
 மாணுடை யணிந்து மருமலர் மிலைந்து
 குலதெய்வம் பேணிக் குரவர்ப் புணிந்து
 சுற்றமித் திரரெலாஞ் சூழ விருந்து
 பாணகம் போணகம் பட்சண மயின்று
 அன்பு கெழுமி யார்ப்பர் ; அதனால்,
 அவ்வயி ரெல்லாம் அகமகிழ் வகையால்
 வாழ்த்துதும் யாமும், புத்தாண்டு வாழ்த்துதும் :
 மன்னுயி ரனைத்தும் மம்மர் களைந்து
 இருமைவீ டளிக்கும் இறைவர்ப் போற்றுதும்,
 அரசர்ப் போற்றுதும், ஆவைப் போற்றுதும்,
 செந்தண்மை சிவணிய அந்தணர்ப் போற்றுதும்,
 வணிகர்ப் போற்றுதும், வாணிகம் போற்றுதும்,
 உழவர்ப் போற்றுதும், தொழிலைப் போற்றுதும்,

முனிவர்ப் போற்றுதும், மூவாக் கற்பின்
 மடவார்ப் போற்றுதும் மாணலம் படர்கென,
 மாண்பி னன்பு மன்னினை யதனால்
 நின்னையும் போற்றுதும், நீடுற வாழ்ந்து,
 ஈச னேகன் யாவுமெ னக்கொடு,
 அவனருள் குறிஇ, 'அன்பரொடு மரீஇ,'
 அறிவுந் திருவும் ஆற்றலும் புகழும்
 எண்வகை நலன்கள் எல்லா மெய்தி
 மன்னுக சுந்தரம் என்ன வாழ்த்துதுமே!

* * * *

வெள்ளி விழாமலர் விகசித் தொளிரவும்
 'கலாநிதி' ப் பத்திரம் கலையொளி பரப்பவும்
 ஆரிய திராவிட அபிவிர்த்திச் சங்கம்
 கழகம் நிறுவிக் கலைகள் பயிற்றிப்
 பல்லாண்டு நின்று பணிபல வாற்றவும்
 'சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரம்மம்'
 'சாந்தம் சிவஞ்சந் தர'மாந் தனிமுதற்
 பரம்பொரு ளின்னருள் புரிந்தரு ளாகவே!

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	17	முரிஞ்சியூர்	முரஞ்சியூர்
29	19	நெளியு	நெறியு
34	36	புல்பசித்தன்ன	புலிபசித்தன்ன
88	32	பெரு	செரு
,,	34	போரின்	போரீற்
90	27	விரிவு	விரவு
92	1	கழிநு	கனிநு
104	13, 18, }	முத்தளரயன்	முத்தரையன்
107	4	} முனையதளரயன்	முனையதரையன்
106	17		
107	5		
111	32	நிலமும்	நிலமும்
113	34	கனத்திற்	மனத்திற்
122	17	சுட்டிய	கட்டிய
,,	19	முதலிய	முதலிய
123	16	அந்யாபதேசம்	அந்யாபதேசம்
124	30	முடலிற் பிறந்து தன்சீர்	முடலினிற் பிறந்துன் சீரி
131	7	முதலையன	முதலிய

ஆரிய திரவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப்

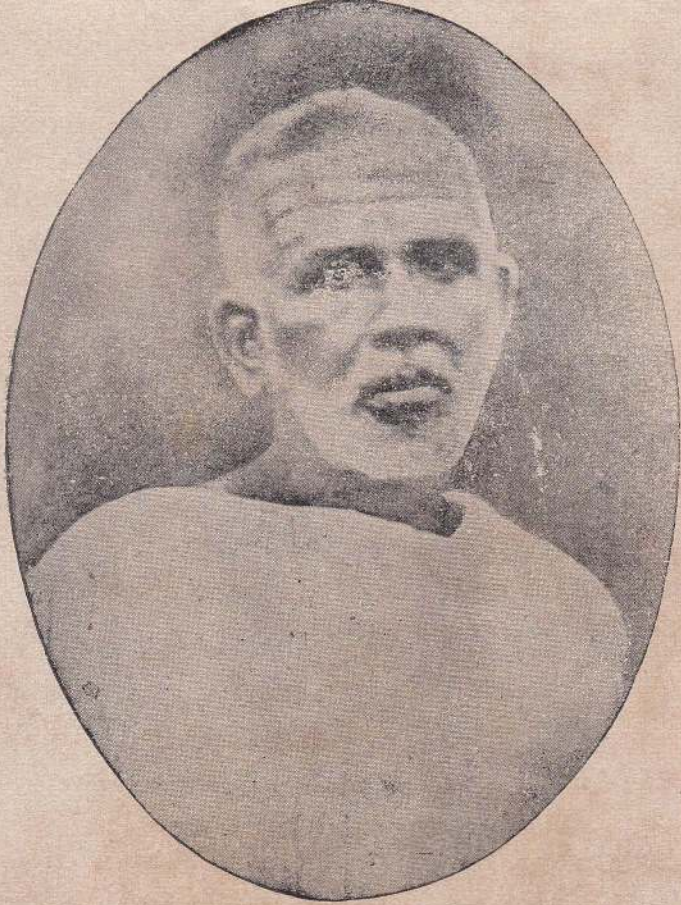
பேரன்பர்கள்

இவ் வெள்ளிவிழா மலரின் உபயோகத்துக்காக போட்டோ புளொக்குகள் உபகரித்த கீழ்க்காணும் அன்பர்களுக்கும் ஸ்தாபனங்களுக்கும் சங்கம் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கின்றது:

படங்கள்

உபகரித்தோர்

1. DR. HOWES — கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி
2. பண்டித வே. மகாலிங்கசிவம் — திரு. தி. சதாசிவ ஐயர்
3. விபுலாந்த அடிகள் — ,, இராஜ அரியரத்தினம்
4. வித்துவான் கணேசையர் — பாலர் ஞானேதயசங்கம்
மயிலீட்டி, தெற்கு
5. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் — வண. பிதா மத்தியூஸ்
6. திரு. க. ச. அருணாந்தி — வட-இலங்கைச் சங்கீதசபைத்
தலைவர்
7. ,, செவ்வந்திராததேசிகர் — உறவினரொருவர்
8. பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை — 'தினகரன்'
9. திரு. சி. சுவாமிநாதன் — தெல்லியூர் நடராஜன்.
10. மிகுதியாகவுள்ள 14 படங்கள் — சுன்னாகம் 'சுழகேசரி'

விபலரந்த அடிகளார்

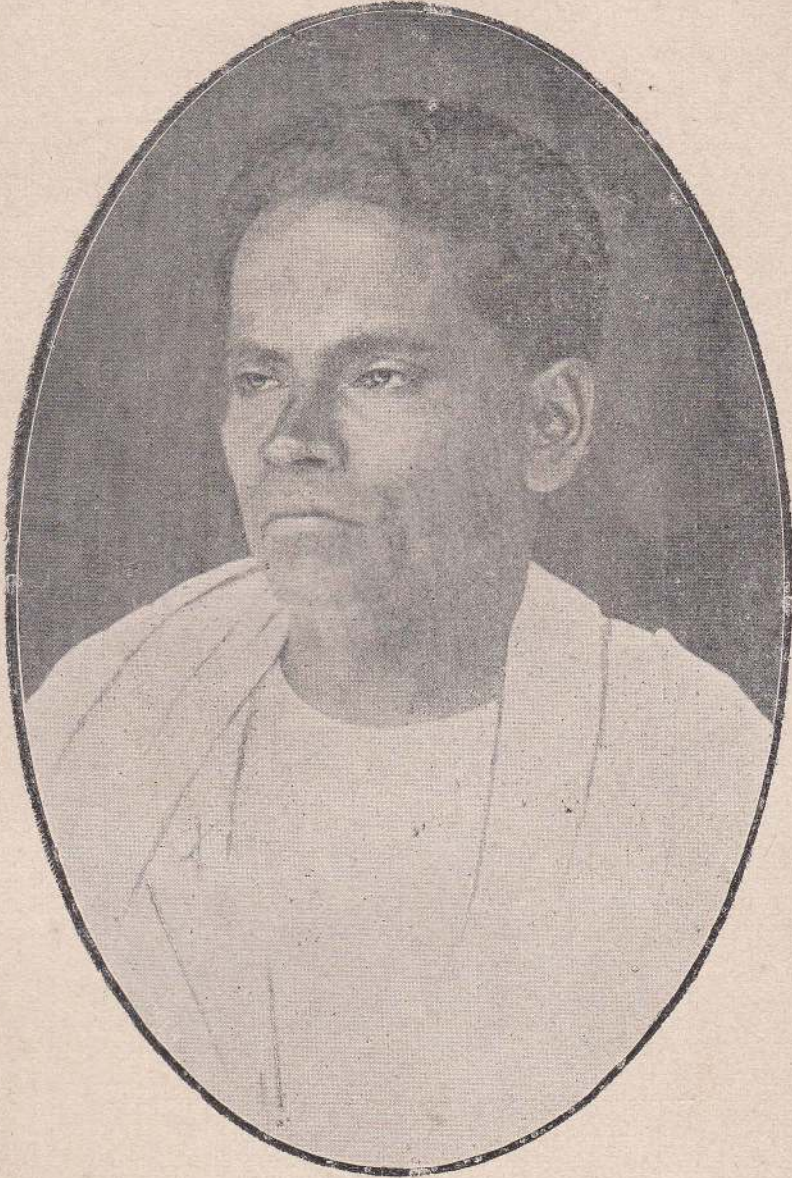
சுன்னாகம், திரு. அ. துமரகவாமப்பலவர் அவர்கள்

திரு. த. கயிலாயபிள்ளை அவர்கள்

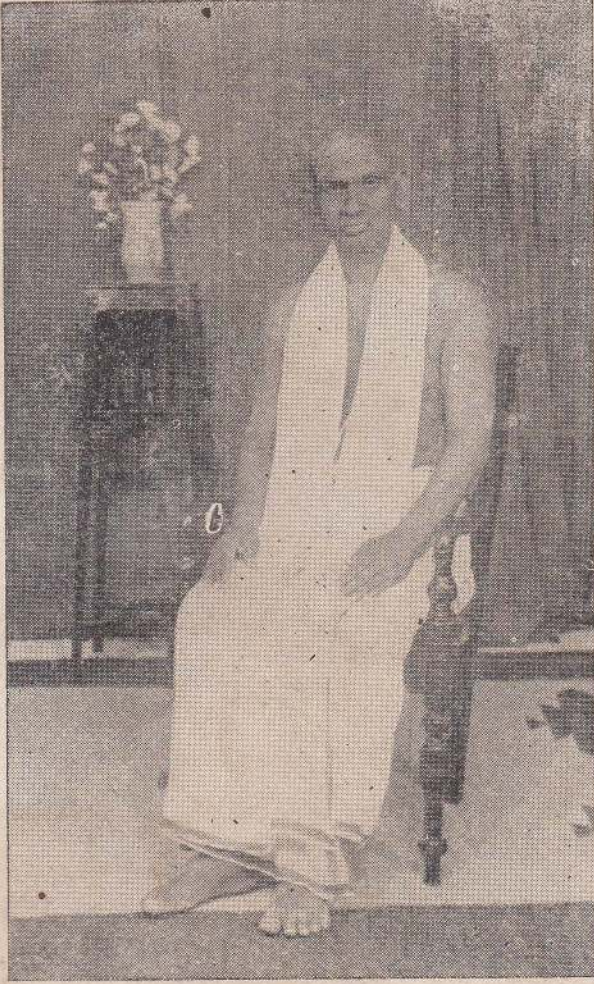
பண்டித திரு. வே. மகாலிங்கசீவம் அவர்கள்

திரு. செ. அமாசிங்கம் அவர்கள்

வண. சுவாமி S. ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள்

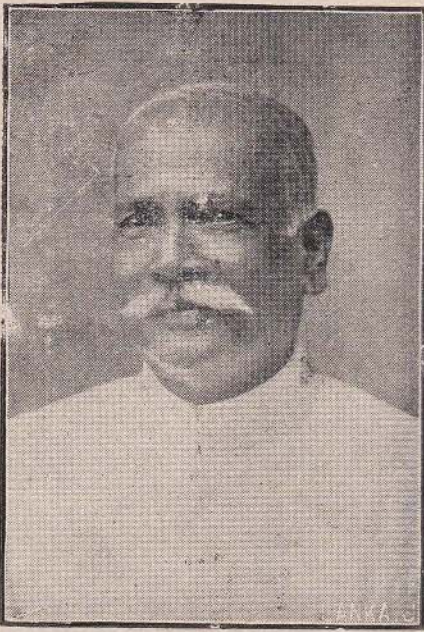
வித்துவான்
ஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள்

முதலியார் சி. கந்தையா அவர்கள்

திரு. ச. இராசரத்தினம் அவர்கள்

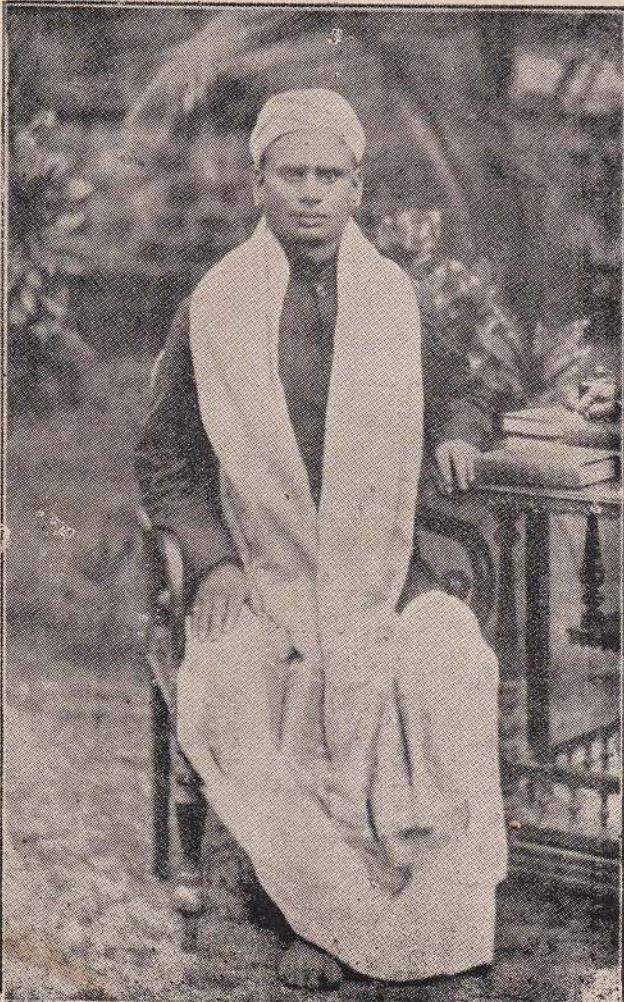
முதலியர் தீர. சே. இராசநாயகம் அவர்கள்

தீர நே. அ. துரையப்பாபிள்ளை அவர்கள்

சேவ்வந்தநாத தேசிகர் அவர்கள்

முடிதமணி ஸ்ரீ க. க. ரவந்திரசுப்பிரமணியம் அவர்கள்

பண்டிதர்

சுப்பிரமணியம் அவர்கள்

Handwritten blue ink mark, possibly a signature or initials.

திரு. க. நடுசபின்னை அவர்கள்

முகாந்திரம் ஸ்ரீ தி. சதாசிவஜயர் அவர்கள்

பண்டிதமணி மு. சுந்தரேசச் செட்டியார் அவர்கள்

மாலியூர் தி. க. சோமசுந்தரப்பலவர்

தி. க. ச. அருணாந்தி அவர்கள்
Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

Sellam S

திரு. சி. சுவாமிநாதன் அவர்கள்.

திரு. க. ரவரத்தினம் அவர்கள்.

திரு. க. ஜயாத்துரை அவர்கள்

பொன்னையா அவர்கள்

யாழ்ப்பாணம்

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்.

சங்க ஸ்தாபன காலத்திலும்,
வருடாந்தக் கூட்டங்களிலும்-
தலைமைவகித்த பெரியோர்கள்.

1. திரு. E. எவன்ஸ் அவர்கள், வித்தியாதிபதி, இலங்கை.
2. " L. மக்ட. ரொபிசன் B. A., " உப " "
3. " சேர் அ. கனகசபை " "
4. " C. A. விக்ஸ் " பதில் உதவி வித்தியாதிபதி, "
5. " (முதலியார்) சி. கந்தையா " நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்
6. " முதலியார் செ. இராசநாயகம் " "
7. " சு. நடேசபிள்ளை " B. A., B. L., F. R. E. S.,
அதிபர், பரமேஸ்வரக் கல்லூரி
8. " L. மய்க்ரே " M. A., வித்தியாதிபதி, இலங்கை
9. " பண்டிதமணி,
மு. கதிரேசச் செட்டியார் " மகிபாலன்பட்டி, இந்தியா.
10. " சுவாமி விபுலாநந்தர் " "
11. " ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை " B. A., B. L., பேராசிரியர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
12. " R. பற்றிக் " M. A.,
13. " L. மக்ட. ரொபிசன் " வித்தியாதிபதி, இலங்கை
14. " H. S. பெரேரா " M. A., F. C. P., " "
15. " நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர் " O. M. I.,
16. " Dr. இயன் சான்டிமன் " D. Sc, வித்தியாதிபதி, இலங்கை
17. " க. ச. அருணந்தி " M. S.C. " "

1949-50.

போஷகர் : அதி. உத்தம. தேசாதிபதி யவர்கள்.
(மகாகனம் சோல்பரிப் பிரபு).

நிரந்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் :

தலைவர் : வித்தியாதிபதி அவர்கள் (Dr. H. W. Howes).

காரியதரிசி : வட மாகாணப் பகுதி வித்தியாதரிசகர்
(திரு. அ. சரவணமுத்து அவர்கள்)

தொரிவுசெய்யப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் :

உபதலைவர்கள் : திரு. ச. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S.

,, சி. சுவாமிநாதன், B. A.,

,, செ. அமரசிங்கம், B. A.,

உதவிக்காரியதரிசி : ,, மா. பீதாம்பரம்

தனுகாரி : ,, வை. சிவசுப்பிரமணியம் (Proctor, S. C.)

நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்கள் :

அதி. வண. பிதா. G. A. குருசாமி, O. M. I.

திரு. வே. மாணிக்கவாசகர், (Proctor, S. C., J. P., U. M.)

,, வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை

,, பண்டித ஆ. யோசேப்பு

,, ச. அம்பிகைபாகன், B. A.

,, நம. சிவப்பிரகாசம் (Proctor S. C.)

,, ம. வைத்தியலிங்கம்

,, சி. இ. கந்தசாமி

வித்தியாலோசனைச் சபை :

திரு. ச. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S.

,, வித்துவான் ந. சுப்பையபிள்ளை

,, வியாகரண மஹோபாத்யாய வை. இராமசாமி சர்மா

,, மா. பீதாம்பரம்

,, சி. இ. கந்தசாமி

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைப் பரிசீலனைச் சபைகள் :

- தமிழ் : திரு. சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S.
 ,, V. செல்வநாயகம், M. A., (இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்)
 ,, Dr. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார், M. A., Ph. D.
 (அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்)
- சம்ஸ்கிருதம் : திரு. முகாந்திரம் தி. சதாசிவ ஐயர்
 ,, சிதாராம சாஸ்திரிகள்
 ,, தி. கைலாயநாதக் குருக்கள்

கலாநிதிப் பத்திராதிபர் குழு :

- திரு. சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L., F. R. E. S.
 ,, பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை
 ,, வே. நாகலிங்கம், Proctor S. C.
 ,, வியாகரண மஹோபாத்யாய வை. இராமசாமி சர்மா
 ,, முகாந்திரம் தி. சதாசிவ ஐயர்
 ,, அ. வி. மயில்வாகனம், B. A.

பல்கலைக் கழக மேற்சபைப் பிரதிநிதிகள் :

- திரு. சு. நடேசபிள்ளை, உப தலைவர்
 ,, அ. சரவணமுத்து, காரியதரிசி

கௌரவ அங்கத்தவர்கள்

1. வித்துவான், திரு. சி. கணேசையர், புன்னாலைக்கட்டுவன்.
2. வழக்கறிஞர், திரு. சு. இராசரத்தினம், யாழ்ப்பாணம்.
3. பண்டிதமணி, திரு. க. சு. நவரீதகிருஷ்ணபாரதியார், மாவீட்டபுரம், தெல்லிப்பழை.
4. நவாலியூர், திரு. க. சோமசுந்தரப் புலவர், நவாலி, மானிப்பாய்.
5. முகாந்திரம், திரு. தி. சதாசிவ ஐயர், சுன்னாகம்.

அங்கத்தவர்கள்

1. முதலியார், திரு. சி. கந்தையா, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
2. பண்டித, திரு. ம. க. வே. திருஞானசம்பந்தர், பத்திராசிரியர், இந்துசாதனம், யாழ்ப்பாணம்.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க

3. திரு. சி. சோமசுந்தர ஐயர், நீராவிடி, யாழ்ப்பாணம்.
4. ,, P. K. சோமசுந்தரம், வழக்கறிஞர், தாவடி, கொக்குவில்.
5. ,, ச. பஞ்சாட்சர ஐயர், காரைநகர்.
6. ,, கா. சி. மகேசசர்மா, பிரசித்த நொத்தாரிஸ், காரைநகர்.
7. ,, சி. சுவாமிநாதன், B. A. அதிபர், சைவாசிரிய கலாசாலை, திருநெல்வேலி.
8. ,, மு. சுவாமிநாதர், முகாமைக்காரர், நாவலர் வீத்தியாசாலை, கோப்பாய்.
9. ,, ச. சிவபாதசுந்தரம் B. A. கந்தவனம், வல்வெட்டித்துறை
10. ,, செ. கனகசபாபதிப்பிள்ளை, புளியங்கூடல், வேலணை.
11. ,, ச. நடேசபிள்ளை, B. A. B. L. மருதமடம், சன்னாகம்.
12. ,, R. R. நல்லையா. J. P. U. M. வழக்கறிஞர், யாழ்ப்பாணம்.
13. ,, R. S. இரகுநாத ஐயர், சோதிடமடம், கொக்குவில்.
14. ,, க. கிருஷ்ணபிள்ளை, B. A. வித்தியாதிசாரி, மட்டக்களப்பு
15. ,, க. பொன்னம்பலம் வழக்கறிஞர், யாழ்ப்பாணம்.
16. ,, மு. சபாரத்தினசுங்கி, வட்டுக்கோட்டை
17. ,, இ. சிவகுருநாதர், வழக்கறிஞர், வண்ணார்பண்ணை.
18. ,, க. ஐயாத்துரை, ,, ,,
19. ,, வே. நாகலிங்கம் ,, வட்டுக்கோட்டை.
20. ,, S. சுப்பிரமணியம், ,, ,,
21. ,, ச. சிவசுப்பிரமணிய ஐயர் ஆசிரியர், கந்தரோடை, சன்னாகம்.
22. ,, பண்டித திரு. R. S. இரத்தினசபாபதி ஐயர், சோதிடமடம், கொக்குவில்.
23. ,, V. S. கார்த்திகேசு, வழக்கறிஞர், கொடிகாமம்.
24. பண்டித. திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை, சைவாசிரியகலாசாலை திருநெல்வேலி.
25. திரு. செ. அமரசிங்கம் B. A. சுண்டிக்குளி, யாழ்ப்பாணம்.
26. ,, க. நவரத்தினம், மத்தியகல்லூரி, ,,
27. விபாகரண மகோபாத்தியாய திரு. வை. இராமசாமி சர்மா மத்தியகல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.
28. திரு. M. கதிரவேலு, தலையாளி, வண்ணார்பண்ணை.
29. ,, V. வீரசிங்கம், B. A. J. P., அதிபர். மாளிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி.
30. பண்டித, திரு. த. குமாரசுவாமி, இராமநாதன் கல்லூரி, சன்னாகம்.
31. திரு. நா. பொன்னையா. பத்திராதிபர், ஈழகேசரி, சன்னாகம்.
32. தி. கைலாசநாத தேசிகர், கரணவாய் தெற்கு, கரவெட்டி.

33. பண்டித திரு. தி. சுப்பிரமணிய ஐயர், உடுவில் தெற்கு, சைவ வித்தியாசாலை, மாணிப்பாய்.
34. வித்துவான், திரு. ந. சுப்பையபிள்ளை, தலைமையாசிரியர், நாவலர் வித்தியாசாலை, வண்ணூர்பண்ணை.
35. திரு. V. K. நாதன் B. A., சுண்டிக்குளி, யாழ்ப்பாணம்.
36. ,, சே. தியாகராசா, வித்தியாதரிசகர், தெல்லிப்பழை.
37. ,, N. S. சாமுவேல், B. A., ஈச்சமோட்டை, யாழ்ப்பாணம்.
38. ,, N. சங்கரப்பிள்ளை, B. A. ஆசிரியர், இந்துக்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.
39. ,, A. குமாரசுவாமி, M. A. அதிபர், ,, ,,
40. ,, சி. நாகையா, B. A., ஆசிரியர், இந்துக்கல்லூரி மாணிப்பாய்.
41. ,, கா. இராமப்பிள்ளை, தலைமையாசிரியர், கல்வயல், சாவகச்சேரி
42. பண்டித திரு. ஆ. சி. நாகலிங்கம், சுதுமலை, மாணிப்பாய்.
43. ,, ,, சு. இராமசாமி, இடைக்காடு, அச்சுவேலி
44. திரு க. ச அருணந்தி M. Sc. பல்கலைக்கழகம், கொழும்பு.
45. ,, மு. தம்பிப்பிள்ளை, சுதுமலை, மாணிப்பாய்.
46. ,, பொ. கைலாசபதி, B. Sc. உப அதிபர் சைவாசிரியகலாசாலை, திருநெல்வேலி.
47. பண்டித திரு. சி. கந்தவனம், வதிரி, கரவெட்டி.
48. திரு. வே. தா. சி. சிவருருநாதன், "இலக்குமிவாசா,"
பருத்தித்துறை.
49. பண்டித, திரு. கா. பொ. இரத்தினம், B. A. ஆங்கில ஆசிரியகலாசாலை, மஹாநகம்.
50. பண்டித திரு. க. கிருஷ்ணபிள்ளை, தும்பளை, பருத்தித்துறை.
51. திரு சி. அ. வைத்தியலிங்கம், லிகிதர், D. C. யாழ்ப்பாணம்.
52. ,, ஆ. கனகசபை, வழக்கறிஞர், காரைநகர்.
53. ,, மு. பொன்னம்பலம், C. C. S. அளவெட்டி.
54. ,, Dr. கு. சிவப்பிரகாசம், M. Sc. Ph. D. புலோலி, பருத்தித்துறை.
55. ,, செ. சிதம்பரப்பிள்ளை, B. A., B. Sc., பரமேஸ்வரக்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.
56. வித்துவான் திரு. க. கார்ச்சிகேசு, B. A. இந்துக்கல்லூரி, ,,
57. பண்டித திரு. சோ. பாலசுப்பிரமணியம், மகளிர் கல்லூரி, உடுவில்
58. ,, திரு. க. கந்தையா, கரணவாய் தெற்கு, கரவெட்டி.
59. ,, ,, க. நடராசா, B. O. L., ஸ்ரான்லி மத்தியபாடசாலை, யாழ்ப்பாணம்.

ஆரிய திராவிட பாவாபிவிருத்திச் சங்க

60. பண்டித, திரு. பொ. கிருஷ்ண பிள்ளை, ஆசிரியகலாசாலை, பலர்லி, அச்சுவேலி.
61. வண. பிதா. L. A. சிங்கராயர் O. M. I., B. A. அதியர், ஆசிரியகலாசாலை, கொழும்புத்துறை.
62. பண்டித, திரு. சி. சேதுகாவலர், B. O. L. மத்தியகல்லூரி வசாவிளான்.
63. " " A. யோசேப்பு தலைமையாசிரியர், சாதனாபாடசாலை, கொழும்புத்துறை.
64. " " மு. கந்தையா, தலைமையாசிரியர், கந்தர்மடம் சைவ வித்தியாசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
65. " " க. சுப்பிரமணியம் ஆசிரியர் " "
66. " " T. சிவகுரு " " "
67. " " S. குலசேகரம், தும்பளை, பருத்தித்துறை.
68. " " க. சிதம்பரப்பிள்ளை, இடைக்காடு, அச்சுவேலி.
69. திரு. A. D. சுப்பிரமணியம், கட்டைவேலி, கரவெட்டி.
70. " மா. பீதாம்பரம், சாவகச்சேரி.
71. பண்டித. திரு. சு. இராசையா, ஆசிரியகலாசாலை, அட்டாளைச் சேனை
72. " " செ. துரைசிங்கம், சரவணபவானந்த வித்தியா சாலை, கோப்பாய்.
73. " " செ. நடராசா பண்ணாகம், மெய்கண்டான் பாட சாலை, களிபுரம்.
74. " " க. சந்திரசேகரம், ஏழாலை வடக்கு, சைவவித்தி யாசாலை, சன்னாகம்.
75. " " கா. தம்பையா, விக்கினேஸ்வர வித். மீசாலை.
76. " " செ. நடராசா, R. K. M. வித். வண்ணார்பண்ணை.
77. " " சி. இராசையா, அரியாலை, யாழ்ப்பாணம்.
78. " " ப. சிவானந்த ஐயர், கொல்லங்கலட்டி, சைவ வித்தியாசாலை, தெல்லிப்பழை.
79. திரு. தி. அருட்பிரகாசம் வித்தியாதரிசகர், கச்சேரி, கொழும்பு.
80. " வே. மாணிக்கவாசகர் J. P., U. M. வழக்கறிஞர், கொக்குவில்.
81. " நம. சிவப்பிரகாசம் வழக்கறிஞர், மல்லாகம்.
82. " S J. குணசேகரம் M. A. வித்தியாகந்தோர், கொழும்பு,
83. பண்டித, திரு. பொ. இராஜப்பிள்ளை, ஆசிரியர், நீர்வேலி வட க்கு, கோப்பாய்.

84. பண்டித திரு. கா. கி. நடராசன், இத்துக்கல்லூரி, மாணிப்பாய்
 85. " " க. வைரவப்பிள்ளை, புலோலி, பருத்தித்துறை.
 86. " " இ. இராசலிங்கம், இணுவில், சுன்னாகம்.
 87. " " நா. கந்தப்பு, புளியங்கூடல், ஊர்காவற்றுறை.
 88. திரு. நா. கணபதிப்பிள்ளை, செங்குந்த ஆங்கில வித். திருநெல்வேலி
 89. பண்டித, திரு. க. கனகரத்தினம், கந்தர்மடம், யாழ்ப்பாணம்.
 90. " " க. வேந்தனார், சரவணை கிழக்கு, வேலணை.
 91. " " செ. இராசையா, ஏழாலை, சுன்னாகம்.
 92. " " க. தம்பு, குருக்கள் மாவடி, மிருசவில்.
 93. " " த. கிருஷ்ணன், மாப்புலவு, வதிரி, கரவெட்டி.
 94. " " க. நாகலிங்கம், அளவெட்டி வடக்கு, சுன்னாகம்.
 95. " " சி. வேலுப்பிள்ளை, வல்வெட்டி, வல்வெட்டித்
 துறை.
 96. திரு. அ. வி. மயில்வாகனம் B. A. பகுதி வித்தியாதரிசகர், மட்டக்
 களப்பு.
 97. " " மே. தானியேல், நேமன் கத்தோலிக்க பாடசாலை, ஆனைக்
 கோட்டை.
 98. வித்துவான் திரு. பொ. சிவப்பிரகாசம், நெல்லியடி, கரவெட்டி.
 99. பண்டித, திரு. சி. மதுரநாயகன், மண்டைதீவு, யாழ்ப்பாணம்.
 100. " " சி. கந்தையா, கிறீஸ்தவக்கல்லூரி, கோப்பாய்
 101. " " அ. ஆறுமுகம், பண்ணாகம் தெற்கு, சுளிபுரம்.
 102. " " சி. ஆறுமுகம், தாவடி, கொக்குவில்.
 103. வித்துவான் திரு. ச. கந்தையா, தனங்கிளப்பு சாவகச்சேரி.
 104. பண்டித, " சி. அருளானந்தசிவம், சரவணை, ஊர்காவற்
 றுறை.
 105. " " க. இராசையா, சரவணை, ஊர்காவற்றுறை.
 106. " " செ. நடராசா, கட்டுவன், தெல்லிப்பழை.
 107. " " இ. சின்னையா, கட்டைவேலி, கரவெட்டி.
 108. " " சோ. தியாகராசா, கரம்பன், ஊர்காவற்றுறை.
 109. " " கா. நமசிவாயம் 3-ம் கட்டையடி, கொக்குவில்,
 110. " " மா. மாணிக்கம், வேலணை, ஊர்காவற்றுறை.
 111. " " செ. தம்பியையா, அளவெட்டிவடக்கு, சுன்னாகம்
 112. புலவர், திரு. வி. நவரத்தினம், மண்டைதீவு, யாழ்ப்பாணம்.
 113. பண்டித, திரு. ம. கந்தையா, கெருடாவில், வல்வெட்டித்துறை.
 114. " " வி. முருகேசு, அராலி வடக்கு, வட்டுக்கோட்டை.
 115. முதுதமிழ்ப் புலவர், மு. நல்லதம்பி, வட்டுக்கோட்டை.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க

116. பண்டித, திரு. சி. இ கந்தசாமி துன்னுலை வடக்கு, கரவெட்டி.
 117. திரு. க வல்லிபுரம் வழக்கறிஞர், புலோலிமேற்கு, பருத்தித்துறை.
 118. ,, V. நவரத்தினராசா வழக்கறிஞர், யாழ்ப்பாணம்.
 119. ,, த. இராமநாதபிள்ளை B. A., ஆசிரியர், தும்பளை, பருத்தித்
 துறை.
 120. ,, M. மகாதேவன் B. A. ஆசிரியர், இந்துக்கல்லூரி, யாழ்ப்ப
 பாணம்.
 121. ,, ஆ. சோமசுந்தரம் B. Sc., ஸ்ரான்லி மத்திய பாடசாலை,
 யாழ்ப்பாணம்.
 122. ,, ந. கந்தசாமி ஐயர். சைவவித்தியாசாலை, கல்வியங்காடு.
 123. ,, க. வைரமுத்து 'பிறவுண்' ரோட், நீராவிபடி.
 124. ,, க. இரத்தினசிங்கம், வழக்கறிஞர், வல்வெட்டித்துறை
 125. ,, K. குழந்தைவேலு விவேகானந்தவித்தியாசாலை, மானிப்பாய்
 126. ,, V. அப்பாத்துரை வல்வெட்டி, வல்வெட்டித்துறை
 127. ,, A. V. செல்லத்துரை ஆசிரியர், தொல்புரம்
 128. ,, ம. வைத்திலிங்கம் ஆசிரியர், உடுப்பிட்டி, வல்வெட்டித்துறை
 129. ,, A. இளையதம்பி ஆசிரியர், கந்தர்மடம், யாழ்ப்பாணம்
 130. ,, V. சுப்பிரமணியம், ,, தும்பளை, பருத்தித்துறை.
 131. ,, த. சிதம்பரப்பிள்ளை, ,, வராத்துப்பழை, தமிழ்க் கலவன்
 பாடசாலை.
 132. ,, V. சிவசுப்பிரமணியம், வழக்கறிஞர், நாவலர் கோட்டம்,
 வண்ணார்பண்ணை.
 133. ,, M. M. சுல்தான் வழக்கறிஞர், யாழ்ப்பாணம்.
 134. பண்டித திரு. க. வீரகத்தி, கரவெட்டி, கிழக்கு, கரவெட்டி
 135. ,, ,, க. சுப்பிரமணியம் அல்வாய்தெற்கு, கரவெட்டி
 136. திரு. T. சரவணமுத்து பீச் ரோட், யாழ்ப்பாணம்
 137. ,, சி. தம்பையா ஆசிரியர், தங்கோடை, காரைநகர்
 138. ,, அ. கனகசபை மதுபரிபாலனக்கந்தோர், கொழும்பு
 139. ,, C. முத்தையா வித்தியாதரிசகர், தலவாக்கொல்லை
 140. ,, அ. பொன்னுத்துரை தலைமையாசிரியர், சதானந்தவித்தியா
 சாலை, அளவெட்டி
 141. ,, இ. திருநாவுக்கரசு சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை, இணுவில்
 142. ,, க. தம்பாப்பிள்ளை சுதுமலை, மத்திய கலவன் பாடசாலை,
 மானிப்பாய்
 143. ,, ச. பஞ்சாட்சரசர்மா கோப்பாய் வடக்கு, கோப்பாய்

வெள்ளிவிழா மலர்

144. திரு. T. V. செல்லப்பா, தலைமையாசிரியர், கவுணுவத்தை, தெல்லிப்பழை
145. " மு. மயில்வாகனம், ஆசிரியர், இந்துக்கல்லூரி யாழ்ப்பாணம்
146. " V. சின்னத்தம்பி, தலைமையாசிரியர், வீடத்தல்திவு, மன்னார்
147. " செ. கனகசபை, வித்தியாதரிசகர், நுவரெலியா
148. " அ. சரவணமுத்து, பருதி வித்தியாதரிசகர், யாழ்ப்பாணம்
149. செல்வி K. சரவணமுத்து, வித்தியாதரிசினி, அரியாலை
150. திரு. க. அருளம்பலம், சுப்பிரமணியவித்தியாசாலை, காரைநகர்
151. " அ. காசிநாதன், " " "
152. " வெ. ஐயம்பிள்ளை, " " "
153. ஸ்ரீமதி க. இராசம்மா, " " "
154. திரு. ச. சண்முகம், " " "
155. " ச. அம்பிகைபாகன், B. A., அதிபர், வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், வண்ணார்பண்ணை
156. " நா. ஏகாம்பரம், வழக்கறிஞர், வட்டுக்கோட்டை
157. " ச. பொன்னுத்துரை, ஆசிரியர், ஏழாலை, சுன்னாகம்
158. " E. நவரத்தினசிங்கம், தலைமை ஆசிரியர், அரசினர் கனிஷ்ட பாடசாலை, நெடுந்திவு
159. " மு. சதாசிவம், அராவிதெற்கு, அராவி
160. " மு. கார்த்திகேசு, களபூமி, காரைநகர்
161. " க. வினாசித்தம்பி, " " "
162. " வெ. கந்தையா, " " "
163. " சி. கந்தையா, " " "
164. " க. சிற்றம்பலம், " " "
165. " வே. கார்த்திகேயன், கரவெட்டிகிழக்கு, கரவெட்டி
166. " வே. சுப்பிரமணியம், விவேகானந்த வித்தியாலயம், வண்ணார்பண்ணை
167. " சி, சுப்பிரமணியம், B. A., அதிபர், ஸ்கந்தவரோதயக்கல்லூரி, சுன்னாகம்
168. " கு அம்பலவாணர், ஸ்கந்தவரோதயக்கல்லூரி, சுன்னாகம்
169. " சி. ஆறுமுகம், " " "
170. " T. விஸ்வநாதக்குருக்கள், " " "
171. " வி. சிவசுப்பிரமணியம், " " "
172. " மா. கதிரிப்பிள்ளை, " " "
173. " E. அருளம்பலம், வித்தியாதரிசகர் மல்லாகம்
174. " க. வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள், ஆசிரியர், காரைநகர்
175. " பொ. நவரத்தினம், M. A., ஆசிரியர், காரைநகர்
176. " S. R. கனகசபை, வித்தியாதரிசகர், கோப்பாய்
177. " மு. இராமநாதன், தலைமையாசிரியர், தங்கோடை, காரைநகர்
178. " சி. ஆ. வீநாயகசிவம்பிள்ளை ஆசிரியர், " " "
179. " V. துரைசிங்கம், வித்தியாதரிசகர், மானிப்பாய்
180. " M. நாகலிங்கம், " " பருத்தித்துறை

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க

181. திரு. இ. குமாரசாமி, ஆசிரியர், கோப்பாய்
 182. " ச. வீரசிங்கம், அச்சுவேலி
 183. " ச. குமாரசாமி, தம்பசிட்டி, பருத்தித்துறை
 184. " பொ. பொன்னம்பலம், புத்தூர்
 185. " S. தேவசகாயம், தலைமையாசிரியர், இளவாலை
 186. " ச. பேரின்பநாயகன், B. A., அதிபர்,
 கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி
 187. செல்வி. P. ஐயாத்துரை, இந்துமகளிர் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்
 188. திரு. வீ. சின்னத்துரை, சங்கானை மேற்கு, பண்டத்தரிப்பு
 189. " அ. அருளையா, வித்தியாதரிசகர், முல்லைத்தீவு
 190. " வே. சுப்பையா, கமலாசனி வித்தியாசாலை, மட்டுவில்
 191. " வ. ஈஸ்வரம்பிள்ளை, கணேச வித்தியாசாலை, சித்தங்கேணி
 192. " மு. கிருஷ்ணபிள்ளை, " " "
 193. " ஏ. சோமசுந்தர ஐயர், " " "
 194. " நா. பூரணம், " " "
 195. " ஏ. தெய்வானைப்பிள்ளை, " " "
 196. " ச. அரியரத்தினம், " " "
 197. " இ. சரவணமுத்து, சோதிவேம்படிப் பாடசாலை, மானிப்பாய்
 198. " த. தங்கம்மா, " " "
 199. " ச. தம்பையா, " " "
 200. " வ. சுவாமிநாதபிள்ளை, " " "
 201. " க. கணேசபிள்ளை, " " "
 202. " இ. ஆறுமுகம், தோப்பு, அச்சுவேலி
 203. " மு. வைத்தியலிங்கம், அச்சுவேலி தெற்கு, அச்சுவேலி
 204. " வீ. வில்லியம், ஆங்கில பாடசாலை, "
 205. " S. P. இராசரத்தினம், தலைமையாசிரியர்,
 ஆங்கிலபாடசாலை, "
 206. பூமதி R. P. அப்புதராசா, ஆசிரியர், " "
 207. " M. K. சின்னத்துரை " " "
 208. திரு. செ. பொன்னையா " " "
 209. " த. தம்பிமுத்து, " " "
 210. " R. சிங்கரத்தினம், " " "
 211. " சி. சின்னத்தம்பி, வட்டுக்கோட்டை
 212. " மு வைத்தியலிங்கம், தங்கோடை, காரைநகர்
 213. " ந. திருநாவுக்கரசு, தொல்புரம்
 214. " வை. கந்தையா, கோப்பாய் வடக்கு, கோப்பாய்
 215. " S. விஜயரத்தினம், B. A., ஆங்கில பாடசாலை, சேணியதெரு
 216. " A. குமாரசாமி, " " "
 217. " க. கணபதிப்பிள்ளை, " " "
 218. " V. K. நடராசா, " " "
 219. " ஏ. சி. இராசையா, " " "
 220. " வ. வைரமுத்து, " " "
 221. " சி. சங்கரப்பிள்ளை, மத்திய நீர்வேலி, கோப்பாய் "

வெள்ளிவிழா மலர்

222. ,, ம. முருகேசு, கொடிகாமம்
 223. திரு. க. நடராசா, திருநெல்வேலி கிழக்கு
 224. ,, கை. சிவபாதம், வித்தியாதரிசகர், ஊர்காவற்றுறை
 225. ,, T. முத்துக்குமாரு, B. A., சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி
 226. ,, ச. சுப்பிரமணியம், ஆவரங்கால், புத்தூர்
 227. ,, சு. சி. முத்துச்சாமி ஐயர், பலாப்பத்வெலை, மாத்தளை
 228. ,, ஆ. க. சுப்பிரமணியம்,
 229. ஸ்ரீமதி R. கணேசலிங்கம், B. A., இந்துமகளிர் கல்லூரி,
 யாழ்ப்பாணம்
 230. செல்வி K. பேரம்பலம்
 231. திரு. ஆ. தியாகராசா, M, A, இந்துக் கல்லூரி, காரைநகர்
 232. ,, சு. கந்தையா, கொல்லன் கலட்டி, தெல்லிப்பழை
 233. ,, பண்டிதர் சி. சின்னத்துரை,
 234. ,, S. பீற்றர், ஆங்கில பெண் பாடசாலை, பண்டத்தரிப்பு
 235. ,, மு. க. அருட்பிரகாசம், 13, ஈச்சமோட்டைரோட்,
 யாழ்ப்பாணம்
 236. ,, தி. லுக்கேஸ், 35, ஓல்ட்பாக் ரோட்,
 237. ,, யோ. ஆரோக்கியம், குராவத்தை, சன்னகம்
 238. ,, த. துரைத்தினம், ஏழாலை தெற்கு,
 239. ,, நி. இராசேந்திரம், குராவத்தை,
 240. ,, செ. கணபதிப்பிள்ளை, ஏழாலை,
 241. ,, வ. யோசேய்பு, ரோ. க. பாடசாலை,
 புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்திவு
 242. ,, ஆ. வைத்தியநாதன், தலைமை ஆசிரியர், நெடுந்திவு
 243. ,, கா. மு. சின்னத்துரை, ஆசிரியர், நெடுந்திவு மேற்கு
 244. ,, I. முருகேசு, ஆசிரியர், H. B. பாடசாலை, கொட்டைக்காடு
 245. ,, R. சுப்பிரமணியம், ஆசிரியர், நெடுந்திவு தென்கிழக்கு,
 நெடுந்திவு
 246. ,, V. S. யேம்ஸ், ரோ. க. பாடசாலை, நடுக்குறிச்சி,
 247. ,, க. அந்தோனிப்பிள்ளை,
 248. ,, அ. சுவாம்பிள்ளை, ஆசிரியர்,
 249. ,, ச. சின்னப்புநாயகம், த. ஆ.,
 250. ,, க். இராமநாதன், மத்திய அ. மி. த. பாடசாலை
 251. ஸ்ரீமதி வை. காமாட்சி, மங்கையர்க்கரசி வித்தியாசாலை,
 252. பண்டித திரு. இ. மருதையனார், வேலணை
 253. திரு. அ. பொன்னுத்துரை,
 254. ,, நா. கந்தப்பு, ஆசிரியர், புளியங்கூடல், ஊர்காவற்றுறை
 255. ,, க. இராசையா, ,, சரவணை மேற்கு
 256. ,, ச. சிதம்பரப்பிள்ளை, ஆசிரியர், தலையாட்டி, வேலணை
 257. ,, மா. மாணிக்கம், ,, வேலணை கிழக்கு,
 258. ,, மு. அருணாசலம், ,, செட்டிபுலம்
 259. ,, S. R. பொன்னையா, ,, சரவணை,
 260. ,, சு. ஏரம்பு, ,, வேலணை மேற்கு,

ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க

261. திரு. த. சிவஞானசம்பந்தன் " " " " " "
262. " சு. வைத்தியலிங்கம், " சைவப்பிரகாசம் " "
263. " C. சீனிவாசகம். ஆசிரியர், மெய்கண்டான், பண்ணாகம் " "
264. " S. வேலுப்பிள்ளை, " " " " " "
265. " K. சிவராசா, B A., யால்டன் கல்லூரி, காரைநகர் " "
266. " க. கணபதிப்பிள்ளை நெடுந்திவு மேற்கு " "
267. " வே. சின்னையா " கிழக்கு " "
268. " நா. ஐயம்பிள்ளை " " " " " "
269. " ஆ. சுப்பிரமணியம் " " " " " "
570. " சு. பசுபதி " " " " " "
271. எ.தே. கிருபைநாயகம் ஆசிரியர், டிறிபேக்கல்லூரி சாவகச்சேரி " "
272. " சோ. கனகசபை " " " " " "
273. " பா. ஞானப்பிரகாசம் மிருசுவில் " "
274. " அ. மரியாம்பிள்ளை ஆசிரியர், போக்கட்டி " "
275. " அந்தோனிப்பிள்ளை பண்டியந் தாழ்வு, யாழ்ப்பாணம் " "
276. " சி. சிற்றம்பலம் ஆசிரியர், உசன் சைவவித்தியாசாலை " "
277. " த. வே. தியாகராசா " சரசாலை, சாவகச்சேரி " "
278. " பண்டித பொ. கந்தையனார் கொடிகாமம் " "
279. பண்டித; நா. கந்தையா, நெடுந்திவு மேற்கு, நெடுந்திவு " "
280. திரு. K. V. கந்தையா, மட்டுவில் அரசினர் கனிஷ்டபாடசாலை " "
281. ஸ்ரீமதி பவளம் சந்திரசேகரம் " " " " " "
282. திரு. வீ. மார்க்கண்டு ஆசிரியர், கோப்பாய் வடக்கு, கோப்பாய் " "
283. நா. அம்பலவாணர் " " " " " "
284. " செ. வைரமுத்து, ஆசிரியர், இடைக்காடு, அச்சுவேலி " "
285. " நீ. எஸ்தாக்கி, " நாவாந்துறை வடக்கு, யாழ்ப்பாணம் " "
286. " சு. முருகுப்பிள்ளை " " " " " "
287. " நா. சிவக்கொழுந்து, வேலணை கிழக்கு, வேலணை " "
288. " சு. இரத்தினம், கணேச வித்தியாசாலை, சித்தங்கேணி " "
289. " செ. நாகலிங்கம், " " " " " "
290. ஸ்ரீமதி மு. விசாலாட்சி, ஆசிரியை, கல்வயல், சாவகச்சேரி " "
291. திரு. சு. கந்தையா, ஆசிரியர், மந்துவில் " "
292. " நா. பொன்னம்பலம் " " " " " "
293. " பண்டித தி. அ. சோமசுந்தரஐயர், சாவகச்சேரி " "
294. " ந. கனகசபை, சரஸ்வதி வித்தியாசாலை, கெருடாவில் " "
295. " V. V. கந்தையா, அ. மி. பாடசாலை, சாவகச்சேரி " "
296. " S. சரவணமுத்து, சங்கத்தானை " "
297. " க. சின்னத்துரை. கைதடி " "
298. " சி. சுப்பையா. சங்கத்தானை " "
299. " பொ. கனகசபை, சரசாலை " "
300. " க. சரவணமுத்து, கல்வயல் " "

திராமகள் அழுத்தகம், சுன்னாகம்

